מיספר 2465 | ד' כסלו תשמ"ה 28.11.1984 | המחיר 800 שקלים (כולל מע"מ)

העולם הזה

אורי אבנרי על המועצה הלאומית הפלסטינית

ריבי פרידמן: הוא התרועע עם פושעים!

חסידי פרידמן: הוא הציל את היחידה!

ויצב
משה
פרידמן

התנכים בתוכי
המישטרה

גם את יכולה לאפות בלי בעיות עוגות נפלאות.

עוגיות בוקר

25-32 יחידות.

המצרכים:
1 עוגה אנגלית של עלית או עוגת שיש עלית, או עוגת שוקולד משפחתית.
50-60 עטרות נייר מס׳ 4.

ההכנה
מכינים את תערובת העוגה לפי ההוראות שעל גבי האריזה.
בתבנית אפיה גדולה מניחים שורות של עטרות נייר, 2-3 יחד כיחידה אחת ובעזרת כף יוצקים לתוכן את עיסת העוגה, אופים בחום בינוני כ־25-30 דקות.
העוגיות יכולות לשמש בלחמניות לארוחת בוקר של שבת או באם מקשטים אותן בשקד או בדובדבן מסוכר, ככיבוד קל לארוחים בתוספת שוקולית חמה או קרה.

עוגת עלית את אפית

עוגת שוקולד
מצופה בקרם שוקולד או אבקת סוכר

המצרכים: תבנית בעלת דוגמא קוטר 28 ס״מ
עוגת שוקולד משפחתית של עלית, מעט מרגרינה קשה, מעט פרורית, אבקת סוכר, קרם שוקולד „דפנה".

ההכנה
מכינים את תערובת העוגה לפי ההוראות שעל גבי האריזה.
משמנים את התבנית במעט מרגרינה קשה ומקמחים בפירורית. יוצקים את העיסה לתבנית. אופים ומצננים את העוגה.
מצפים את העוגה בקרם שוקולד „דפנה" רך כמעט נוזלי* או בחזקים אבקת סוכר.
כדי להעשיר את טעם העוגה אפשר לחצותה לשתי שכבות ולמלא בקרם שוקולד „דפנה".
* מחממים מעל אדים את קרם „דפנה".

קרם שוקולד „דפנה"

המצרכים
½ כוס מים, 1 כוס סוכר, 2 כפות קפה נמס עלית, 2 כפות קקאו עלית, 2 חפיסות שוקולד מריר „דפנה" (400 גרם), 2 חבילות מרגרינה ללא מלח 400 גרם - בטמפרטורת החדר, 4 ביצים, 3 כפות ברנדי, 3 כפות וודקה או רום (לא חמציח).

ההכנה
בסיר קטן מעל להבה מאד נמוכה מביאים לרתיחה את המים עם הסוכר, מוסיפים את הקפה הנמס והקקאו, בוחשים היטב עד לקבלת עיסה חלקה. מוסיפים את השוקולד השבור לקוביות וממשיכים לבחוש עד אשר הקוביות במעט נמסות. מורידים מהאש ומוסיפים את המרגרינה הרכה. מערבבים היטב ומצננים מעט. מעבירים לקערת המערבל החשמלי. מקציפים במהירות בינונית. מוסיפים את הביצים ומקציפים עוד 4-5 דקות תוך הוספת הברנדי והוודקה או הרום. מצננים היטב, מאחסנים בכלי סגור במקרר.

עוגת עלית את אפית

מכתבים

המלך שימעון הוא עירום

אריזור לא פתר את הבעיות עם דגם הציפיות והפסיכולוגיה־בגרוש. עד מהרה יתברר, כי גם פרס־מודעי לא יפתרו את הבעיות עם הדגם הזה.

אף פעם לא סברתי כי מישרת שר־האוצר מתבזבזת בידי האנשים הלא־נכונים ורק כאשר יבוא יצחק מודעי הוא יושיע את עם ישראל. תמיד תיארתי לעצמי, לפי הנכונות שלו לקבל על עצמו כמעט כל ג'וב (משר־החוץ ומטה), כי ייתכן מאוד שיש לו 90% הכישורים הכלליים, אבל 10% החיוניים של ידע ספציפי, מיקצועי, כנראה שאין לו. ואת ההנחה הזאת הוא מאמת לי בשבועות האחרונים: אין לו תוכנית כלכלית, לא היתה לו תוכנית כלכלית וגם קשה מאוד להניח שאי־פעם תהיה לו.

עד כאן מורעי. אבל שימעון פרס, שלבושתי הצבעתי עבורו, איפה הוא? איפה צוות־החשיבה הכלכלי שלו? מה הוא וחבריו עשו במשך שבע שנות אופוזיציה? כי מה שפרס בישל עכשיו, זאת בסך־הכל חזרה גרועה ומאוחרת על רגם אריזור ב' (אחרי אריזור א' — הכלכלה הנכונה), שבו הכל התבסס על ציפיות ופסיכולוגיה־בגרוש: אם יפחתו ב־5%, או אז תרד האינפלציה ל־5% לחודש; אם יקצצו סובסידיות ב־5% לחודש; אם יגידו מספיק פעמים ביום 5%, 5%, 5%, או אז תרד האינפלציה ל־5%.

זה, כזכור, לא קרה, ובריוק כך גם יתגלה מהר מאוד המלך שימעון בכל ערוותו, עירום וחסר־כל. כי באינפלציה לא נלחמים בדיבורים ובתר־גילי־סרק, אלא במעשים. **גבי גור**, גדרה

● ● ●

פאשלה ושמה חבילה

פרס אינו מזכיר את חלקו של הליכוד בהריסת המשק, אך זוכר היטב להכביד את העול על השכירים.

אני לא רוצה לדבר על כך ששימעון פרס לא הזכיר ולוא פעם אחת, מאז היבחרו, את חלקו של הליכוד בהרס המשק, או על שגרם לכך, כי העבודה תהיה חטיבה במחנה הלאומי, ותמשיך את מדיניות הליכוד הכלכלית־חברתית־מדינית, במיסגרת השותפות הקרויה ממשלת האחדות הלאומית... ואני גם לא בא לדבר איתו על הרבה דברים חמורים וכואבים יותר. עם ראש־הממשלה אני רוצה לדבר על הפאשלה שלו, הקרויה עיסקת־חבילה.

עיסקה זו באה כדי להסוות ולערפל את המשך הוררתו של השכר הריאלי של העובדים ולרמות אותם... הוחלט על עיקור רציני בתוספת־היוקר בחודשים הבאים, שיגרום לשחיקה גדולה... והרי שכרו של העובד אינו הגורם ליצירת האינפלציה ועליית־המחירים אינה הסיבה להשתוללות האינ־פלציה, אלא רק ביטוי לה!

והפחד האיום בכל הפאשלה הזאת הוא נסיונה של חרות להשתלט על־ידי דויד לוי (הסוצי־אליסט האחרון) על ההסתדרות, וזאת באמצעות ניהול מסע דמגוגי, בו מוצג לוי כדואג לשכירים ולעניים.

אני מציע לראש־הממשלה, כתחליף לפאשלה — קיצוץ משמעותי בתקציב הממשלה ובתקציב הצבא, שהוא סיבת־הסיבות לאינפלציה אצלנו, ובמקביל ניהול מדיניות עצמאית וניטראלית, אשר תאפשר קשרי־סחר עם גורמים היכולים להוות שוק לקליטת היצוא שלנו.

יוסף גוברין, תל־אביב

● ● ●

עולה לו לחץ הדם

לקורא לא טוב עם העולם הזה.
ולקורא לא טוב בלי העולם הזה.

אני נגד כל מילה שהעיתון כותב ונגד כל הצוות, על דיעותיהם של יפי־הנפש. עד מתי תשמיצו את המדינה? מי שלא נוח לו, שיקח את הרגלים וילך!

למרות זאת אני ממש מכור, מזה שלוש שנים, להעולם הזה. אבל, כשאני גומר לקרוא את העיתון, לחץ הדם שלי עולה.

לא בידידות —

רחמים שמואלי, כפר־סבא

● ● ●

הכתם השחור

תגובה ממין אחר על פרשת רב־החובל והנוסע הסמוי:

ביום אביב כל־כך חביב, על הספינה מורן נתפש כושי קטן, כושי קטן, / הוא קצת פחד, אבל עבד כמה שעות, עד שהוזעק הקפיטן, הקפיטן:

(המשך בעמוד 4)

העולם הזה 2465

הכרעה בעמאן

במושב המועצה הלאומית הפלסטינית נפלו השבוע הכרעות הנוגעות גם לגורלו של העם הפלסטיני, גם לגורלו של העם הישראלי ★ מדוע הסתירו ה"פרשנים" בישראל את התפנית באש"ף? מדוע הורה יצחק רבין לירות במפגינים תומכי הקו המתון בגדה? ★ אורי אבנרי מנתח את נאומו של יאסר ערפאת.

8

כתבת השער הקדמי:

המדור בצרות

היחידה המרכזית של משטרת תל־אביב („המדור") מתפוררת בגלל תכנים בלתי־פוסקים בין המפקדים. מה קורה שם, מאחורי הקלעים? מדוע מתכוון אסף חפץ להעיד במישפט נגד משה פרידמן (בתמונה)?

46

כתבת השער האחורי:

כל נשותיו של אלכסנדר קוסטין

עורך הדין אלכסנדר קוסטין, הנאשם במירמה, אהב בחייו הרבה נשים. אחת מהן עזרה לו לרמות, אחת הגישה נגדו תביעת אבהות, אחת מתייצבת לצידו בבית־המישפט ואחרות השאירו אצ־לו תמונות־עירום כ„מזכרת". מדוע לא חקר בניסין זיגל את פרשת התמונות, כשהתגלתה לו לפני שלוש שנים?

42

להפוך את המישטרה

בישראל ישי וישראל גמן ריאיינו את חיים ברלב. חיכה המסכ"ל בנימוס בחוץ. שר־המישטרה החדש מדבר על אלימות השוטרים, על עצורי המחתרת, על מילחמת־הניצבים, על התוכניות להבניס סדר במישטרה ואומר: „אני מבקש מכל הג'נטלמנים שהמישטרה השקיעה בהם כסף – בואו נהפוך את המיש־טרה למקום־עבודה טוב ונעים!"

19

כנסת אפורה

שני הדברים המשפיעים על פרצופה של הכנ־סת ה־11 הם המשבר הכלכלי וגודלה הענקי של הקואליציה. רפול נראה תימהוני, גאולה כהן ההיסטרית היא השפויה שבין חבריה, צ'רלי ביטון מפתיע לטובה, וה־פרלמנטרים הבולטים ביותר: שבח וייס ופינחס גולדשטיין.

12

עוזי והבלונדיות

עוזי רז (28) אינו מתבייש שמכ־נים אותו ג'יגולו. „בלי יום ובלי בחורות אני לא יכול. אז אני מגיע בבוקר לחוף וסוקר מה שיש." הוא מעדיף תיירות בלונ־דיות, שמשלמות ב־מזומן, ואינו נרתע אפילו כשיש איתן גבר. נאום הגבר.

38

מי פוחד ממאיר כהנא?

ככל שהימין הוא קיצוני יותר, כך גדלה כו הבהי לה ממני התמשכות השמעתו של מאיר כהנא. בישראל ביום יצחק שמיר את אנשיו להתייעצות מזדית בעניין, ומהתיעצות־דמדית ניסו מתחיים לרצות את הה־כ הגיוון. ביצר מצליח כהנא לתתור תחת היות והתחה?

13

רחל המרחלת מדווחת:

החבר האנגלי של ענת

השחקן הבריטי אדריאן דנבר, חברה של ענת פוסל (בתמונה), אינו מוכן להתגייר ● המיסים של דודו טוסי ● יוסף מילוא מתחתן? ● שלומי סילו אוהב אודות אדומים ● סניגה רוזנבלום מתאמנת ● מירי אלוני ילדה בן יהודי בשר.

44

כמעט ברנס

החשוד ברצח ישב במעצר 11 חודשים — עד שזוכה מכל אשמה בבית־המישפט. עכשיו אומר אביו המזועזע: „לולא היה לנו די כסף לעורכי־דין טובים, היה בני הופך לעמוס ברנס שני!"

40

לו רוצה גביע

בשבוע שבו מלאו לו 31, גבר לו סילבר (204 סנטימטרים) על שוויי־צי ענק (216). עכשיו הוא רוצה לזכות בגביע אירופה לקבוצות אלופות.

49

אודי, איש חסמבה

אודי ערן (15), המג־לם את ירון זהבי מ־חסמבה, הגיע לסרט במיקרה, ולא מתכו־נן להמשיך בקאריירה של שחקן. עיקר עניינו הוא ב־לימודים, בקקטוסים ש־הוא מגדל ובמחשבים.

34

הודאה בגלל האשה

רוברט אבן, שהודה במילכוד מכוניתו ביקש מבית־המישפט לפסול את ההודאה: „חתמתי כדי שאשתי לא תישלח ל־אבו־כביר, עם כל הזונות והנרקומניות שיושבות שם!"

32

סוודרים עושים ביד

פעם קראו לו אפו־דה, והיו מייצרים אותו במכונה. היום קוראים לו סוודר, והוא חייב להיראות כאילו סרגו אותו בעבודת־יד, מצמר נקי, מוהיר, קשמיר או אנגורה מפנקת.

28

המדורים הקבועים:

מיכתבים	3
זה היה העולם הזה שהיה – השבוע לפני 25 שנה	4
קדרא יקר – גד פלום קורא לעזרה	5
בלונים – יצחק מודעי	5
תשקיף	6
במדינה	7
עלי דסנה – שלמה בוחבוט איים על שוטר	14
יומן אישי – ווילי בראנד והפילוג באצ'ל	15
אנשים – תופיק טובי נוזף בצ'ארלי ביטון	16
תמרורים	21
מה הם אומרים – אהרון בן־שחר. רפי אדרי, עמוס עברון, יוסף מילוא. אהרון ברנע ואוריאל גרוסמן	22
הורוסקופ – מזל קשת	25
לילות ישראל – יוסי ידין, גבי עמרני, גוליאנו מר ועירית אדיב	26
חלון ראווה	28
שידור – מי גנב את הסקופ?	30
קולנוע – אקירה קורוסאווה	31
תשבצון	36
זה וגם זה וגם זה – גרון עמוק	37
רחל מרחלת על כל העזלם	44
ספורט – זאהי ארמלי, ראול סולומון ולו סילבר	48

זה היה העולם הזה שהיה

לפני 25 שנה

גליון „העולם הזה", שהופיע השבוע לפני 25 שנה, הקדיש את שליש העיתון לפרשת החטיפה שזיעזעה את הארץ, כאשר שכנה חודלת־נפש נטלה את דליה בת ה־6 מבית הוריה והטביעה אותה בנהר הירקון ● את גופתה של דליה גילה צלם „העולם הזה", אריה קרן המנוח, שסירב להישמע להוראות השוטרים („אתה רק מפריע!"), נטל סירה ושט בה בירקון עד שגילה, בעיניו המאומנות של צלם ותיק, את גופתה של דליה צפה על־פני המים ● תחת הכותרת „הנשיא ואני" סיפר שייע גלזר, אדריכל הנצחון של מכבי ב־1959, על הדרך הספורטיבית שהביאה אותו ואת קבוצתו אל נשיא המדינה (השני) יצחק בן־צבי, שהעניק למכבי את גביע המדינה בכדורגל ● בשער הגליון: תצלומה של דליה אליהו בת ה־6, אשר צלם „העולם הזה" גילה את גופתה.

„העולם הזה" 1157
תאריך: 24.11.59

ניצחון המאה ה־20 על המאה ה־12

★ דיאטת 600 הקלוריות של גולדה

דרכי חיים

רומיאו ויוליה בינון

בדיוק כמו בין מישפחות מונטגיו וקפולט בוורונה, הפרידה שינאה תהומית בין חמולות זארב וזינדאני בבראט שבתימן. שינאה עתיקה ו־מושרשת זו היתה גם הרכוש היחיד שהביאו עימם בני שתי החמולות היריבות כאשר עלו ארצה ב־1950.

כמו במחזה השקספירי (רומיאו ויוליה), שהתרחש בוורונה, היתה סיבת השנאה נעוצה במסורת רחוקה, שמקורותיה היו לוטים בערפל. פעם אחת, כך סיפרה המסורת, ביקש עו־בר־אורח את חסותה של חמולת זארב מפני בני חמולת זינדאני, שרדפו אח־ריו. הוא קיבל את החסות, אך נתקל במארב של בני זינדאני והוכה על־ידם קשות. בני זארב יצאו להגן על כבודם שנפגע, ובקרב פנים־אל־פנים נפצעו עשרות רבות. כך נולדה ה־שינאה העקשנית.

אך בניגוד למסורת הוורונית, לא ניסה שום נסיך (או אימאם) לפשר בין שתי החמולות היריבות.

כשעלו שתי החמולות ארצה, העל־תה אותם הסוכנות על הקרקע ב־מושב ינון, דאגה לפרנסתם, ומאוחר יותר, לעצמאותם הכלכלית. היריבים, שטרם התאקלמו, התאפקו והשינאה המרירה רק פיעפעה במיסתרים.

גבר מאוכזב. זכריה זארב, בנו של ראש החמולה הזארבית, סאלם, היה בן 11 כשהגיע עם מישפחתו ל־ינון. הוא ידע כי שינאת־מוות שוררת בין מישפחתו למישפחת זינדאני, אולם הוא לא קישר שינאה זאת עם נורית זינדאני, בתו של ראש החמולה היריבה, עובדיה. כל מה שזכריה ידע היה, כי נורית, אז בת 10, היתה ילדה שחרחורת וחיננית, שלמדה כיתה אחת נמוכה יותר בבית־הספר.

רק כשהתבגר הבין זכריה, כי השינאה הבין־מישפחתית עלולה להפכו לגבר המאוכזב ביותר בינון. כי בחמש השנים שעברו מאז הגיעו למושב, התאהבו זכריה ונורית זה בזו, הסתירו את אהבתם הלוהטת בפגי־שות מיקריות. השינאה הנוראה חצצה בין שני האוהבים.

קריאות־קרב. בינתיים התעצם ינון והפך למושב משגשג. הסוכנות החליטה להרחיב את הכפר ולהוסיף 30 מישפחות על יושביו. ואז פרצה השינאה, שפיעפעה במיסתרים, ו־איימה בחורבן.

בני זארב סירבו לקבל את המיש־פחות החדשות, אשר נמנו עם חמולת זינדאני. הסוכנות נאלצה להביא את החדשים בשעות הלילה, לחלק להם את בהמות־העבודה בחצות.

כאשר פשטה השמועה עם בוקר בכל בתי הזארבים, הם הסתערו על הזינדאנים החדשים, גלים־גלים, כש־הם קוראים קריאות־קרב עתיקות.

אולם, בניגוד לשליטי תימן ה־אדישים, היו שליטי ינון ערים הרבה יותר. מישטרת גדרה התערבה ברגע הנכון, עצרה את היריבים, איימה לגרשם מן הכפר. השינאה רוסנה, אך רק מעל לפני השטח.

גבר מאושר. ואז, באחד הימים, נפוצה הבשורה המרעישה. זכריה זארב מבקש לשאת את נורית זינ־דאני. החמולות היריבות ביוונו את כל כוח־המחץ נגד בני הזוג המרד־ניים, אך ללא הועיל.

השבוע הביא זכריה המאושר את אשתו נורית לביתם החדש. יותר מאלף אורחים הציפו את ינון בחתונה הגדולה. המאה ה־20 ניצחה את המאה ה־12.

סיפר זכריה־דומיאו המנצח: „יש־ראל זה לא תימן. כל הצעירים בכפר היו איתנו, וכאשר האבא שלי בא אל האבא של נורית, עובדיה זינדאני, זה נדהם כל־כך, עד שהיה מוכרח להס־כים."

ויוה זיוה מלכת־המים של העולם 1959, זיווה בינדר, חיילת תל־אביבית, שאהבה מאוד, כדב־ריה, „ריקודים, שמלות יפות ואת החיים." יצאה בסתיו 59' למסע תענוגות בא/ק ארצה שבהמשכו ביקרה בין היתר בקנוסוס שבכרתים, בדוברובניק שביוגוס־לאוויה ובוונציה. זיווה גם עש־תה שימוש טוב ב־120 הדולר, הקצבת המטבע הזר שהיתה מותרת לנוסעים לחו"ל בשנת 1959: היא רכשה לעצמה במילאנו מיטריה, סוודר וגם זוג נעלי־זמש.

אנשים

לבן וגווייאבות במוצא

בעוד שרי הממשלה מאבדים מ־מישקלם בשלבים השונים של ה־משא־ומתן הקואליציוני, מצאה שרת־החוץ **גולדה מאיר** דרך נוחה יותר לרזות — דיאטה חמורה של 600 קאלוריות ליום, שעליה היא מקפידה בבית־ההבראה אריזה במוצא שליד ירושלים. במסגרת דיאטה זו, של לבן וגווייאבות, מקפידה שרת־החוץ לאכול פעמיים בשבוע אך ורק פירות.

מיכתבים

טוטו פרטי

הידיעה כי זכיתי בטוטו־בחירות פרטי ב־380 ל"י ובשתי ארוחות־ערב והפסדתי רק 18 ל"י (העולם הזה 17.11.59) הביאה לי עשרות צילצולי טלפון. רוב המטלפנים פשוט לא האמינו. אי־לכך, אבקש לפרסם את פירוט רשימת ההתערבויות:

מ. גורביץ, חבר הדירק־טוריון העולמי של קרן חיסוד — 80 ל"י, שחרות לא תקבל 21 מנדטים; מרזוי שרייבר, יו"ר ברית נשים חרות־הצה"ר בבלגיה — חמישה בקבוקי קוניאק צרפתי, שחרות לא תקבל 25 מנדטים (הקוניאק שווה, בערך, 100 ל"י); נגד משה אלפרט, מזכיר סיעת חרות בכנסת — חמישה בקבוקי קוניאק ישראלי (35 ל"י), שחרות לא תקבל 27 מנדטים; מהתעשיין יעקב בורשטיין — 100 ל"י, שחירות תקבל יותר מ־16 מנדטים.

בסיכום: לא 380 ל"י, אלא 315 ל"י.

נוסף על כך: התערבות על ארוחת־ערב עם מ. קסלר, ש־מפא"י לא תפסיד חמישה מנ־דטים; ועם פ. חייטין, ממנהלי חרות, שמפא"י לא תפסיד שלו־שה מנדטים.

ד"ר שימשון יוניצ'מן,
תל־אביב

■ ■ ■

הד"ר יוניצ'מן, כותב מיכת־בים למערכת לעיתים מזומנות בשנות החמישים, היה רופא. איש אצ"ל, שהוגלה על־ידי ה־בריטים לאפריקה (לפי גירסה אחת, בעיקר בגלל פגישותיו עם נציגים סובייטים בטהראן ה־איראנית, שלהם ביקש להסביר את דרכו של האצ"ל). הד"ר יוניצ'מן, מראשי חרות, היה חבר הכנסת השלישית והרבי־עית ונפטר ב־1961, בגיל 54.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

פיזמון חוזר: לוא רק היה פחות שחרחר, / הסיום לא היה כה מר ונמהר — הוי מה נמהר!

ואז אמר האיש זה עסק ביש, צריך את השחור מייד לזרוק, מייד לזרוק:/ כי יש כאן חוק וזה לא צחוק ומותר רק בשיניים קצת לחרוק, קצת לחרוק:

פיזמון חוזר: לוא רק היה פחות שחרחר...

אחד מחה, אחד בכה. אבל לבסוף נפל הפור, כלום לא עזר, כלום לא עזר / ובן־אדם שטוף בדם נזרק לים אכזר וגורלו נגזר, וגורלו נגזר!

משה כנען, רמת־השרון

● ● ●

לא בכל מחיר, אבל כן בכל קוד

תווית המחיר על המוצר עדיפה על סימון המוצר בקוד המיועד לקורא ה־אופטי של הקופה. המתר־גם את הקוד למחיר. אבל...

גם אני לא יכולתי, לא יכולה ולא אוכל אף פעם לסבול את הקודים על המוצרים בסופרמרקט. לא רק מפני שזה מונע לדעת בדיוק כמה עולה כל מוצר, אלא גם מפני שתמיד מקנן בי החשש שמא הקופאית תדפוק את הקוד, שהוא בדרך־כלל מיספר ענק, ולא את המחיר, ואיש לא יוכל לשכנע אותי שאין סכנה שדבר כזה יקרה.

ועכשיו, לשימחתי ולשימחת שרית ישי (בראיון עם מנכ"ל הסופר־מרקט בני גאון, העולם הזה 21.11) אין כבר קודים, אלא רק מחירים של ממש. לא תאמינו לי, אבל זה בכל זאת יותר גרוע. במקום תסביך „המ־חשב עובד עליך" קיבלתי אתמול דבר הרבה יותר פשוט, אבל הרבה יותר כאוב, משהו בין פלצות להתקף־לב.

נכנסתי לסופר וסוף־סוף מצאתי חבילת ליפה, וזה מוצר שלא קל למ־צוא אותו, כפי שהסביר לי מנהל הסו־פר, הליפות או שאוזלות או שלא מגיעות כלל. בקיצור, החבילה של „ארבע ליפות מובחרות לניקוי והב־רקת סירים וכלי־מיטבח" לא היתה מסומנת בקוד, כי אם בתווית־מחיר בלבד — 106 שקל. גירוד קל הוריד את התווית הזאת. ומתחתיה נגלתה לי תווית בת הדור הקודם — 25.50 שקל. עוד גירוד ותווית שלישית, מלפני חצי שנה, מלפני שנה. אי־אפשר לדעת — 12.50 שקל.

זה הספיק לי. הנחתי את הליפות ויצאתי מן הסופר.

אבל מה. הבוקר, כאשר שטפתי את הכלים בספוג בלתי־נוח, בלתי־נעים ואולי, אני מודה, גם לא נקי, קיללתי את אלה שסילקו את הקודים. כי אילו היה על חבילת־הליפות קוד, הייתי מגיעה איתה לקופה ושם, בלחץ הלקוחות הנדחקים מאחורי ובסיחרור הקשת הקופאית על מקלדת הקופה, הייתי מגיעה הביתה עם הליפות. שיעלו כמה שיעלו.

חנה חיימי, חולון

● ● ●

כן מגבת, לא מגבת

הקורא הרמולין (במדור מיכתבים למערכת, העולם הזה 21.11) **ביקש לציין כי מגבת צה"לית מסוג המג־בות המצויות** בבית בן־גוריון **בתל־אביב איננה חייבת בהחזרה לצה"ל. לקורא טננבאום דיעה שונה.**

אינני יודע מתי השתחרר יהושע הרמולין מצה"ל. אבל אני יודע מתי אני השתחררתי. השבוע. אי־לכך אב־קש להודיע לו בעניין המגבת הצ־ה"לית.

מגבות צה"ליות יש להחזיר, בעת השיחרור. שתיים, ליתר דיוק. גם אם הן קרועות או בלויות (אני מניח שצה"ל מסב אותן לסמרטוטי־ניקוי לכלי־נשק).

וחוץ מזה, מיספר הטופס להחזרת ציוד איננו 1024 אלא 1004.

טוביה טננבאום, טבעון

● ● ●

עדותו של בן

הקורא דולב מבקש להע־מיד דברים על דיוקם.

בכתבה על ערן דולב (רחל המר־חלת, העולם הזה 14.11) נכתב שערן דולב היה החבר הטוב של עוזי יאירי המנוח. לא היה ולא נברא. יחסי השניים היו יחסי־היכרות מן הצבא ותו לא.

שנית — לערן דולב ארבעה ילדים

גילעד בשער „העולם הזה"
לחרוק בשיניים

מנישואיו הראשונים ולא שניים, כפי שנכתב.

שלישית, וה החשוב ביותר: ערן דולב נפרד מאשתו, היא אמי, לפני שבע שנים, ברוח טובה, ויחסיהם טובים וכן גם יחסי עם אבי. ולא כפי שנכתב „השאיר אשה עם לב שבור".

עמרי דולב, תל־אביב

● ● ●

קרפין, לא קרפין

הקורא יולזרי מבקש להע־ניח לדמות ידועה בעולם הטלוויזיה.

אולי כבר תרדו ממנו, מהמיכאל קרפין הזה. שבוע אחרי שבוע אתם מכניסים לו, פה הוא צריך להתנצל לפני שר־התחבורה חיים קורפו (ה־עולם הזה 21.11) ופה הוא צריך להתנצל לפי הוראת היועץ המישפטי, יצחק זמיר (העולם הזה 14.11).

מי הוא בכלל עורך מבט זה, שאתם מקדישים לו כל־כך הרבה תשומת־לב? הוא מעניין אותי כמו שהטלוויזיה מעניינת אותי: בכלל לא.

אבל בשבוע שעבר כבר הגזמתם לגמרי. לא מספיק הזפטה השבועית במדור שידור. אז הוא גם קיבל אחת במדור תשקיף: הוא כתב בקשה לה־עברת בתו מבית־ספר אחד למישנהו, על נייר־מיכתבים של רשות־השידור. אז מה?

תעשו טובה ותרדו ממנו. זה לא איזה קרפיון שמן. זה בסך הכל קרפין מהטלוויזיה. **יונה יולזרי,** ירושלים

● ● ●

עוד פסוקו־של־יום

הוא לא היה שיא ההצ־לחה של הטלוויזיה ובינ־תיים גם ירד כבר מן ה־מירקע.

הקוראים אלעזר וחלודנקו (העולם הזה 14.11 ואילך) קלעו בול בתלו־נותיהם על עליבותו של פסוקו־של־יום. אבל חבל שנזכרו רק עכשיו, כ־אשר נראה שגם לטלוויזיה עצמה נשבר סוף־סוף מהפסוקו והם החליפו את הפסוקו הזה בפסוקו־של־מקום.

יהושע ירדני, ירושלים
העולם הזה 2465

פלום, י"ק,

המיכתב נשא בול גרמני וכ־תובת של תיבת־דואר בפרנקפורט. רק כאשר התחלתי לקוראו נוכחתי לדעת שהוא נשלח מבית־הסוהר, וכי הכותב הוא גד פלום, המכונה שץ, שהעולם הזה (14.11) הקדיש לו כתבה. אחרי שניסה להתאבד על־ידי הצתת עצמו בכלא.

מיכתבו של שץ נשא את התאריך 20.10.84, ועל חותמת־הדואר הגרמנית הופיע התאריך 5.11.84. כלומר: נכתב ונשלח לפני נסיון־ההתאבדות של פלום.

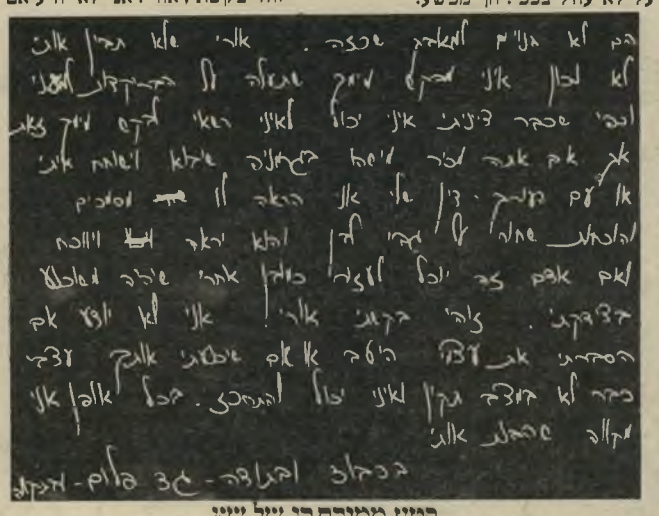
לא הכרתי את שץ מעולם, אך נדמה לי שאני חייב לו את פירסום המיכתב.

הנה הוא כלשונו ובמלואו:

שלום אורי אבנרי,

הרבה התלבטתי אם לכתוב לך, ואיך לסגנן את המיכתב. אף פעם לא הייתי טוב בכתיבת מיכתבים.

ובכן, אורי, (תרשה לי להשתמש בשמך הפרטי), אני יושב בכלא גרמני על לא עוול בכפי. חף מפשע.

קטע ממיכתבו של שץ
„אשתי ימנית נפלאה...'

לא נערך לי מישפט הוגן. ערכו לי הצגה מעוותת ומסולפת, וה„הוכחה" נגדי היתה שקר וזיוף, מתחילתו ועד סופו. (לא סתם אני עושה מרכאות כפולות ליד המילה הוכחה).

הכל הוא שקר, גלוי וידוע לכל. לא איפשרו לי להתגונן כחוק. לא שמעו את עדי־ההגנה שלי. בכלל התייחסו אלי ב„מישפט" כמו אל תת־אדם, בלא אפשרות להתגונן כחוק, עם סילוף עובדות, והעיקר הבסיס לכל ההצגה המכוערת הוא שקר, עדות־שקר וכזב, והכל יודעים שהוא שקר, כולל „השופטים". דבר שלגרמני לא היו מעזים לעשות — אך לישראלי זר הם מרשים לעצמם.

אורי, אם כל העניין היה סיפור של שנה־שנתיים, לא הייתי מטריד אותך במיכתב זה, אך תאר לעצמך מאסר־עולם, חף־מפשע לשבת זה שיגעון, זה שואה. אין מילה שיכולה לתאר זאת, ועוד במישפט מסולף מבלי שניתנה לי הזדמנות להתגונן כחוק.

גם עיתונכם כתב בשעתו את דבר היותי חף־מפשע. מה שכתוב בכתבה זו בעיתונכם זו האמת. האמת, בכל אופן מה שקשור אליי.

אורי, אני באמת לא יודע מה אתה יכול לעשות במרחק כה רב מכאן, ואתה אדם עסוק באלף ואחד עניינים, ועוד אינך מכיר אותי בכלל. אך אולי אתה מכיר מישהו בגרמניה שיכול לראות ולבדוק את ענייני. אני בטוח שהוא יזדעזע כשיראה את העובדות.

יש לי אומנם מישפחה בארץ, אך הם אנשים צנועים, שלא בנויים למאבקים ולפירסומת. אשתי ימנית נפלאה, ובניי גרים עם מישפחתה של אשתי בכפר־שלם, וכפי שאמרתי הם לא בנויים למאבק שכזה.

אורי, שלא תבין אותי לא־נכון, איני מבקש ממך שתעלה על הבריקדות למעני, וכפי שכבר ציינתי, איני יכול ואיני רשאי לבקש ממך זאת. אך אם אתה מכיר מישהו בגרמניה, שיבוא וישוחח איתי, עם עורך־הדין שלי, אני אראה לו מיסמכים והוכחות שחור על גבי לבן, והוא יראה וייווכח, ואם אדם זה יוכל לעזור, כמובן אחרי שיהיה משוכנע בצידקתי.

זוהי בקשתי, אורי. אני לא יודע אם הסברתי את עצמי היטב, או אם שיכ־נעתי אותך. עצביי כבר לא במצב תקין, ואיני יכול להתרכז. בכל אופן, אני מקווה שהבנת אותי.

בכבוד ובתודה גד פלום, ובתיקווה.

עד כאן המיכתב. כמה ימים אחרי כתיבתו הצית פלום את עצמו, אך חייו ניצלו.

איני יודע כיצד אפשר לעזור לו. אין לי בגרמניה קשרים מן הסוג הד־רוש לעניין זה, ואיני מתכוון לבקר בגרמניה בעתיד הקרוב.

עלה על דעתי שאולי ירגיש אחד הקוראים שלנו בגרמניה — או בארץ — אחרי קריאת הדברים, בצורך לעזור לאיש. אם כן, יוכל להתקשר עם שץ במישרין. וגם סתם מיכתב־עידוד אנושי עשוי, אולי, לעזור לו במצוקתו.

הכתובת היא:

GAD FLOM.
OBERE KREUZ ACKER 6-8
POSTFACH 4285
6000 FRANKFURT /M
DEUTSCHLAND

אורי אבנרי

בלונים

מאת **דניאלה שמי**

שר־האוצר יצחק מודעי

תשקיף

סמנכ"ל מישרד ראש־הממשלה

אריה שומר, מי שהיה יד־ימינו של עזר וייצמן בתנועת יחד, יתמנה לתפקיד סגן־מנהל מישרד ראש־הממשלה.

המינוי, ביוזמתו של אברהם („אברשה") טמיר, מנכ"ל המישרד, הוא על דעת אנשי פרס.

ניר למישרד ראש־הממשלה

עמירם ניר ימונה בשבועות הקרובים ליועץ ראש־הממשלה לענייני טרור.

המינוי יתבצע למרות סירובו של היועץ הנוכחי, רפאל איתן, לפנות את מישרדו ומישרתו.

איתן, ממקימי תנועת שלומציון של אריאל שרון, וכיום מאנשי־שרון בתנועת־החרות, אינו רוצה לפרוש, אך ראש־הממשלה, שימעון פרס, נחוש בהחלטתו למנות את ניר לתפקיד.

ח"כ שינוי לסיעת יחד

ח"כ הדרוזי של שינוי, זיידאן עטשי, ניהל השבוע שיחות עם השר עזר וייצמן, במגמה להצטרף לסיעת־יחד.

עטשי מאוכזב מתיפקודה של סיעתו, וביקש מווייצמן שידאג למינויים ממשלתיים לכמה מאנשיו.

דובר צה"ל ללונדון

תא"ל יעקב אבן, דובר צה"ל, יסיים את תפקידו בשבועות הקרובים.

אבן יתמנה, ככל הנראה, כנספח צה"ל בשגרירות ישראל בלונדון.

יימשכו שיבושים באספקת המים

ניתוקי החשמל, הגורמים להפרעות באספקת המים, יימשכו לאורך זמן. השיבושים נובעים מבעסו של יצחק מודעי, שר־האוצר, על חברת „מקורות", שרכשה באחרונה משאבה חדשה למוביל הארצי, בלי לקבל את אישורו, כשהיא מפתפקת באישור שר־התקלאות.

האוצר מעכב, לכן, כספים המגיעים למקורות. זו אינה יכולה לשלם את חשבונות־החשמל, וחברת־החשמל, מצידה, נתקלת בקשיים בתשלום חובותיה לחברות־הדלק, נאלצת להפעיל לחץ על מקורות על־ידי ניתוק החשמל.

טענות נגד השר

בסיעת מורשה יש טענות קשות נגד השר שאינו ח"כ, יוסקה שפירא, איש גוש־אמונים.

אנשי סאנ"י במורשה טוענים, שהוא איננו מורגש כלל בממשלה, ומסרב לייצג אינטרסים דתיים. „כל מעייניו באסירי הטרור היהודי," טוענים אנשי ח"כ אברהם ורדיגר.

השקעת המיליונר לא מעשית

הרעיון שהועלה לאחרונה, להסב יחידות לייצור חשמל, המופעלות באמצעות מזוט תעשייתי, לפחם וחשמל, אינו מעשי.

הרעיון, שהועלה, בין השאר, גם על־ידי המיליונר היהודי ארמנד האמר, שאף הציע להשקיע את הכספים, נוסה כבר בעבר. חברת־החשמל תברוק, אומנם, כל רעיון חדש, אך קשה להאמין שישנה המצאה שתהיה כדאית מבחינה כלכלית. שינויים אלה יחייבו להשקיע סכומים גדולים ביחידות־חשמל ותיקות, שחלקן כילו כבר שליש מאורך חייהן.

איש רק"ח הוציא צווי־ריתוק

ניסר מורקוס, ראש־מועצת כפר־יסיף, הוציא השבוע צווי־ריתוק למורים בכפר, השובתים כבר מזה חודשיים.

צווי־הריתוק הוצאו בהתאם לתקנות שהוציא שר־החינוך לפני שבוע, והמסתמכות על התקנות לשעת־חירום משנת 1948.

ראש־המועצה הוא חבר בכיר בוועד המרכזי של רק"ח.

מישרד־החוץ האמריקאי יארח עיתונאי

עקיבא אלדר, הכתב המדיני של עיתון „הארץ", ייצא באביב לסיור ארוך בארצות־הברית, באורח מישרד־החוץ האמריקאי.

האירוח יכלול, מלבד כרטיסי־הנסיעה, סיור מאורגן מחוף־אל־חוף, כיסוי הוצאות בסך 100 דולר ליום, ועשרה ימי חופשה בתשלום בניו־יורק על חשבון המארחים.

שחל אינו מרוצה מאדרי

משה שחל, שר־האנרגיה־והתשתית, מודאג מאוד מתיפקודה הלקוי של סיעת־המערך בכנסת.

השבוע פנה שחל לראש־הממשלה, שימעון פרס, ולמזכ"ל מיפלגת־העבודה, ח"כ עוזי ברעם, בבקשה להפעיל יותר את הסיעה. לדעת שחל, מחליפו, רפי אדרי, פשוט אינו ממלא את תפקידו.

„חדשות" מכר את תמונות האוניה

הצהרון „חדשות" מכר את תמונותיו של זאב קורנברג, נגר האוניה „מורן", לסוכנות הצילום „גמה" ב־5000 דולר.

התמונות נמכרו ללא ידיעתו של קורנברג, ו־הופיעו השבוע על גבי ארבעה עמודים בעיתון הצרפתי פארי־מאץ'. הסוכנות מכרה את התמונות גם לעיתון הגרמני שטרן.

פשרה בדוברות הסיעה

ח"כ רפי אדרי, יו"ר סיעת־המערך בכנסת, קבע סוף־סוף פשרה בחלוקת התפקידים בין עובדי הסיעה.

עומרי מריאן, עוזרו־לשעבר של שימעון פרס, יתמנה כמזכיר הסיעה, ואילו בהירה ברדוגו תהיה הדוברת.

הבעיה התעוררה כאשר ד"ר ישראל („רוליק") פלג התמנה כמנהל לישכת־העיתונות הממשלתית, ונאלץ לעזוב את תפקידו כדובר המיפלגה.

עוד הפקעות ביפו

עיריית תל־אביב ממשיכה להפקיע קרקעות בדרום יפו, בגבול בת־ים.

ההפקעות, בין הרחובות יפת, שדרות־ירושלים והבעש"ט, נועדו לצורך הקמת שיכון ציבורי. בידי העיריה יש כבר באיזור זה עשרות דונאמים, והשבוע היא החליטה להפקיע עוד עשרים מיגרשים, בשטח כולל של 15 דונאם.

דוברת חדשה למיפלגת־העבודה

מיכל בהן (32) מירושלים, שהיתה דוברת המתנ"סים (מרכזי תרבות נוער וספורט), תמונה השבוע בדוברת מיפלגת העבודה.

כהן תהיה דוברת המיפלגה כולה, ולא תעבור בסיעה בכנסת.

סולק ראש סניף „כך"

האחראי על סניף תנועת־כך בגוש דן סולק מתפקידו. בתנועה חושדים, שהוא הדליף ל„העולם הזה" את מיסמך הצטרפותו של דויד בן־שימול לתנועת כך, חודש לפני שביצע את המשע.

שפייזר משפץ תדמית

עדה רבון, דוברת „שיכון עובדים" לשעבר, מסייעת עתה בתפקידי דוברות ליו"ר החדש של ועדת הכלכלה של הכנסת, ח"כ אליהו שפייזר.

שפייזר, שמעמדו במיפלגת־העבודה ירד פלאים, מנסה עתה לשפץ את תדמיתו כחבר־כנסת. לדעת מקורביו, הוא הפסיד את סיכוייו להתמודד על מזכ"לות המיפלגה בשל השם שיצא לו כחבר־כנסת גרוע, המזניח את חובותיו במליאה ובוועדות.

פרחי ללישכת עורכי־הדין

תת־אלוף בן־ציון פרחי, הפרקליט הצבאי הראשי החדש, התמנה כחבר במועצה הארצית של לישכת עורכי־הדין, מתוקף המינוי שלו בצה"ל.

פרחי יורש את מקומו במועצה של תא"ל דב שפי, הפצ"ר הקודם, שפרש מצה"ל.

הליכור נגד מינהלת־השכונות

סיעת הליכוד בירושלים מתכוננת למאבק חריף נגד ניסיונו המחודש של טדי קולק להקים בעיר „מינהלת־שכונות". לטענת אנשי חרות בסיעה, כוונת התוכנית היא ליצור תלות של התושבים בפקידים הממונים, אנשי מיפלגת העבודה, דבר שיגרום לתופעות של שחיתות ופרוטקציה.

למעשה, חוששים אנשי חרות כי הקמת המינהלה תפגע במעמדם של ועדי־השכונות הנבחרים, שבהם יש לחרות ייצוג ניכר.

עיתון ג'וגינג

עולם הריצה והאתלטיקה הוא שמו של כתב־עת חדש, העומד להופיע בקרוב. עורכו יהיה ז'ק כהן מפתח־תיקווה.

אי מלאכותי באילת

עיריית אילת אישרה את התוכנית להקים במיפרץ, מול חוף העיר, אי מלאכותי, ששיטחו יהיה יותר מחמישה דונאם. האי נועד לשמש לצורכי תיירות.

מיזרע מרחיב המיפעל

למרות המשבר הכלכלי, עומד קיבוץ מיזרע להרחיב את מיפעל מעדני־הבשר שלו, לנוכח הביקוש הגובר בשוק למוצרי־החזיר שבהם הוא מתמחה.

העם
ממשלת רחל המרחלת

הרכילות משתלטת על המדינה ועלובי־הנפש חוגגים בה

אילו בא השבוע עיתונאי זר מעמאן לירושלים, וקרא את העיתונים הישראליים, לא היה מאמין למראה עיניו.

בעמאן, בטווח־הראיה הטלוויזיוני של ישראל, מתחוללת הדראמה הגדולה של המועצה הלאומית הפלסטינית (ראה עמודים 8 – 10) ונחתכים דברים הרי־גורל. ואילו ישראל חיה בעולם אחר. היה נדמה כאילו אינה חיה בעולם בכלל.

מה העסיק את כלי־התיקשורת בישראל?

הנה כמה מן הבעיות הלאומיות המרכזיות:

מה אמר שימעון פרס על אריאל שרון?

מה אמר אריאל שרון על יצחק שמיר?

מה אמר מוטה גור על אריאל שרון?

מה אמר אריאל שרון על רוני מילוא?

מה אמר רוני מילוא על מיכה רייסר?

מה אמר מיכה רייסר על משה שחל?

מה אמר משה שחל על משה קצב?

מה אמר משה קצב על יצחק מורדי?

מה אמר יצחק מודעי על דויד לוי?

ביצה עבורה. ביצה עכורה זו של רכילות עלובה, שבה רובצים אנשים קטנים שכל עיסוקם הוא בהשמצה הדדית בלתי־פוסקת, באה עתה במקום החיים המדיניים. למעשה אין עוד מקום בכלי־התיקשורת הישראליים לניתוח מדיני רציני. הרכילות אכלה בה כל חלקה טובה.

רכלנים מתחזים כפרשנים מדיניים. הדלפות של השמצות באות במקום סקופים עיתונאיים. ובפסטיבל כללי זה של עליבות־נפש שוקעת המדינה לרמה של רפובליקת־בננות.

אז שרון אמר... אז מוטה גור אמר... אז שימעון פרס אמר לסופרי־הדור... אז שימעון פרס לא אמר לסופרי־הדור... אז סופרי־הדור אמרו לשימעון פרס...

ממשלה
איכות המוות

שימעון פרס הבטיח לאמריקאים לשסר את „איכות החיים" בשטחים הכבושים. בינתיים עסוק רבין באיכות־המוות שם

מה קרה ליצחק רבין?

כאשר הגיעה ממשלת־האחדות ל־שילטון, הבטיח שימעון פרס לאמריקאים, שתבעו זאת ממנו, לעשות מעשים ממשיים ל„שיפור איכות־החיים" בשטחים הכבושים.

השבוע נראה כאילו מנוי וגמור עם שר־הביטחון, יצחק רבין, לטפל לפי שעה באיכות־המוות שם.

מארנס לרבין. מאז שסולק אריאל שרון ממישרד־הביטחון, היה נדמה שהוחמר הפיקוח על כוחות־הביטחון בשטחים הכבושים. היו רק מיקרים מעטים של פתיחת־אש על מפגינים. גם בהם היה מעורב בעיקר מישמר־הגבול, ולא צה"ל.

משה ארנס הוא קנאי של ארץ־ישראל השלמה, אך הוא גם איש חכם. הוא הבין שגם מבחינת המאוויים הפוליטיים שלו, לא תצמח כל טובה מרצח מפגינים.

כל זה השתנה, כנראה, עכשיו.

בתקופת־כהונתו של יצחק רבין כראש־ממשלה אירע יום־האדמה של 1976, שבו נהרגו מפגינים בכפרי הערביים בישראל לא שום הצדקה. יצחק רבין לא השמיע אז אף מילה משכנעת אחת של צער. יום־האדמה הפך סמל לאומי בקרב הפלסטינים.

השבוע חזר המצב לימים ההם. כוחות־הביטחון נשלחו להתערב בווי־כוחים הפנימיים במיכללת בירזית, שם נאבק מיעוט קטן של קיצוניים ברוב הגדול התומך בקו המתון של יאסר ערפאת. כוחות־הביטחון נשלחו לדכא דווקא את ההפגנה של הרוב. סטודנט אחד נהרג בנסיבות שלא הצריקו אש ישירה לעבר המפגינים.

אחרי מעשה זה שתק רבין, ושתיקה זו התקבלה כתמיכה במעשה. למחרת היום פתחו חיילים באש על מפגינים ברמאללה והפעם לא היתה לכך גם הצדקה לכאורה. זה היה רצח פשוט. המישפחה נאלצה לקבור את הגופה בחשכת־לילה, אך צעירים הוציאוה מן הקבר וערכו לה למחרת־היום הלוויה גלויה, שהפכה הפגנה למען ערפאת. הם הזמינו את הטלוויזיה הישראלית להלוויה זו — מעשה שאין לו תקדים בשטחים הכבושים.

נוסח בהנא. קרו עוד דברים חמורים בממלכתו של רבין.

● בג'פטליק, בין שכם ונהר־הירדן, נהרסו בפקודת רבין בתי הערבים, שהקימו מיבנים ארעיים ליד מקום־עבודתם.

● בדהיישה ניתן למתנחלים לחדור למחנה־הפליטים ולקרוא להם בכרוזים גיזעניים, נוסח מאיר כהנא, לנטוש את בתיהם לצמיתות ולהסתלק. אנשי דהיישה הם פליטים מאיזור הרטוב, שכבר נאלצו פעם לנטוש את בתיהם. כוחות־הביטחון, שלעולם אינם מניחים למפגיני־שלום לבוא לדהייישה, לא מנעו את חדירת המתנחלים. רבין התנצל בכנסת בשפה רפה.

● הממונה של רבין על השטחים הכבושים האשים בוועדה של הכנסת ש.אמנים, שחקנים ורקדנים" יהודיים מסיתים את תלמידי בירזית נגד המדינה. זה נשמע כהצהרה של קצין בצ'לה או בסלוואדור — אך רבין לא הגיב.

יחסים מרחביים
המשולש המוזר

בנאקורה השתרר קיפאון, ומיטראן בישׂ־המזל מנסה לתווך בין אסד ופרס

בשיחות נאקורה הגיעה ממשלת־האחדות במהירות רבה לנקודה שאליה הגיעה ממשלת־הליכוד בשיחות עם מצרים: נקודת־הקיפאון.

בשיחות על הסכמי קמפ־דייוויד התברר, שהיתה פעורה תהום בין תפיסות ישראל ומצריים, ועכשיו מתברר שפעורה תהום בין תפיסות ישראל ולבנון על תוצאות המילחמה שם.

ישראל שלחה למשא־ומתן קצין נוקשה, שאינו מצטיין בכושר דיפלומטי. נראה שאין גם „כימיה" בינו ובין עמיתיו הלבנוניים. אין ספק שהמנטליות של קצין ישראל שונה מן המנטליות של קצין לבנוני.

אך מעבר לענייניים אישיים, קיים פער יסודי בגישות, והדבר היה ברור מראש. הלבנונים אינם מסכימים לקיום „צבא־דרום־לבנון", שאינו אלא צבא־שכירים של ישראל. ישראל רוצה ש־כוח־האו"ם יתפרס עד לנהר־האוולי, דבר שנראה ללבנונים ככיבוש של מחצית ארצם. הלבנונים רוצים להעביר את השטח לצבאם.

דמות היתולית. על מה התבססה ממשלת־ישראל, כאשר נכנסה למשא־ומתן שבו אין כל סיכוי לסיכום חיובי?

המטרה העיקרית היא לשכנע את דעת־הקהל הישראלית שהממשלה רוצה באמת בנסיגה מלבנון, בעוד שכל הסימנים מעידים על כך שצה"ל מתכונן להישאר שם במשך שנים, כשחייליו מהווים מטרות נייחות וניידות למבצעי־פיגועים מכל הסוגים והערות.

יתכן ששימעון פרס ויצחק רבין קיוו באמת שסוריה תתערב לטובתם, אף שמומחים רציניים הטילו בכך ספק מראש.

נסיון בכיוון זה נעשה השבוע על־ידי אחד מידידיו הבינלאומיים הקרובים של פרס, פראנסואה מיטראן, הנשיא הסוציאליסטי של צרפת, שערך ביקור ראשון של נשיא צרפתי בסוריה.

מיטראן רצה להוכיח את חשיבות צרפת, שהיתה במשך מאות בשנים בעלת־החסות על סוריה והלבנון. אך אם התכוון לערוך הצגה גדולה, היה העיתוי גרוע מאוד.

הדיפלומטיה של מיטראן הועמדה לעיני־כל באור מגוחך, כאשר התברר השבוע כי מועמר קד'אפי הלובי, שהוא כמעט דמות היתולית, הצליח להוליכו שולל. מיטראן התחנף לקד'אפי בצורה מבישה, כרת עימו הסכם להוצאת הכוחות הצרפתיים והלובים מצ'אד — וברי־עבר הוכיחו לו האמריקאים, בעזרת צילומי־לוויין, שרק הצרפתים יצאו. הלובים פשוט נשארו.

שרות למה? אחרי עסק־ביש זה בא מיטראן אל האפט' אל־אסד, בעל־בריתו היחיד של קד'אפי. הוא עשה זאת בדיוק בשעה שאסד מנהל מילחמת־חורמה נגד יאסר ערפאת ואש"ף, בטענה שהם רוצים לעשות שלום עם ישראל. ביקור של מיטראן היה, על כן, הפגנה ממלכתית נגד השלום במרחב, ותקיעת סכין בגב הסיכויים לשלום ישראלי־פלסטיני.

זה לא הפריע, כמובן, לשימעון פרס, המבקש גם הוא להציל את ישראל מפני סכנת השלום הישראלי־פלסטיני. כך נוצר משולש מוזר של ירושלים־פאריס־דמשק.

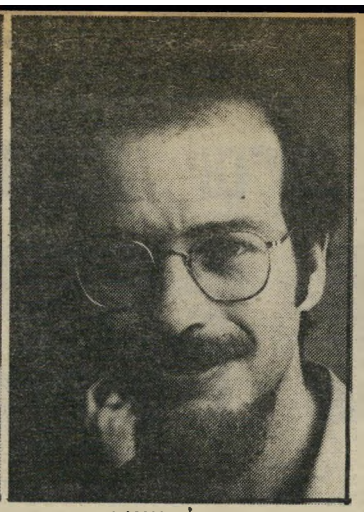
ביתתיים אין יחסים מוזרים אלה מקדמים אף בדקה אחת את יציאת צה"ל מלבנון.

איש־אש"ף הלוי

עיתונאי קפליוק

סעיל דייוויס

מי ישראלי? מי יהודי? מי פלסטיני?

ישראלים בחו"ל
אילן גרל באש"ף

שלושה יהודים ישראליים, שונים מאוד זה מזה, הוסיעו השבוע בעמאן

הישראליים הרבים, שעברו השבוע מן הטלוויזיה הישראלית אל הטלוויזיה הירדנית, התעניינו בישראלים שנכחו במועצה הלאומית הפלסטינית בעמאן.

במועצה יש חברים ערביים רבים, שנולדו וגדלו בישראל, ושהיו אזרחים ישראליים. אלה כוללים, בין השאר, את עימאד שקור, מיועציו של יאסר ערפאת לעניינים ישראליים, יליד כפר סח'נין בגליל ובוגר מצטיין של ה־אוניברסיטה העברית, שם היה תלמידו של הפרופסור שלמה אבינרי.

שקור, המדבר עברית מצויינת, מתגאה בחבריו הישראליים הרבים. הוא אירח בדירתו את הפגישה הראשונה בין יאסר ערפאת ואורי אבנרי וחברות־המערכת שרית ישי וענת סרגוסטי בביירות הנצורה, והשתתף בכינוסים בינלאומיים רבים עם ישראליים.

ערבי־ישראלי בולט אחר במועצה: מחמוד דרוויש, מי שהיה בעבר אחד ההילומים בכתר של רק"ח. דרוויש, גם הוא איש הגליל, גדול המשוררים הפלסטיניים בשעה זו, הוא ראש איגוד־הסופרים הפלסטיניים, והביא את ביר־כת האיגוד למועצה.

רק"ח העלימה השבוע את נוכחותו של חברה־לשעבר בעמאן. כרגיל מדי דינבת המיפלגה אחרי מוסקווה, שהורתה לשגרירה בעמאן להחרים את המרעצה, שבה נכחו רוב השגרירים האחרים המואמנים בבירת־ירדן.

חוצפה מזוקנת. אך הציבור הישראלי התעניין כמובן במיוחד בישראלים היהודיים, שהופיעו בעמאן.

אחד מהם הוא אמנון קפליוק, שבא לשם כעיתונאי בלבד. קפליוק, צבר, הגיע בדרכון צרפתי, וכשליח העיתון הצרפתי לה מונד. אך כל פלסטיני יודע שהוא מדווח גם לידיעות אחרונות, ושהוא ישראלי וציוני (ראה כתבה). בדיעותיו קרוב קפליוק למרעצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני.

שונה לגמרי אורי דייוויס, שהתראיין השבוע בטלוויזיה הירדנית. דייוויס הוא אנטי־ציוני מושבע, ובמשך שנים רבות הטיף נגד עצם קיומה של מדינת־ישראל. הוא חותר לחיסולה, ולהקמת מדינה פלסטינית רב־לאומית במקומה.

לא ברור מדוע נמצא דייוויס, שהוא אוהד של חזית־הסירוב הערבית ומתנגד קו־השלום של יאסר ערפאת, במרעצה זו. עצם נוכחותו שם מהווה פרובוקציה, המזיקה לעניין השלום הישראלי־פלסטיני.

להלכה יש לדייוויס המזוקן מקום־מגורים בכפר־שמריהו, שם נולד לאב יהודי־אנגלי, אך למעשה הוא יורד לכל דבר, פעיל ומרצה בתפקיד מלא בענייני הערביים.

בטלוויזיה הירדנית היתה לדייוויס החוצפה להציג את עצמו כישראלי הלוחם על השקפותיו, בחברתם של ישראל שחק, עורכת־הדין לאה צמל, פליציה לנגר ואורי אדיב.

איזכור אדיב בהקשר זה היה מעשה ניבזה, הגובל במלשינות: אדיב מקווה לשיחרור מוקדם, ודברי דייוויס עלולים להכריע את הכף נגדו.

לא ישראלי. אילן הלוי הוא אדם מסוג שונה.

האיש חי במשך כמה שנים בישראל, היה פעיל למען עדות־המיזרח, וירד לפני שמונה שנים לצרפת. שם הצטרף בהכרה מלאה לעם הפלסטיני, ומכהן כחבר וכפעיל בשכר באש"ף.

בניגוד לדייוויס, הקפיד הלוי להבהיר בטלוויזיה הירדנית שאין הוא עוד ישראלי, וכי אינו יכול לדבר בשם הישראלים. הוא עלה על דייוויס לא רק בכנותו, אלא גם בתבונתו. ניתוח העמדות של אש"ף בפיו היה בהיר וסביר: הקמת מדינה פלסטינית בצד ישראל, ותוך שלום עימה.

אם אי־פעם יתנהל משא־ומתן בין ממשלת־ישראל והנהגת אש"ף, עשוי אילן הלוי להשתתף בו — כחבר המישלחת הפלסטינית.

מיטווח

בעוד שישראל שקועה בענייני יום־יום, מחוללת מול עיניה ממש

הדראמה הגדולה

ב שביל שני מיליון הפלסטינים החיים בארץ, ובשביל היהודים שנצמדו גם הם לטלוויזיה הירדנית, היתה זאת חוויה כבירה.

בעוד שעל צופי הטלוויזיה הישראלית ירדה התשפוכת הזומית הרגילה של שטויות ודיבורי־הבל, שהיא פרי הגאון היהודי בכלי־תיקשורת זה, היו צופי הטלוויזיה הירדנית עדים לאחד המאורעות הדרמאתיים ביותר בתולדות המרחב והארץ מזה שנים רבות: כינוס המושב ה־17 של המועצה הלאומית הפלסטינית.

במשך שעות על גבי שעות, יום אחרי יום, עקבו הצופים בשידור חי אחרי המתרחש באולם הגדול בעמאן, שבו התכנסו נציגי העם הפלסטיני מכל העולם. בצורה אינטימית, כפי שהיא מתאפשרת רק באמצעות הטלוויזיה, השתתפו בטקסים, בחוויות, בריגעי השימחה והתוגה, במעמדים הגדולים והקטנים שהיו בתוך.

אפשר להשוות את הדראמתיות של השידור הזה רק לשידורי הטלוויזיה הישראלית, שליוותה כל רגע של ביקורו של אנוור אל־סאדאת בארץ. מי יכול לשכוח את הרגע הגדול, כאשר הריעו החצוצרות והנשיא המצרי יצא מפתח־המטוס בלוד? פעם סיפרתי על כך לסאדאת עצמו: „אני גר ברחוב ראשי בתל־אביב. בעת השידור הזה קפצתי אל החלון כדי לראות מה קורה בחוץ. הרחוב היה שומם לחלוטין. שום דבר לא זז בו. מלבד חתול אחד — וגם הוא חיפש, בוודאי, מקלט־טלוויזיה."

כך זה היה השבוע אצל הפלסטינים ברמאללה ובחברון, וגם בנצרת ובטייבה. ההמונים היו צמודים למקלטים, והמירקע הנחיל להם חוויה שחדרה למעמקי ליבם.

אין דמיון בין ביקורו של סאדאת בירושלים ובין כינוס המועצה בעמאן. אך שניהם ישפיעו באופן מכריע על עתיד ישראל.

● הקוביה נפלה

ב חודשים האחרונים ריברתי כמה פעמים עם ראשי אש"ף. הייתי עד להתלבטויות הקשות שליוו את הדרך לכינוס המועצה. אני יודע עד כמה היה קשה להחליט על כינוס המועצה בכלל, ובעמאן בפרט. ראשי אש"ף ידעו שזוהי החלטה מכרעת, שיהיו לה השלכות היסטוריות. הם רחו אותה שוב ושוב.

כאשר התקבלה ההחלטה הסופית, לפני חמישה שבועות (ושבועון זה היה הראשון שהודיע לעולם על כך) נשמו ראשי אש"ף לרווחה. הם ידעו: עכשיו צפוי הקרב הגדול. אך הם שמחו על כי הסתיימה תקופת אי־הוודאות, ההיסוס והכניעה לתכתיבים.

בדרכו לתפיסת השילטון ברומא, היה על יוליוס קיסר לחצות נחל קטן ששמו רוביקון. הוא ידע שאם יעשה זאת, שוב לא תהיה לו דרך בחזרה. הוא אמר: „הקוביה נפלה!" ושינה את פני ההיסטוריה.

בעמאן נפלה השבוע הקוביה. התנועה הלאומית הפלסטינית עברה את הרוביקון. וזה טוב — טוב לעם הפלסטיני, טוב לסיכויי השלום, ועל כן טוב לעתידה של מדינת־ישראל.

אף לא לרגע אחד לא היה בליבי ספק בכך שעמאן הוא המקום הנכון לכינוס זה. אמרתי זאת לכל הפלסטינים ששאלו לדעתי על כך.

כך ראו אותו השבוע במשך שעה וחצי בשידור חי שני מיליון הפלסטינים בשטחים הכבושים ובישרא

מזכיר הל"גה, ערפאת, חוסיין, אבו־מאזן וקדומי

לעמאן יש מעלה אחת, שאין לשום מקום אחר במרחב: היא בטווח הקשר הטלוויזיוני עם ירושלים ושכם, תל־אביב וחיפה.

כי מעמאן יכול היה יאסר ערפאת לדבר במישרין אל בני עמו בשטחים הכבושים, אל הפלסטינים שהם אזרחי־ישראל, וגם אל הציבור הישראלי היהודי. ולא באמצעות הראי העקום של הטלוויזיה הישראלית, על עורכיה וצנזוריה, אלא במישרין, פנים אל פנים, מלב אל לב.

וכך זכו השבוע שני מיליון הפלסטינים שתחת השילטון הישראלי לראות במשך שעה וחצי, בשידור חי, את יאסר ערפאת, ולשמוע מפיו דין־וחשבון מפורט על מצב עמם, בעיותיו ודרכו בעתיד. הרבה נאמר ברמזים, אך כל פלסטיני מבין את הרמזים האלה ויודע מה כוונתם. הרבה נאמר במעין צופן, אך כל הפלסטינים מבינים צופן זה. והרבה גם נאמר בגלוי, בצורה ברורה ופשוטה. ננתח את הדברים להלן.

אך חשובות מן הנאומים — עם כל חשיבותם — היו החוויות החזותיות.

עצם המראה היה צריך לחמם את ליבו של פלסטיני. הנה התכנסו באולם הענקי, שהיה מלא מפה אל פה, מאות מנהיגי העם הפלסטיני. רובם היו גברים רציניים, בגיל העמידה, בעלי חזות של אחריות ושיקול־דעת. לא חסרו גם נשים. התמונה ניפצה לרסיסים את התדמית של חבורת הטרוריסטים הפרועים, שצויירה במשך שנים על־ידי התעמולה הישראלית והאמריקאית.

לולא ריבוי השפמים ומיעוט המישקפיים, זה יכול היה להיות הקונגרס הציוני בימיו הטובים.

הצופים בארץ עקבו בדריכות אחרי מיפקד הנוכחות. כדי לפתוח את הכינוס כמושב לגיטימי, היה צורך בנוכחותם של 256 מבין 384 חברי המועצה, מלבד 183 הצירים מן השטחים הכבושים. ואמנם, 261 מחברי המועצה נכחו באולם.

בזה אחר זה נקראו השמות של חברי־המועצה בקול רם, והחברים הזדהו. כאשר נקרא שמו של אחמד ג'בריל, פרץ צחוק. היה זה צחוק עליז — כי כל הנוכחים ידעו כי הרוב הגדול של התנועה כבר התלכד מסביב להנהגה, ושלהערותם של סוכני סוריה אין עוד מישקל.

כמעט לכל אחד מן האנשים שנקראו בשמותיהם יש מישפחות וקרובים בארץ, ואלה עקבו בדריכות אחרי המיפקד.

הקהל קם על רגליו לזכר הרוגי יצחק רבין בבירזית ורמאללה — ואחיהם בארץ קמו עימם בליבם. הדגל הפלסטיני הגדול שמאחורי שולחן הנשיאות, לצד הדגל של המדינה המארחת, בוודאי הפעים את הלבבות במקומות שבהם הצגת הדגל הזה מביאה למאסר של שנתיים, אם לא להרג בהפגנה.

היו רגעים של מתח, כאשר נערכה ההצבעה על הדחת חאלד אל־פאהום, היו"ר הבוגרני של המועצה, משרת סוריה, וכאשר נבחר במקומו שייח' מוסלמי קשיש. ההצבעה ומניין הפתקים נערכו כולם לעיני המצלמה, במשך שעה ארוכה. כשהוצג פתק אחרי פתק — 188 בעד השייח' המכובד, 8 נגדו וכמה עשרות פתקים לבנים, פיתקי־הימנעות ופתקים פסולים.

דגל פלסטיני ודגל ירדני על בימת הנשיאות

מהלך זה מבוסס על ההנחות הבאות:

● **אין לאש"ף אופציה צבאית.** הוא יכול לבצע פיגועים כדי להזכיר את קיומו ולהכריח את העולם להתמודד עם הבעיה הפלסטינית, אך מזה עשר שנים ברור לכל בר־דעת באירגון כי אין שום דרך צבאית להשגת היעדים הפלסטיניים.

● **בכל מהלך מדיני יש כיום חשיבות מכרעת לארצות־הברית, מבלי שאין בידי ברית־המועצות להושיע את הפלסטינים. אין לברית־המועצות אמצעי־לחץ על ישראל** (והמעטים שהיו חוסלו על־ידה עצמה, כשניתקה את יחסיה עם ישראל.) במילחמת־הלבנון. במילחמת־טריפולי ובמאבק סביב כינוס המועצה הוכח כי מוסקווה אינה רוצה ואינה מסוגלת לעזור לאש"ף בפועל, מעבר לתשלום מס־שפתיים (במיקרה הטוב ביותר). יש לברית־המועצות מחוייבות עמוקה לסוריה, אוייבת אש"ף העצמאי.

● **ארצות־הברית התייחסה עד כה בשלילה טוטאלית לאש"ף, והתנהגה בסובנות של ממשלת־ישראל לכל דבר.** אולם יתכן כי הדבר ישתנה בארבע השנים הקרובות — לפחות במידה מסויימת.

● **יש בארצות־הברית ובעולם דיעה האומרת כי רונלד רגן יעשה בתקופת־כהונתו השניה מאמץ תקיף להשגת הסדר־שלום במרחב.** לפי דיעה זו, ירצה רגן שכהונתו כנשיא תיזכר בעתיד בזכות הישג אחד חשוב. לפחות. אין צפוי לו הישג דרמאתי בענייני־פנים. הוא מחפש הישג בענייני־חוץ, והמרחב נראה כמקום המבטיח ביותר.

● **סריצת־הדרך הסבירה היחידה בשעה זו היא פתיחת משא־ומתן רציני להסדר בין ישראל, ירדן ומצריים.** אולם עמאן, קאהיר וריאד הבהירו לאמריקאים בצורה חד־משמעית שלא תיתכן פריצת־דרך כזאת אלא אם כן יהיה אש"ף משולב בו, וכל צעד בו יזכה באישור מלא מצד המנהיגות הפלסטינית הלגיטימית.

● **ארצות־הברית מקווה שהיא תוכל להכריח את ישראל לפתוח במשא־ומתן, ביודעה כי המלך חוסיין סועל גם במיוסה־כוח מטעם אש"ף, וכי היעד הוא הקמת מדינה פלסטינית במיסגרת קונפדריציה עם ירדן.** וושינגטון סבורה כי שימעון פרס יהיה גמיש יותר מאשר אנשי־הליכוד, וכי ההתמוטטות הכלכלית של ישראל תביא לחיסול הסירוב הישראלי. אפשר יהיה לטעון שזה תואם את מצע המערך, שדיבר על האופציה הירדנית־פלסטינית.

● **אש"ף אינו מוכן להיות בן־חסות של ירדן, כשם שסירב להיות בן־חסות של סוריה.** אך יתכן כי יתגבש הסכם אשר יאפשר לחוסיין לנהל משא־ומתן, תוך תיאום הדוק עם אש"ף ועל דעתו, אולי במיסגרת ערבית רחבה. שבה יהיו שותפות גם מצריים, סעודיה, עיראק ועוד.

● **היעד המצופה הוא הסכם אשר במיסגרתו תחזיר ישראל את השטחים הכבושים רישמית לירדן, אך למעשה תקום בהם מדינה פלסטינית חופשית, שתהווה אחד משני המרכיבים של קונפדריציה, תחת הבתר הירדני.** בשעתו הציע ערפאת לחוסיין כי במיסגרת כזאת תהיה ממשלה פלסטינית, פרלמנט פלסטיני, דרכון פלסטיני, דגל פלסטיני וצבא סימלי פלסטיני, ומעל לשתי המדינות יהיה פרלמנט משותף. באש"ף סברו כי חוסיין הסכים עקרונית להצעה זו, אך אנשי הסירוב באש"ף — סוכני סוריה ולוב — סיכלו אותה.

● **דרך זו אינה חיבת, בהכרח, להיות אנטי סובייטית.** אין לסובייטים בשעה זו שאיפות יחסיהם הבינלאומיים הענפים — כל אלה גרמו לכך שמעורבות אש"ף ופת"ח בחיי היום־יום של השטחים הכבושים היתה רופפת יחסית.

מילחמת־הלבנון ותוצאותיה, פיזור הכוח הצבאי הפלסטיני והוצאת האירגון מן התיסבוכת הלבנונית גרמו לתוצאה שאריאל שרון לא חלם עליה: אוכלוסיית השטחים הכבושים מתחילה עתה למלא תפקיד הרבה יותר מרכזי בעולמו של אש"ף.

מבחינה זו היתה משמעות חשובה נוספת לכינוס המועצה דווקא בעמאן, בטווח־ראיה טלוויזיוני מהגרה. השבוע ניתן לעם הפלסטיני בשטחים הכבושים שיעור בל־יישכח באזרחות פלסטינית.

בלשונו של הרצל, יתכן שערפאת יוכל לומר: „בכינוס ה־17 יסדתי את המדינה הפלסטינית."

● זה יכול לקרות

אך יש למיקום הכינוס משמעות שניה, פוליטית ואסטראטגית.

ברור כי הכינוס לא יכול היה להתקיים, אלמלא היה קיים בסיס מוצק של הסכמה בין המלך חוסיין וראשי אש"ף. בעמאן, כמו בדמשק, שולטת דיקטטורה, ולא יתכן שאויבי המישטר יערכו בה כינוס. המלך חוסיין אירח את המועצה. דיגלו היה תלוי לצד הדגל הפלסטיני על הבימה. שרות־הביטחון

מאת

אורי אבנרי

שלו איבטחו את הכינוס מפני איומים טרוריסטיים מוחשיים ביותר. המלך עצמו נשא נאום פרוגרמטי חשוב ביותר במושב־הפתיחה.

כל זה מצביע על כך שעוד לפני הכינוס הושגה הסכמה רבה בין הצדדים. יתר על כן: צעדו של המלך לא היה אפשרי אלמלא קיבל לכך מראש את ברכת ממשלת ארצות־הברית.

כינוס המועצה בעמאן הוא, על כן, מהלך מדיני אסטראטגי, שיש בו משמעות רבה לגבי העתיד. הוא צעד נוסף בדרך, שהתחילה עם פגישת ערפאת־מובארכ, במהלך פינוי כוחות אש"ף מטריפולי.

עצמה: המנצח הבלתי־מעורער במאבק הפנימי באש"ף, שבודד לחלוטין את סוכני סוריה ולוב

ערפאת—חוסיין, השבוע בעמאן: 14 שנה אחרי „ספטמבר השחור" קונסנזוס רחב

(המשך מעמוד 9)

גדולות במרחב, כי אין להם שום בסיס־כוח אמיתי בעולם הערבי. על סוריה אי־אפשר לסמוך בטווח הארוך, ואין במוסקווה אשליות לגבי השפיות של מועמר קד׳אפי. ברית־המועצות, בדיוק כמו ארצות־הברית, חוששת מפני מהפכה איסלאמית, נוסח חומייני, גם בגלל השפעתה האפשרית על עשרות מיליוני המוסלמים בברית־המועצות עצמה.

● **יתכן שרזנלד רגן יביא במהלך השנים הקרובות להתקרבות אמריקית־סובייטית — יעד שלגביו יש עכשיו קונסנזוס במעט־מלא בדעת־הקהל האמריקאית.** אם כן, ניתן יהיה לשלב את היוזמה האמריקאית במרחב בכינוס ועידת־שלום בינלאומית לענייני המרחב, בהשתתפות ישראל ואש״ף, שבה יכהנו ארצות־הברית וברית־המועצות כיושבות־ראש משותפות. זוהי כל שאיפתה של ברית־המועצות בשעה זו. הרעיון הוצע רישמית על־ידי מוכ״ל האו״ם, זכה בהסכמת אש״ף, ירדן וסוריה, ונתקל בהתנגדות טוטאלית מצד ממשלות ישראל וארצות־הברית.

זהו הרעיון המתגבש. איש אינו בטוח שהנחות אלה נכונות, כולן או מיקצתן. אין אופטימיות רבה בצמרת אש״ף.

אך הכל מסכימים כי ברגע זוהי האופציה המעשית היחידה, וכי יש להעמיד אותה במיבחן המציאות.

● צעד אחרי צעד

על רקע התמונה המדינית הזאת מובנים הנאומים שהושמעו בוועידה, ושחלקם נאמרו בשפת־צופן המובנת היטב לערבים, אך המחייבת תרגום למען הישראלים.

המלך חוסיין דיבר על הדברים בשפה פשוטה ובוטה. הוא הציע דרך זו לאש״ף (מבלי לפרט את הדברים), והשתמש במושגי־הצופן המקובלים: „שלום תמורת שטחים", „גורל משותף" ועוד. בסיכום אמר לנבחרי העם הפלסטיני: אם אתם רוצים לעלות איתי על דרך זו, ניאבק ביחד. אם תחליטו ללכת בדרך אחרת, תלווה אתכם בירכתי — אך אני לא אהיה שותף לכך. ההחלטה היא שלכם.

המלך הרחיק לכת בהזכירו את ההחלטה 242 — החלטה שהיא שנואה על הפלסטינים. מפני שאינה מכירה בעצם קיומם של הפלסטינים כעם. (ההחלטה התקבלה ב־1967, לפני עלייתו המטאורית של אש״ף בהנהגת ערפאת.)

כדי להבין את תגובת המועצה, יש לעמוד על ההבדל בין אסטראטגיה וטאקטיקה.

המהלך האסטראטגי הוא להבטיח את עצמאות אש״ף, ולאפשר לאירגון לפתוח ביוזמה מדינית גדולה, בבוא העת.

המהלך הטאקטי הוא לשחרר את אש״ף מן החסות של סוריה, לסלק מתוכו את הסוכנים הזרים, ולהקים הנהגה שתוכל לפעול באופן חופשי ויעיל, בתום מושב המועצה.

לפני ערפאת וחבריו עמדה בכינוס זה הברירה בין שתי אפשרויות טאקטיות:

● למצות עד תום את ניצחונו במועצה זו על־ידי קבלת החלטות מדיניות מרחיקות־לכת בכיוון לשלום, וסילוק כל הגורמים שאינם מסכימים לקו זה.

● להסתפק בהחלטה המינצעית המכרעת — בחירת ועד־פועל חדש, ובו רוב מוחץ לערפאת ולמדיניותו — ולנסח את שאר ההחלטות בשפת רמזים ופשרות, תוך השארת דלת פתוחה לגורמים שהחרימו כינוס זה מרצון או מאונס.

הפיתוי ללכת בדרך הראשונה היה רב. הדבר היה בוודאי עוזר לאש״ף לשנות את תדמיתו בארצות־הברית ובישראל. מחוות דרמאתיות והחלטות נועזות היו מסייעות לאותו חלק בתנועת־השלום הישראלית, התובע בפה מלא להיכנס למשא־ומתן עם אש״ף. הוא גם היה מקדם את השינוי הצפוי בארצות־הברית.

אך מול סיתוי זה עומד שיקול טאקטי קר: קודם כל יש לאחד מסביב לערפאת את מירב הבחזות הפלסטיניים, ולהדוף את ההתקפה הסורית על אש״ף.

לא כדאי לאש״ף לספק בשעה זו תחמושת לסורים, המאשימים את ערפאת בכניעה לישראל ולארצות־הברית. לא כדאי גם להקשות על אנשי חוואתמה, חבש והאחרים, אשר ירצו לחזור אל האירגון, אחרי שניצחונו של ערפאת התגלה לעיני כל.

נראה כי השיקול הזה הוא שיכריע, בסופו של דבר.

כך נראה גם מן הדברים שנאמרו בשם המלך חוסיין, המקווה כי הוועד־הפועל החדש הוא שיקבל את הצעתו המדינית — ואינו מצפה לכך שהמועצה עצמה תקבל החלטה רישמית כזאת.

● הצופן הפלסטיני

על רקע זה יש לפענח את נאומו הגדול של ערפאת, ששודר בשידור חי לתושבי ירדן, הגדה וישראל.

היה זה נאום עיקבי וברור, שהכיל את היסודות העיקריים הבאים:

● **אש״ף רוצה במדינה לאומית משלו „על אדמת פלסטין", ובירתה בירושלים.** זוהי הגדרה המובנת לכל פלסטיני, וכוונתה: מדינה בגדה וברצועה, שבירתה תהיה בירושלים המיזרחית, לצד ישראל.

● **תמיכה בהחזרת הגולן לסוריה וטאבה למצריים.** גם בכך שם ערפאת את הדגש על גבול ה־4 ביוני 1967.

● **עמידה מדחלטת על „עצמאות ההחלטה הפלסטינית".** זוהי נוסחת־הצופן שפירושה: שיחרור אש״ף מן האפוטרופסות של המדינות הערביות, ובעיקר סוריה. למרות הדחיה המוחלטת של מזימות סוריה נגד אש״ף, הקפיד ערפאת שלא לנעול את הדלת להתפייסות בעתיד — למשל, אחרי ירידתו של חאפט׳ אל־אסד מן הבימה.

● **התבססות איתנות על החלטות ועידת־פאס, שהתקבלו על־ידי כל המדינות הערביות (מלבד לוב).** החלטות־פאס כוללות סעיף המכיר בעקיפין — אך בבירור — במדינת־ישראל („כל המדינות באיזור").

● **מילים סיסניות כלפי ברית־המועצות,** כדי למנוע נתק מיותר עם מעצמה זו, שהשגריר שלה בעמאן החרים את המועצה.

● **סניה דרמאתית אל „הכוחות המתקדמים בישראל",** תוך הצדעה לפעולתם עד כה. ויום לפני כן הופיע אברמוסא בטלוויזיה הסורית והאשים את ערפאת, בין השאר, בכך ש„קיבל את פני הציוני אורי אבנרי בבירות, בשעה שאני וחבריי לחמנו נגד הצבא הציוני בצידון...")

● **המשך „המאבק המזויין"** בלבנון ובארץ.

כל־התיקשורת ומנגנוני־התעמולה בישראל נתפסו בעיקר לפיסקה זו, כעדות לכך ש„שום דבר לא השתנה": אך העניין הרבה יותר מורכב ומסובך.

רוב הפלסטינים משוכנעים לגמרי שאם ייפסקו הפיגועים בישראל, ישכח העולם את הבעיה הפלסטינית, ואיש לא יפעל לפיתרונה. לצורך זה יש להם על מי לסמוך: יצחק שמיר בכבודו ובעצמו אמר להיסטוריון בריטי, שחקר אותו על תולדות לח״י, שאיש לא היה שם לב לפלסטינים אלמלא נקטו בנשק הטרור. (בכך רצה שמיר להצדיק את פעולות לח״י.)

יתר על כן, אין שום גורם ישראלי מוסמך המציע להפסיק את הלוחמה באש״ף, אם יבריז אש״ף מצידו על הפסקת־אש.

אילו הכריז ערפאת במועצה על הפסקת הפיגועים, היה הדבר מתקבל בעולם כאישור לטענת הסורים, שהבוגד ערפאת רוצה „למכור את המהפכה הפלסטינית לאוייב הציוני." אין זה מציאותי לצפות לכך שערפאת ייתן נשק כזה בידי הסורים דווקא בשעה זו, כשנטוש המאבק על נפשו של כל פלסטיני באשר הוא שם.

אך לא נאמר דבר המונע הפסקת־אש, אם ובאשר יתחיל משא־ומתן משמעותי לשלום, בהשתתפות אש״ף.

יש להניח כי ההחלטות הסופיות של הכינוס ישקפו פחות או יותר קווים כלליים אלה. ערפאת אינו זקוק ליותר מזה, כי ניצחונו המוחץ כבר ברור. בעמאן הוכח כי אש״ף חי וקיים; כי הרוב העצום של העם הפלסטיני, בשטחים הכבושים ובפזורה, מאוחד סביבו; כי מנהיגותו האישית של ערפאת מושרשת עמוק בעם; וכי קיים קונסנזוס לאומי רחב מסביב למדיניות־השלום שלו.

לבן היתה חשובה לו השבוע רק החלטה אחת: בחירת ועד־פועל, שבו יהיה רוב ברור ויעיל לו ולמדיניותו.

● 1984 בישראל

לניצים השולטים בישראל — מרגם הליכוד ומרגם העבודה גם יחד — מהווה התפתחות זו סכנה חמורה.

לבן הם גייסו את כל משאביהם כדי לבצע השבוע מיבצע אדיר של שטיפת־מוח.

יצחק שמיר ויצחק רבין הרעיפו תמיד אש״ף קיצוני על פני אש״ף מתון. אין הם חוששים מפני הקיצוניים, מפני שאין בידי אש״ף היכולת להוות איום צבאי ממשי על ישראל. דיבורי אריאל שרון ורפאל איתן על המיתקפה הגדולה של אש״ף, שעמדה כביכול לבוא מדרום־לבנון, היו דיברי־הבל.

לעומת זאת חששו ממשלות־ישראל תמיד מפני אש״ף אחראי ומציאותי, אשר ישכנע את העולם שהוא מוכן לשלום על פי הכללים המקובלים ביום בדעת־הקהל העולמית: שלום תמורת שטחים, הברה הדדית בין ישראל ומדינה פלסטינית.

כאשר ישתכנע העולם כי שלום כזה אכן אפשרי, ייווצר לחץ אדיר על ישראל להחזיר את הגדה והרצועה תמורת התפייסות ישראלית־ערבית כללית. לכן עשתה ממשלת־ישראל הכל כדי למנוע מצב כזה.

יצחק רבין מנע את נסיעת 183 הצירים מן השטחים המוחזקים אל המועצה — למרות שקודמו, משה ארנס, איפשר את נסיעתם של 40 מהם לעמאן לפני שנה. אז נפגשו עם יאסר ערפאת, ואיש לא־הפריע להם בשובם.

בימי כהונתו של משה ארנס נזהרו החיילים שלא לירות במפגינים. השבוע נשלח צה״ל לביר־זית כדי למנוע בכוח הפגנה של תלמידים למען יאסר ערפאת, ונגד חזית־הסירוב. הפעלת הצבא היתה פרובוקציה מכוונת ובעיקבותיה נהרגו תוך יומיים שני צעירים פלסטיניים.

היה ברור כי יצחק רבין נתן את בירכתו לרצח זה.

העיתונות הישראלית רשמה השבוע רק שחור בתולדותיה. כלי־התיקשורת הממלכתיים פעלו כטלוויזיה הסובייטית, המנוהלת בידי קומיסארים. העיתונות הכתובה לא פיגרה אחריה. על הציבור ירדה בכל הכלים תישפוכת בלתי־פוסקת של דברי „פרשנות", מפי „מומחים" למיניהם, שלא לדבר על מאמרים ללא־ספור של אנשים שאין להם מושג על המתרחש באש״ף, שלא דיברו מעולם עם מישהו מראשי אש״ף, ושבורותם ממש זעקה לשמיים.

בשום כלי־תיקשורת לא ניתן פיתחון־פה כלשהו לאותו חלק מדעת־הקהל הרואה חיוב בכינוס המועצה. מובן שלא רואיינו אנשים המצויים בתהליכים הפנימיים באש״ף, ושנפגשו בחודשים האחרונים עם יאסר ערפאת ושאר ראשי האירגון. לא נערך שום ויכוח רציני, לא הוצגו שני צדי המטבע. אופייניית היתה כותרת באחד הצהרונים, שניסחה את המתרחש במועצה במילים „לא לחוסיין, לא לישראל!" — ההיפך המוחלט ממה שקרה שם באמת.

(המשך בעמוד 40)

מבצע מבצע מיוחד

קריסטל

מצטרפת לעסקת החבילה

מבצע ללא תקדים

3 תשלומים שקליים שווים ללא ריבית

מקררי היוקרה האמריקאים
וירפול-ווסטפוינט – בכל הגדלים
טלויזיות-וידאו - המשוכללים ביותר
תוצרת תומסון-החברה המובילה באירופה
תנורי אפיה ובישול, מיקרוגל
מריחי כלים, מייבשי כביסה
ומקפיאים

*מקררים וטלויזיות באספקה מיידית
*כל שאר המוצרים בהתאם למועדי התשלום
*המבצע עד גמר המלאי

*מקררים עם שריטות קלות במחירים מיוחדים

השם קריסטל

על המוצר אומר הכל ואין יותר מה לשאול!

עכשיו במכירה!
הוצאה מיוחדת
PLAYBOY
ינואר 1985
בחורות! בחורות! בחורות!
★ **צילומי השנה!**
★ **ראיונות ומכתבים!**
★ **עצות ופתרונות!**
חפש בכל הקיוסקים

כל יום שלישי בערב
ניתן להשיג את
העולם הזה
במסעדת
פירוז'קי PIROŽKI
רח' ירמיהו 30, תל-אביב

בעיות ולבטים בחיי המין
מאת
ד"ר מרדכי זידמן
הוצאת רשפים

הכנסת בצל ה"אחדות"

לני שביט עבר ח"כ הרשימה המתקדמת לשלום **מתי סלד** חוויה מיוחדת במינה.

איתרע מזלו לדבר באולם המליאה מייד אחרי נאום־הכבורה של ח"כ ש"ס **שלמה שימעון**. הח"כ הדתי הצעיר (42) היה אלמוני לחלוטין לפלד, שהיה צריך לברכו, בהתאם למסורת הנהוגה בכנסת.

כל המאמצים לברר משהו אודות ח"כ שימעון עלו בתוהו. במזכירות הכנסת לא ידעו עליו דבר. כל ארבעת ח"כי ש"ס נראים בדיוק אותו הדבר. מזוקנים, ממושקפים, שומרים על שתיקה אדיבה ונימוסים מהוקצעים.

שלא כדרכו, החליט ח"כ פלד לאלתר. הוא העיף מבט חודר בח"כ. החנוט בחליפה החרדית שלו, האזין לנאום שעסק בחזרה־בתשובה כדרך בדוקה לתיקון מצבה הכלכלי של מדינת־ישראל. „אינני מכיר את ח"כ שלמה שימעון," בירך פלד, „אבל הוא נראה ונשמע כאיש מאמין..."

יש לה. לכנסת ה־11, כבר הבריחות והפולקלור שלה, למרות העובדה שמאז הבחירות בקיץ היא תיפקדה בקושי חודש אחד נטו. גם רפוסי פעולתה ואופיה המיוחד מתחילים להתעצב, וכוכביה החדשים מתחילים לדרוך.

למשקיפים מנוסים אין ספק ששני הגורמים הקובעים הפעם את דמות הכנסת הם המצב הכלכלי הקשה והרוב המאסיבי של הקואליציה (97־23). את הדמויות הבולטות עד כה בכנסת יש להבין אך ורק לאור שני נתונים האלה.

התופעה הבולטת ביותר היא דעיכתם החדה של העסקנים הדתיים וירידת השפעתם בכנסת. לסיעת המפד"ל חסר מאוד הד"ר **יהודה בן־מאיר**, פסיכולוג ממוצא אמריקאי, שהיה בשנים האחרונות לאחד הפרלמנטרים המובהקים בישראל. ב־ממשלה הקודמת, הצרה, היתה לבן־מאיר השפעה רבה, ובמערך שנאו אותו במיוחד, בשל התרומה שלו לכל הקו־איציות מאז 1977. בן־מאיר גילה אף הוא איבה כלפי „תנועת העבודה". שממנה נגמל רק בחודש האחרון שקדם לבחירות. הדחתו מהרשימה, אחרי שירידו **זבולון המר** בגד בו וונח אותו לאנחות, פגעה מאוד בתיפקודה של המפד"ל.

גם **אברהם מלמד**, איש מתחסד וצבוע מאין־כמוהו, היה חבר־כנסת שלו ושל סגן־שר־העבודה־והרווחה, **מנחם פרוש**, בישיבות המליאה.

שאר הח"כים הדתיים, אנשי מורשה והתחיה, עסוקים כמעט באורח בלעדי באירגון־הטרור היהודי. ממש מדהים להיווכח כמה אנרגיה וזמן משקיעים ח"כים כמו **חיים דרוקמן, גרשון שפט ואליעזר ולדמן** (המכונה בפי העיתונאים ויילד־מאן) במחבלים הכי־לואים. השרוולה למען מבצעי מעשי־רצח והטלת מומים בגדה מהווה את עיקר פעילותם הפרלמנטרית, ורוב העבודה הקדושה הזאת נעשית מחוץ לאולם המליאה.

שני הגורמים הקובעים את דמותה הם הרוב המאסיבי של הקואליציה והמשבר הכלכלי

הדתיים נעלמו, ועימם גם אנשי־חרות בליכוד. רוב חברי הסיעה אינם חשים הזדהות נפשית כלשהי עם ממשלת „האחדות". הנושאים המדיניים מופקדים בידי שרי־המערך, **שימעון פרס** ו**יצחק רבין**, וגורל הכלכלה נמסר לליברל השנוא עליהם, **יצחק מודעי**. אנשי **יצחק שמיר, רוני מילוא ומיכאל דקל**. עדיין אנשי שמיר, חשים מחוייבות כלשהי לקואליציה. איתן ויו"ר ועדת־הכנסת, **מיכה רייסר** (מאנשי לוי), עוסקים עתה במילחמת־חורמה נגד הרב **מאיר כהנא**, בעיקבות הדיווחים הרבים מסניפי חרות על האיום של „כך" על עצם עתידה של תנועת־החרות באיזורים מסויימים בכל רחבי הארץ.

במצב דברים זה אין תמה, שדווקא ח"כ **פינחס גולדשטיין** (45) הפך לפרלמנטר הבולט ביותר בליכוד. ל־מקרישים את מירב זמנם להבטחת מקומם כסגני־שרים, **אריאל שרון** עסוק במישפטו נגד השבועון טיים. **דויד מגן** בהגנה על שרון. אנשי **דויד לוי** מתנגדים כולם למדיניות הכלכלית־חברתית השמרנית של ה־ממשלה. אין להם שום עניין בקיום הרוטציה פרס־שמיר. רובם נעדרים דרך־קבע מאולם המליאה. או שהם מתנצחים דווקא עם שותפיהם ממיפלגת־העבודה ומהליברלים. רק **דן מרידור** ו**מיכאל איתן**, שניהם גולדשטיין יש, לפחות, מחוייבות כלפי יצחק מודעי. קשה לומר שהאיש הזה ניחן בדקות ובאנינות. או אפילו בפיקחות יתרה. עם זאת, הוא מגלה נוכחות ממש קבועה באולם המליאה, מרבה להשתתף בדיונים ולהגן על מדיניות הממשלה. זה מוזר, ולעיתים משעשע, לחזות בגולדשטיין כשהוא רב עם ח"כי העבודה על העבר (הסיבות שהביאו למשבר הכלכלי) ועם חבריו מחרות על ההווה (מדיניות מישרד־האוצר). ה־עובדה שרוב הדיונים מתמקדים בנושא החברתי־כלכלי (שבו יש לגולדשטיין התמצאות־מה), עוזרת להפוך אותו לח"כ הבולט ביותר של הליכוד עד כה.

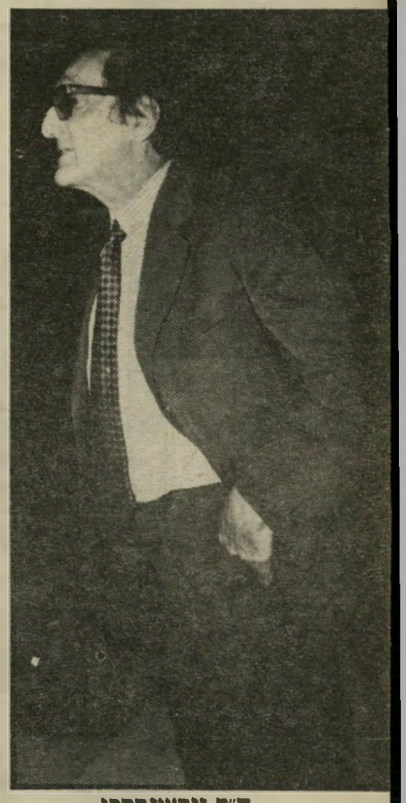
גאולה השפויה

ב תחיה אין שינוי. ולדמן ושפט **נאמן** הוא אסטרונאוט גמור, ונאומיו מפחידים אפילו את חבריו לתנועה. רווקא **רפאל איתן** מרבה לשבת ב־אולם המליאה ולשאת נאומים קצרים ומוזרים. בעברית נלעגת. הוא הפך לב־דיחה, ורק השפעתו בקרב ציבור מסויים גורמת לעירנות כלפיו. „רפול" פשוט מתעב את הדמוקרטיה, ועובדה זאת ניכרת בכל תגובה ובכל התבטאות שלו בכנסת.

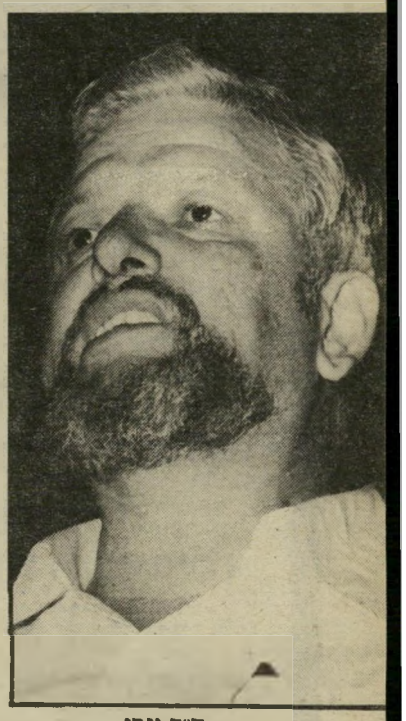
הח"כית הבולטת של התחיה היא שוב **גאולה כהן**, שהיא פעילה מאוד יעיל, שהכיר היטב את דרכי פעולתה, ובלט מאוד בוועדת־הכספים החשובה. גם הוא הודח מהרשימה, ולשם הסי־מטריה נבגד על־ידי מנהיגה השני של המפד"ל, **יוסף בורג**.

מחליפיהם של השניים, **אבנר שאקי** ו**דויד דנינו**, איכזבו את הכתבים בכנסת. שאקי מתגלה יותר ויותר כבלון נפוח, ונאומיו בנוסח תנועת־התחיה נישאים בטון דוחה, המרחיק אפילו את שוחרי הלאומנות הדתית. דנינו, עסקן משופשף וח"כ חדש, שומר על שתיקה נוסח ש"ס.

גם ח"כי האגודה הורידו פרופיל. הסיעה שלהם ירדה בכוחה מארבעה לשני חברי־כנסת, ושחצנותו הישנה של **אברהם שפירא** כמעט נעלמה. הוא עריין חולש על מקור־כוח חשוב כיו"ר ועדת־הכספים, אבל ביטחונו המוחלט שהממשלה לא תוכל לכהן בלעדיו אבד. עובדה זאת מוצאת ביטוי בהתנהגותו, וגם בהשתתפות הזעומה

ח"כ וירשובסקי
אופוזיציה קואליציונית

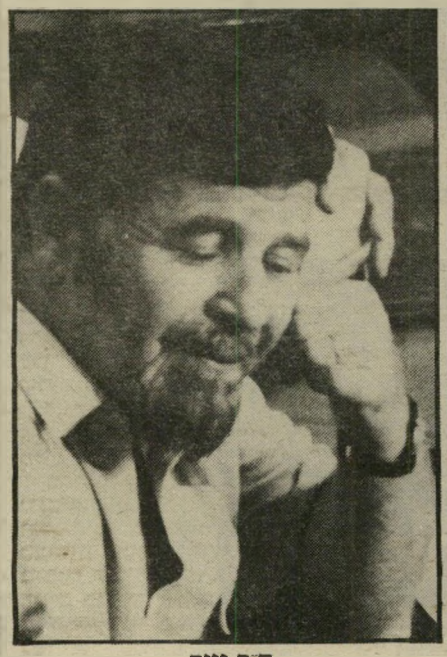
ח"כ צבן
מילחמת גרילה

ח"כ ביטון
להט ותעודות

ח"כ גולדשטיין
בלי דקות ואנינות

ח"כ ויים
לשבת ולעבוד

ח"כ פלד (ליד השר וייצמן)
נשמע כאיש מאמין

ח"כ כהן
פעילה מאוד

רוני מילוא ומאיר כהנא בכנסת
„בלי כהנא הם יתפזרו כאספסוף מסומם!"

אנשי חרות והתחיה פוחדים מפני כהנא, הגוזל את קולותיהם — והשבוע טענו אנשיו באמריקה שניסו להתנקש בחייו

לפני כמה שבועות התכנסו כמה מראשי חרות לישיבה בלתי־רשמית במצודת זאב בתל־אביב. נר־סף ליצחק שמיר ולדויד לוי, ישבו בה גם יו"ר מחלקת־האירגון ממחנה לוי, מיכה רייסר, וכמה ממנהיגי סניפי חרות בעיירות־הפיתוח. נושא השיחה הקרחתנית והדראוגה היה ח"כ מאיר כהנא.

רייסר, וכמוהו גם ח"כים צעירים אחרים בליכוד, וברא־שם אהוד אולמרט ורוני מילוא, מגלים לאחרונה חרדה של ממש מתופעת כהנא. הפגישה ב„מצודה" מבהירה היטב את הסיבה לעיסוק הנמרץ הזה במנהיג הגיזעני: כהנא מכרסם בכוחה של תנועת־החרות ב־מידה שהפכה אותו נושא שי־חה מרכזי בכל מיפגש־צמרת בחרות.

קדמה לישיבת־הצמרת סידרה של פגישות שערך רייסר, איש בעל תפי־סה מדינית מוגבלת, אבל מארגן נמרץ ומסור, עם רבים מראשי־חרות בעיי־רות־הפיתוח ובשכונות־המצוקה הוו־תיקות. מסקנתו של רייסר היתה חדה, בלתי־משתמעת לשתי פנים: כהנא מהווה סכנת־מוות לתנועת החרות!

בכמה עיירות־פיתוח דיווחו ראשי הסניפים על עליה מסחררת בכוחו של הגיזען. במישחקי־הכדורגל של קבו־צות מקומיות נשמעות צעקות „כהנא: כהנא יהיה כולו על חשבון תנועת־החרות.

במצודת זאב סבורים, שכל כוחה של כך בנוי על הכריזמה של „המנ־היג". „בלי כהנא הם יתפזרו כאספסוף מסומם," אומר אחד מראשי חרות, הי־רוע דווקא בסיגנונו העדין. „הוא איננו מקים הנהגה של ממש, אלא רק חבורת אומרי־הן ואנשי־אגרוף. עם זאת, הפו־פולאריות האישית שלו בין תומכי־חרות היא אדירה. התעלמות מכך תהיה מעשה של בת־יענה."

יש משהו אירוני, אך טיפוסי, בהת־עוררות הזאת בחרות לתופעת כהנא. עד לפני כחצי שנה התייחסו בחרות לכהנא בביטול מוחלט. לא האמינו שמנהיג אשכנזי־דתי־אורתודוכסי יו־כל לפגוע בהם בקרב שכבות־המצוקה.

ראשי־חרות סברו, שכהנא מקווה בעיה רק לח"כ חיים דרוקמן ולאנשיו, ואולי גם לתנועת־התחיה. הם לא הש־כילו להבין את המיפנה העצום שחל בטקטיקה של מנהיג כך, שהוא תו־עמלן מסוכן ומוכשר, ולא טיפש או מטורף, כפי שסבורים בטעות.

כהנא החליט לזנוח כמעט לחלוטין את העולים המבוססים, הדתיים, בשכו־נות־ירושלים, ולהשאירם לדרוקמן. את כל מירצו האירגוני וכוחו התעמו־לתי הוא הקדיש ומקדיש לעדות־המ־יזרח, ובמיוחד לשכונות־העוני בערים הגדולות, לערים המעורבות (כמו עכו, רמלה, לוד) ולעיירות־הפיתוח. הוא מאמין — ובקשה מאוד להפריך אמונה זאת — שהפוטנציאל האלקטורלי שלו בשכבות־המצוקה הוא עצום.

בניגוד לאנשי־התחיה הדו־חים את אנשי עיירות־הפיתוח והשכונות, בדרישה להדק את החגורה למען ארץ־ישראל השלמה, דוגל כהנא דווקא „בציונות הקלאסית של חרות ומחדד אותה עד הסוף. כהנא משתמש בערבים כב־שעיר־לעזאזל לכל המצוקות הקיומיות של „ישראל השניה", ומסביר לקהל־שומעיו, ההולך וגדל, ש„טיפול" הולם בערבים יחסל את כל בעיותיהם הכלכ־ליות. בכך עלה כהנא על הזי־

רם הסוציוליסטי המסורתי של חרות.

נבואת בלהות

בעיירות־הפיתוח אין מחבבים במיוחד את גוש אמונים, ורבים מתייחסים במרירות ואף בשינאה להתנחלויות, שההשקעות העצומות בהן הרסו את התשתית שלהן כמעט שכח עברה על פני תנועת־התחיה ברוב עיירות־הפיתוח.

עם זאת יש לכהנא שורשים גם במעוזי־התחיה בשטחים הכבושים. הצהרותיו, וגם מעשיו נגד הערבים בישראל ובשטחים הכבושים מגדילים מדי יום את מיספר אוהדיו בישובי גוש־אמונים, ובעיקר גוררים את מנ־היגי־התחייה להתחרות איתו בקיצו־ניות אנטי־ערבית ואלימה.

השאננות כלפי כהנא בחרות הת־עוררה על פני תנועת־התחיה בשטחים הכבושים, וגם מעשיו נגד הערבים בישראל ובשטחים הכבושים מגדילים מדי יום את מיספר אוהדיו בישובי גוש־אמונים, ובעיקר גוררים את מנ־היגי־התחייה להתחרות איתו בקיצו־ניות אנטי־ערבית ואלימה.

השאננות כלפי כהנא בחרות הת־עוררה על פני תנועת־התחיה ברוב עיירות־הפיתוח.

עם זאת יש לכהנא שורשים גם במעוזי־התחיה בשטחים הכבושים. הצהרותיו

שני דפנה

נוסעים... נוסעים...

בשקט־בשקט הסתיים לו בשבוע שעבר קרב־האיתנים בין חברי־הכנסת **שרה דורון** (ליברלים) **וחיים קאופמן** (חרות) על תפקיד יושב־ראש 4/5 של הכנסת. מה שקרוי בשפה הפרלמנטרית — קואליציה.

הקרב לא היה פרסונאלי, הבהירו שני היריבים, תוך כדי חילופי־מח־מאות הדדים. „כי אם עקרוני."

קאופמן: „התפקיד הגיע לחרות, מכיוון שאנו המיפלגה הגדולה" הוא החל להתראיין באמצעי־התיקשורת כיו"ר־הקואליציה. תוארו בתיקשורת עורר את זעמם של הליברלים. „אנחנו לא מכירים בזה הוא יכול להמשיך ולהתראיין, מבחינתנו..." לעגו.

ובכן, בשבוע שעבר הגיע העימות „העקרוני" לפיתרונו המוצלח: רוט־ציה. דורון תישא בתואר הנכבד תחי־לה (עד אוגוסט 1985), ואילו קאופמן יירש אותה לאחר מכן.

אגב, כדאי לציין שלאחר שיבצעו לחרות והליברלים את הרוטציה בי־ניהם, תחול הרוטציה בתפקיד זה בין הליכוד למיפלגת־העבודה, ואולי גם בעבודה יהיה צורך להפעיל את הרוטציה, שכבשה מקום־כבוד בחיינו היומיומיים.

מה שהפליא אותי בפרשה: מדוע נמשך העימות זמן כה רב? ואיך נפתר לפתע פיתאום, לשביעות רצונם של כל הצדדים? מה האיץ את מציאתה של נוסחת־הפלא?

בעוד שאני מעסיקה עצמי בש־אלות קטנוניות אלה, נפרדו ממני שני היו"רים (זאת שעד אוגוסט, וזה שמ־אוגוסט) בהתרגשות. מה הסתבר? דורון שמה. פעמיה לכיוון גרמניה, ואילו קאופמן העדיף את קניה השחורה.

נסים ונפלאות

הוא לא יורד מהכותרות. הוא, הכוונה לשר־העבודה־והרווחה **משה קצב**. „הייתי מעדיף שלא..." טען באוזניי השבוע בעייפות השר שבע־הקרבות. ואני נזכרתי ב„היום לפני ארבעה חודשים," עת נסעתי במכר־ניתו של סגן־שר מבטיח ובלתי־ידוע בישראל, משה קצב שמו.

כשנכנסנו לפתחו של החניון הצ־מוד לגן־אורנים הכריז **דקי**, נהגו, באוזני השומר: „סגן־השר משה קצב!"

„כן!" קפץ השומר לדום, דחף את ראשו למכונית, הביט חליפות בי, בקצב ובנהג ותהה: „אבל איפה הוא?" ועם זאת, צעד מסויים של קצב

מנכ"ל ברוך
כדאי להיות ידיד

זכה בפחות מדי כותרות. המדובר במינויו של „מנכ"ל־15־אלף־הדולא־רים" (יש הטוענים — „מנכ"ל ב־100־אלף," או אפילו — „ה־150־אלף"), **נסים ברוך**, לתפקיד מנ־כ"ל הביטוח הלאומי, במקומו של **דני עזריאל**, איש תמ"י.

לפני שבועיים, בעת היוודע המי־נוי, רווחו בכנסת השמועות כי **„יצחק שמיר** כפה על קצב את המינוי, מכיוון שברוך הוא איש־שלומו של שמיר!"

„את עושה עוול לשני אנשים, לי ולו," הפטיר קצב בתגובה, „הוא איש־ביצוע ו..." פירט בעייפות. המישפט הזה נשמע לי מוכר. מוזר. מעולם לא העליתי קודם לכן את שמו של ברוך לפני קצב. מוזר, מוזר, אך בהחלט מוכר: אלה בדיוק המילים שהשמיע באוזניי שר־האוצר לשעבר, **יגאל כהן־אורגד**, בתקופת הבחירות, עם התפטרותו של מנכ"ל־האוצר הקודם, **עימנואל שרון**, והנחתתו של ברוך במקומו.

אז לא היה קשה לנחש מה היה סוד קיסמו של שמיר על אורגד — אימ־רות מעורפלות בנוגע לסיכויי אורגד להמשיך ולכהן כשר־האוצר.

ואיך הפעיל שמיר את קסמיו על קצב? השבוע דיווח לי מקור בכיר ביותר בליכוד: „תשימי לב שיצחק הנחית את ברוך בדיוק בתקופת המ־שא־ומתן עם ש"ס על העברת תיק־הרווחה מידי קצב לידיהם. שמיר נתן לקצב להבין שכדאי לו למנות את ברוך ולא..."

כדאי גם להיות חבר של שמיר.

כך חולפת תהילה

„לאן נעלם שר־האוצר־לשעבר, **יגאל כהן־אורגד**?" לא מפסיקים חברי־כנסת שונים לתהות, ספק בסק־רנות, ספק בחטטנות (שמחה לאיד?).

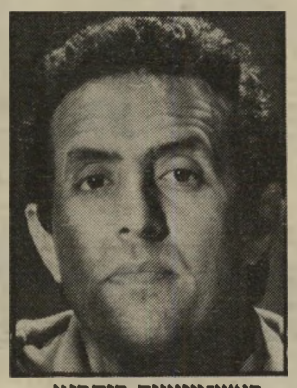
מאז החל המושב הנוכחי של הכנסת, הופיע אורגד פעמיים־שלוש בלבד בכנסת. בהופעותיו אלה ישב במיזנון, זנוח ובלתי־מעורה בנעשה סביבו.

אורגד, שקיווה לפחות לזכות בראשותה של ועדת־הכלכלה, התבדה עקב מניפולציות בין עסקני הליכוד והעבודה, וראשות הוועדה נמסרה לחבר־הכנסת **אליהו שפייזר** (עבו־דה).

בשבוע שעבר הסבו עימו השר **משה ארנס**, מיטיבו של אורגד, **רוני מילוא**, נציגו של **יצחק שמיר**, ו**יגאל כהן** (לעם) שישב על תקן „בן־אדם". השלושה ניסו לכפר על חטאיהם, ועמלו ארוכות לשכנע את אורגד לקבל על עצמו את רא־שותה של ועדת־הקליטה־והעליה, ועדה ששר־הקליטה־והעליה **יעקב צור** איים לשבת בראשה, אם לא יימצא לה יושב־ראש במהרה. אורגד סירב. הנימוק הרשמי היה שאינו קרוב לנושא. אולם צוות המשכנעים הבינו שהסיבה תלויה אי־שם בגאוותו הפגועה.

וכך נסללה הדרך הארוכה והמ־שוכשת למינויה של **מרים תעסה־גלזר**, סגנית־השר הבלתי־נשכחת, כיו"ר ועדת־העליה והקליטה.

התנהגות למופת!

ראש־מועצה בוחבוט
לסגור חשבון

אין חדש בעובדה שכמה מנבחרינו (והכוונה לא רק לחברי־כנסת, אלא גם לראשי־מועצות ושאר מיוחסים) נוטלים לעצמם פריווילגיות מוזרות בתוקף תאריהם, תחת להגביל את עצמם ולהוות דוגמה.

מקור מוסמך במישטרת־ישראל סיפר לי בכעס עצור: „אחד משוטרינו עצר, לא מכבר, ווללו לבנה ששעטה במהירות ועקפה רכב שלא כחוק. השוטר עצר את הוולו, ומתוכה נית־כה עליו המיתקפה הבאה: „אתה יודע מי אני? אני ראש מועצת מעלות־תרשיחא, **שלמה בוחבוט**! אני ממהר להלוויה של הילדה שנהרגה..." השוטר התעקש וביקש לראות את התעודות, ואז, על פי גירסת השוטר, זרק בוחבוט את תעודותיו ואיים: „אני עוד אסגור איתך את החשבון במרחב! אתה תשלם על זה ביוקר!"

כאן סגר בהינף־יד את שימשת מכוניתו, ונעלם בטרם הספיק השוטר ההמום לרשום את מיספר הרכב.

את שאר הפרטים נשאיר לבירורו של בית־המישפט.

אגב, זאת באמת חוצפה להטריח את בוחבוט לשם. אחרי־הכל, הוא ראש־מועצה!

שמיר לחץ את קצב לקיר: ברוך לביטוח הלאומי או העברת מישרד־הרווחה לש"ס!

מאבק דורון־קאופמן על יו"רות־הקואליצ־יה הגיע לסיומו ואילו שני היו"רים – בחו"ל!

תעסה־גלזר זכתה בוועדת־הקליטה מפני שכהן־אורגד סירב לקבל את התפקיד!

שפירא מארגן ישיבות־פתע של חברי הקו־אליציה בוועדת־הכספים, למורת רוחם!

בעוד שאריאל ויינשטיין מוכר את עצמו כמועמד לתפקיד מרכז סיעת־הליכוד בוועד־דת־הכספים, חגג יגאל כהן את בחירתו!

שפירא מעכב את מינויו המובטח של רמון כמישנה ליושב־ראש של ועדת־הכספים!

שלמה בוחבוט איים על שוטר – וברח!

קילקולים כספיים

בתום כל ישיבה של ועדת־הכספים של הכנסת מתגודדים כמה חברי־כנסת נרגזים ורוטנים. הסיבה: תיפקודו הלקוי של יושב־ראש הוו־עדה, **אברהם שפירא**.

העולם הזה כבר דיווח על אי־אלה שיגעונות של היו"ר. השיג־עון החדש, מסתבר, הוא, ש„אם נותר זמן, מקבל שפירא השראה ומחליט על כינוס־פתע של הקואליציה בוו־עדה. מכיוון שהכינוס נערך ללא התראה, חלקנו נעדרים," זעם אחד מח"כי־הליכוד בוועדה.

ומה קורה בישיבות־הפתע? „שפי־רא מדבר ומדבר... עד שנגמר הזמן!"

יתכן שהניצול הבלתי־נכון של הזמן הוא אף הסיבה לעיכוב מינויו של **חיים רמון** (עבודה) כמישנה ליו"ר הוועדה, וזו הסיבה השניה לזעמם של חברים בוועדה.

על פי הסכמי הקואליציה, היא אמורה לתפקד כתיבת־נוח: זוגות־זוגות... ואחרי המבול!

אחד הזוגות היה אמור לכלול את חיים רמון מהעבודה ו**דויד מגן** מחרות. רמון כמישנה ליו"ר ועדת־הכספים, שתפקיד היו"ר בה ניתן לליכוד (שמסרו לידיו הנאמנות של שפירא מאגודת־ישראל) ומגן כ־מישנה ליו"ר ועדת־החוץ־והביטחון, **אבא אבן** (עבודה). „מגן מונה שלא כחוק:" מתעקשים המדקדקים שבין חברי־הבית, ואילו רמון עדיין ממתין להתקף של רצון טוב מצד הרב שפירא.

אם אתם חושבים שבכך תמו בעיות הוועדה הממונה על הכספים, הינכם טועים. הקרב הבא התנהל על תפקיד מרכז סיעת־הליכוד בוועד, בין חברי־הכנסת **יגאל כהן** (לעם) ו**אריאל ויינשטיין** (ליברלים). בעוד שוויינשטיין שנעדר מישיבתה של הוועדה ביום השני שעבר, שטח לפניי במרץ את הנימוקים המסור־תיים („מדוע זה מגיע לליברלים?") הרים עימי כהן בשולחן אחר במיזנון כוסית מיץ. לחיי מה? לחייו של **בני שליטא** בן ה־50, והתמנותו שלו (של כהן) למרכז סיעת הליכוד ב־וועדת־הכספים.

„אבל אריאל הודיע לי לפני חמש שניות שהוא המועמד!" התעקשתי.

„הוא לא היה היום בוועדה. הוא עדיין לא יודע מכך שנבחרתי..." צחק כהן בניצחון.

במדינה

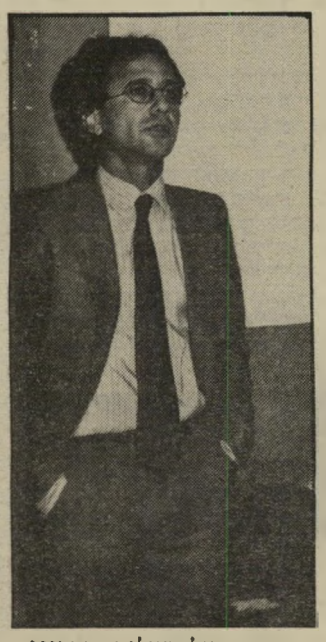
תנועות המיזרח משתלב במיזרח

השילטון עובר מיד פולנית אחת לשניה והמיזרחיים מתעוררים

יונה ושמש זורחת הם סמל תנועת המיזרח אל השלום. שקמה לפני כשנה, ביוזמה של משכילים בני עדות המיזרח, שהחליטו לנסות ולעצור את התהליך הינוק את המיזרחיים ימינה. הם גם חשבו שדווקא בגלל היותם מיזרחיים, יהיה להם יותר קל להשתלב במרחב ולהביא את השלום על ישראל.

ביום עיון שערכו לפני שבוע, פתח דודי מחלב, סטודנט לפילוסופיה באר־ניברסיטה העברית ומורה בבית־ספר תיכון, בהודעה חד־משמעית, כי „אחת המטרות של התנועה היא להשפיע על הסחף המטורף, שבו מצויה המדינה מזה שנים: סחף שהוא הידרדרות ימינה."

הבא אחריו, עורך־הדין הירושלמי אברהם ברדוגו, איש ואדי סאליב בש־נות ה־60 וממקימי הפנתרים השחורים

איש „אל השלום" ברדוגו
„אין לנו מילחמה באשכנזים!"

בראשית שנות ה־70, ניתח פן אחר של הרגלי־ההצבעה של המיזרחיים: כיש־לונה של תמ"י, המיפלגה שצעדה כשעל דיגלה חרוט המוצא הערתי. ברדוגו גם לא שכח להזכיר את שני המיזרחיים שעמדו לפני הבחירות בנקודות־זינוק טובות, אך ויתרו על ההתמודדות: דויד לוי בליכוד ויצחק נבון במערך.

„יחד עם תמ"י כשלה כל המניגות המיזרחית. אילו תמ"י היתה מצליחה," הסביר ברדוגו, „היו לוי ונבון אומרים במיפלגותיהם: בראשותנו היינו זוכים. וכך קורה," המשיך ברדוגו חד־הלשון, „שהמנהיגות בארץ עוברת מיד פולנית אחת לשניה. אנחנו עומדים עכשיו לפני העברת השילטון ליד פולנית חדשה — אריק שיינרמן (אריאל שרון) — וכל זה בעזרת הקול המיזרחי. המיזרחיים לא מצביעים הצבעה עדתית ריגשית, אלא הצבעה ריגשית לאומנית."

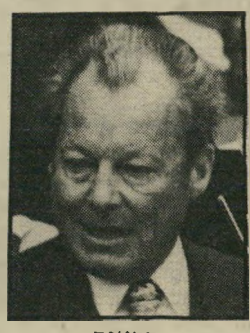
הבהיר ברדוגו: „אין לנו מילחמה באשכנזים. יש לנו מילחמה בשילטון ובמימסד האשכנזי, שיצר את הבעיה. צריכים לעצור את הסחף הלאומני העובר בשכונות, כי אנחנו יצרנו את בשר־התותחים של כהנא, בזה שלא פעלנו."

הקץ לבהניזציה. בהמשך הדיון ביום העיון סקר הד"ר יעקב נאון מחקר מקיף שערך על התרחבות הפערים בין בני עדות המיזרח לבין ילידי ארצות־אירופה. המחקר, שהקיף 20 שנה, אי־שר מחדש, כי ילידי הארץ ממוצא

(המשך בעמוד 42)

שומר אחי אנוכי

ידיד ישראלי החי בגרמניה, מיכאל נתן, היה חייב קאסטה של וידיאו למישהו בארץ. הוא מצא דרך מקורית להחזרתה. הוא הקליט בה תוכנית־טלוויזיה גרמנית שהיתה עשויה לעניין אותי, לדעתו, ושלח אותה אליי. „אחרי שתצפה בתוכנית, אנא — העבר את הקאסטה לפלוני," ביקש.

בראנד

בקאסטה היה סרט תיעודי על חייו של וילי בראנד בימי הרייך השלישי, ואני שמח שניתנה לי הזדמנות לראותו.

הסיפור עצמו ידוע. וילי בראנד (שמו האמיתי היה הרברט פראם) היה צעיר בן 19, כאשר עלו הנאצים לשילטון. הוא היה בן מישפחת־פועלים בעיר־הנמל ליבק, פעיל בתנועת־נוער סוציאליסטית. התמונות ששרדו מאז מזכירות תצלומים של תנועות־נוער בארץ־ישראל. אילו היה בראנד יהודי, יתכן מאוד שהיה מדריך בתנועת־הבונים ומתיישב ביוקנעם. התצלומים יכלו להיות ממחנה בבן־שמן.

כשהחל הטרור הנאצי, הוברח בראנד בספינת־דייגים לנורווגיה. שם הצטרף לקבוצת הגולים של מיפלגתו, שפעלה נגד הנאצים. הוא קיבל זהות חדשה (וילי בראנד) וניירות מזויפים והוחזר לזמן־מה לגרמניה, במסווה של סטודנט נורווגי. בנורווגיה כתב מאמרים והפך נורווגי לכל דבר.

כשהגיעו הנאצים לנורווגיה, הולבש בראנד במדי הצבא הנורווגי, נלקח בשבי וכך נמלט מציפורני הגסטאפו. אחרי ששוחרר עבר את הגבול לשוודיה הניטרלית. שם פגש בסוציאליסטים מכל הארצות הכבושות. עם כניעת גרמניה חזר אליה. וכאן בא הרגע המעניין ביותר של הסרט.

על בראנד בן ה־41 היה להחליט איך להמשיך. לחזור לנורווגיה השלווה, ולבנות שם את חייו? לקבל מישרה באו„ם בז'נבה, כפי שהוצע לו? או לחזור ולהיות לגרמני, אחרי תריסר שנות הזוועה?

גרמניה היתה הרוסה מכל הבחינות. איש לא העלה על דעתו שבתוך חמש־שש שנים של עבודה מפרכת תקום שוב על רגליה. היה פיתוי רב להפנות את הגב לארץ זו, שבה נרצחו רוב חבריו.

בראנד החליט אחרת, והוא נימק זאת, בדיעבד, בערך כך: גרמני אנוכי. אומנם לחמתי בכל כוחי נגד המישטר הנאצי, ואין לי שמץ של אשמה אישית במעשיו — אך כבן הדור הגרמני הזה אני שותף לאחריות הקולקטיבית. לכן עליי להישאר ולדאוג לכך שזה לא יוכל לקרות שנית, שגרמניה תהיה ארץ שוחרת־שלום, ושתשלים עם קורבנותיה.

בנקודה זו נגמר הסרט בסידרה של תצלומים מדרכו שלאחר־מכן — וביניהן התמונה הנוגעת־ללב של בראנד הכורע על ביריכיו לפני אנדרטת הקורבנות בגטו ורשה.

השאלה שהוצגה בסרט היא אוניברסלית. השומר אחי אנוכי? האם אחראים שוחרי־השלום הישראליים למעשיו של שר־הביטחון, המניח לחייליו לרצוח צעירים בבירזית וברמאללה? האם נהיה אחראים למה שעלול להתרחש אם הנאצים היהודיים, מסוגו של מאיר כהנא, יגיעו לשילטון במדינתנו?

אני מסכים עם בראנד. התשובה היא: כן!

הפרוטוקולים של זקני אמריקה

הסופר מירד שיף כתב פעם סיפור היתולי על יצירתו של צייר פופולארי.

קבוצה של אנשי־עסקים וציירים ממולחים הקימה מיפעל. ברקו את השוק וקבעו בדיוק מהו טעם הקהל האופנתי באותה שעה. הציירים הכינו מלאי גדול של ציורים, שהתאימו בדיוק לטעם זה. אחר־כך מצאו צעירה יפה ומיסתורית, העניקו לה שם אמנותי והחתימו אותה על כל הציורים. קבעו לה תערוכה, ערכו לה מסיבות־עיתונאים ויחסי־ציבור לרוב. תמונת הציירת הגדולה, הסנסציה של העונה, הופיעה בשערי כל העיתונים (אז עוד לא היתה טלוויזיה). מחירי הציורים הרקיעו שחקים והמיפעל שיגשג.

יש הסבורים ששיטה כזאת הופעלה גם בארצות־הברית. קבוצה של אנשי־עסקים ממולחים ואנשי הימין הקיצוני החליטו לקחת את המדינה בידיהם. בעזרת מחקר־שיווק מקיף, וסוללה של מחשבים, קבעו בדיוק נמרץ מהי דמות הנשיא אשר הציבור האמריקאי משתוקק לו — מה צורתו, אילו דיעות צריכות להיות בפיו, מה עליו להבטיח ומה עליו לגנות.

כשכל המידע הזה היה בידיה, בחרה הקבוצה בשחקן מנוסה, והטילה עליו לגלם בדיוק את הדמות הזאת. וכך, הופ, נולד הנשיא רונלד רגן.

זה מצלצל כבדיחה, משהו בנוסח „הפרוטוקולים של זקני אמריקה", אבל יש אנשים רציניים (לפחות בעיני עצמם) המדברים בנוסח זה על „יצירת התדמית" של רגן. אחד מהם הסביר בטלוויזיה הישראלית שרגן הוא תופעה חדשה לגמרי, תוצר של עידן הטלוויזיה, ושכל הופעתו מתואמת לצרכים המיוחדים של כליית־יקשורת זה, וכו' וכו'.

לא דובים ולא יער.

מאז בריאת העולם היו פוליטיקאים שהיה להם כישרון טיבעי לתפוס מה רוצה הציבור לראות ולשמוע. אלף מחשבים משוכללים אינם יכולים לבוא במקום האינטואיציה הזאת. מבחינה זו אין כל הבדל בין דמגוג שהופיע באגורה (השוק) של אתונה לפני מאה דורות ובין הפוליטיקאי אמן־הטלוויזיה בימינו.

למנחם בגין היה כישרון כזה, וכאשר דמותו התאימה למצב־הרוח הציבורי, הוא עלה לשילטון. כזהו גם רגן.

לבגין ולרגן היה עוד יתרון אחד משותף: היריבים שלהם הצטיינו בחוסר גמור של אינטואיציה כזו. היתה זאת חוצפה מצד הדמוקרטים להעמיד מול רגן את וולטר מונדייל, דמות אפורה של עסקן מיפלגתי שיגרתי, עתיר־כישלונות. אילו התחרו רגן ומונדייל לפני 2000 שנה בפורום של רומא, בלי טלוויזיה ובלי תדמיתנים מיקצועיים, היו מגיעים בדיוק לאותה התוצאה.

בין אצ"ל ולח"י

הייתי ילד כאשר פילג זאב ז'בוטינסקי את ההסתדרות הציונית והקים את „ההסתדרות הציונית החדשה". אינני זוכר פילוג זה. אבל אני זוכר היטב פילוג אחר. ואיך אוכל לשכוח אותו? הוא היה אחד המאורעות הטראומטיים בחיי.

זה היה סמוך ליום־הולדתי ה־17. בסוף שנתי ה־14 התגייסתי לאירגון הצבאי הלאומי, ובמשך השנתיים שלאחר מכן היה

האירגון התוכן הבלעדי של חיי. אומנם עבדתי שמונה שעות ביום כפקיד של עורך־דין, והשתכרתי יפה (3 לא"י לחודש), אך לא הקדשתי עוד לעבודתי תשומת־לב כלשהי. מחשבותיי היו נתונות לאירגון בכל רגע של עירנות, ולא פעם גם בחלומות הלילה.

האירגון סיפק לנו את כל אשר אדם צעיר מתגעגע לו: ההרגשה של שייכות לאירגון חזק ומיסתורי ולחבורה של נועזים, יעד מרכזי המעניק לחיים תוכן ותכלית, ולכל רגע משמעות. כך בוודאי מרגישים כיום חוזרים־בתשובה ומאמיני הארי קרישנה.

לא הכרנו את מפקדינו, מעבר לדרג הפלוגתי. המפקד הגבוה ביותר שהכרתי היה אביאל כץ, אלילנו, מהנדס בלונדי מרמת־גן, שהיה מפקד הפלוגה. ידענו שז'בוטינסקי הוא המצביא העליון. אך מי היו המפקדים בארץ? מי היו האנשים שעל פי פקודתם היינו מוכנים לחרף בלי היסוס את חיינו, להסתכן בעינויים ובמוות? לא ידענו. ידענו רק שהם חבר אנשים מובחרים, אבירים בלי חת ובלי דופי, דגולים מרבבה. העטופים בערפל סמיך של מיסתורין.

חיינו במצב־רוח מרומם. ישבתי מאחורי המיכתבה במישרד, הסתובבתי בבתי־המישפט, ביליתי בבתי־הקולנוע גן־רינה ואופיר ובליבי לחשתי לעצמי: אילו הם ידעו! אני נראה להם כסתם נער, המתקשה לגדל שפם — אבל אני שייך לקומץ הנבחר, אנחנו עושים את ההיסטוריה, אנחנו מחוללים מעשה כביר. יום יבוא ויידעו עלינו!

במשך זמן־מה החזקתי בחדרי בשכונת־פלורנטין את מחסן־הנשק המחלקתי — שניים־שלושה אקדחים לצורכי אמונים. על כך היה מוטל אז עונש־מוות. אינני יכול לתאר את הרגשתי, כאשר הלכתי ברחוב, בדרך מביתי לדירה שבה היינו אמורים להתאמן בנשק (בלי תחמושת), כשאקדח פאראבלום חבוי בחבילה רמויית־ספר, בין שני ספרים אמיתיים, מתחת לבית־השחי שלי. או כאשר המטרנו כרוזים (לפי השיטה שהיתה נהוגה אז) על ראשי קהל של באי־קולנוע בכיכר מוגרבי.

ואז, לפתע פיתאום, זה קרה.

אינני זוכר בדיוק איך זה התחיל. מישהו במחלקה שלי (מח' 26 בפיקוד ישראל אפשטיין, גובה של מכבי־האש המתנדבים) סיפר ששמע שמועה: יש פילוג באירגון.

לא יכולנו להאמין. לא יכולנו להעלות דבר כזה אף על הדעת.

ואז נמוג הספק. אחרי פעולה קבוצתית בחדרי בדירת־גג ברחוב פלורנטין ביקש מפקד־המחלקה משניים־שלושה חברים, ואני ביניהם, לצאת עימו אל הגג החשוך. שם, באפלה, הוא אמר את המילים הנוראות: יש פילוג. צריכים לבחור.

בימים הבאים נחשפה לעינינו זהות מפקדינו: "יאיר" מכאן, "ב"ח" (בן־חנניה) מכאן. לאחר מכן שמענו גם את שמותיהם האמיתיים: אברהם שטרן ודויד רזיאל. נתגלו לנו מפקד המחוז, חברי־המיפקדה, ועוד ועוד.

האלים הפכו בני־אדם, ובמהרה הפכו גם חלאת־אדם — זה בפי זה. אנשי ב"ח תיארו את יאיר כמטורף מסוכן, סוכן נאצי, בוגד, אדם שהוריד את ז'בוטינסקי ביגון שאולה וגרם למותו מצער. אנשי יאיר הטיחו בפני ב"ח שהוא סוכן בריטי, משתף פעולה, איש האינטליג'נס (הביון הבריטי), מלשין של הבולשת, ומה לא.

חברים, שהיו אך אתמול שותפים לחוויות מסעירות, ושהיו מוכנים למות ביחד במרתף־עינויים, היו בן־לילה לשונאים בנפש. היחידות התפרקו. שליחים משני הצדדים באו אלינו, הנערים בני ה־17, כדי לעשות נפשות ל„אירגון הצבאי הלאומי ב ארץ־ישר־אל" מכאן ול„אירגון הצבאי הלאומי בישראל" (שהפך ברבות הימים ללח"י) מכאן. בפי כל היו השמצות נוראות, השינאה פיעפעה בכל הגישה. היו פעולות אלימות ראשונות, ולא היה חסר הרבה כדי שתפרוץ מילחמת־אחים ממשית. וחברים־מאתמול ישפכו איש את דם רעהו.

איך הרגשנו אנחנו, צעירי האירגון? עולמנו נחרב עלינו. האמונה הגדולה, שעטפה אותנו כרחם של אם, נקרעה ללא תקנה. נזרקנו אל הכפור של החיים. התמימות נשברה. כל אחד הלך לדרכו — מי לאצ"ל, מי ללח"י, מי הביתה, מי קורס לכאן ואחר־כך לכאן. כל אחד חש כאילו איבד אבא ואמא, את מטרת חייו, את תכלית קיומו עלי אדמות.

הזיכרונות האלה עלו השבוע לנגד עיניי, כאשר דיברתי עם חברים ערביים על המתרחש באש"ף. ראיתי הבעות של הלם, תדהמה, יאוש. חוסר־אוריינטציה, ובעיקר כאב. רבים נצמדו למקלטי הרדיו והטלוויזיה, כדי לראות ולשמוע. הכל חששו מפני מילחמת אח באח, פירוד במישפחות, קרע בין ידידים.

הבנתי לנפשם, כי כך בדיוק הרגשתי אני אז.

אבל כיום, בדיעבד, אחרי 44 שנים, ברור לגמרי שמבחינת יעדי המחתרת העברית, הפילוג ההוא היה נחוץ ומועיל. מיגוון הפעולות והתפקידים, וחלוקת־העבודה האוטומטית בין ההגנה, אצ"ל ולח"י, הביאו בסופו של דבר להקמת המדינה.

כל זה נכון גם למה שמתרחש עכשיו בצד הערבי. הפילוג, שנכפה על האירגון על־ידי סוריה וסוכניה, הוא מכאיב, והוא יזעזע את עולמם של רבים במחנה הפלסטיני. אך בסופו של דבר — אחרי חלוף ההלם הראשון — יסתבר שהתהליך הזה יאפשר למחנה הפלסטיני המרכזי, שבראשו עומד יאסר ערפאת, להיפטר מצרה גדולה ולפעול ביתר יעילות להקמת מדינה פלסטינית.

זה יתברר בעתיד. אך כיום זה בוודאי כואב לרבים מאוד־מאוד. והכאב הזה זכור לי היטב.

היטלר, סטאלין וריצ'ארד ברטון

הסרט האחרון של ריצ'ארד ברטון, 1984, הוא סרט גרוע.

אין בזה פלא. כי הוא מבוסס על ספר גרוע.

וגם בזה אין פלא. ספר עתידני כמעט שאינו יכול להיות טוב מבחינה סיפרותית. שהרי המחבר יוצא להמחיש תיאוריה מסויימת. תחת לפרט אותה במסה פילוסופית או פוליטית, הוא מחליט להדגים אותה בתיאור מציאותי עתידני. האנשים המופיעים בספר אינם אלא סטאטיסטים, כלים על הלוח, המדגימים תרגיל של שחמת.

ברטון ב־„1984"

כך היה סיפרו הקלאסי של אלדוס האקסליי, עולם אמיץ חדש. כך היה גם סיפרו של בנימין זאב הרצל, אלטנוילנד. ספר מעניין? בהחלט. ספר טוב? לא.

את התיאוריה של בעל הספר העתידני אפשר, בדרך כלל, לנסח בעשרים שורות. ולפעמים נדמה שכל המוסיף גורע.

ג'ורג' אורוול ראה את מוראות היטלר וסטאלין. הוא לקח אלמנטים מן המציאות הנאצית והסובייטית, הביא אותם עד כדי הגזמה מירבית, ותיאר מציאות של טוטאליטריות טוטאלית.

מכיוון שהיתה בתיאור זה אמת רבה, וכל קורא נבון הבין שהסכנות המתוארות בו אכן ממשיות, היתה לספר השפעה אדירה. גם עליי עשה רושם רב, כשקראתיו לראשונה לפני שלושים שנה. אך רושם זה לא נבע מן העלילה, שאינה קיימת, ולא מן הגיבורים, שהם דמויות של קארטון, אלא מן המסר.

יתכן שבימאי־גאון יכול היה להביע את המסר הזה על האקרן בצורה חדשנית מדהימה, להשתמש בגימיקים עתידניים. לספק לעלילה עומק שאין לה בספר. אך מפיקי סרט זה הלכו בדרך הקלה. הם העבירו, באמצעים שיגרתיים, את תוכן הספר מן הנייר אל הצלולויד. אין זה שונה מסרט אנטי־נאצי או אנטי־סובייטי שיגרתי, עם קלגסים ועינויים. כל תיחכום שיש בסרט בא מרעיונותיו של אורוול עצמו.

חבל שזהו הסרט האחרון שבו כיכב ריצ'ארד ברטון ערב מותו. כדי למלא את תפקידו בסרט אפשר היה לקחת שחקן מסוג ג'. ואילו את ברטון כדאי לזכור מתפקידים אחרים, מן השנים שקדמו ל־1984, למשל במי מפחד מוירג'יניה וולף או בקט.

אנשים

יורשו של אבנר גלעד ב„מורן" הוא קיבוצניק, אוהד של התחיה המעריץ את המישטר בדרום־אפריקה

■ הקפטן הנוכחי של האוניה מורן, אחרי הקברניט **אבנר גילעד**, שהשליך את הנוסע הסמוי לים, הוא **עילו אדלי־שטיין**, חבר הקיבוץ עין־חרוד מאוחר, שהחזיק בזמנו תמונה של סטלין על קיר חדרו. אדלש־טיין, כיום תומך תנועת התחיה„ טוען כי אין בעיה של השחורים בדרום־אפריקה, וכי הקומוניס־טים יצרו את הבעיה.

■ **שימעון פרס**, ראש־ה־ממשלה, לא נשאר השבוע בדי־רת־השרד שלו בירושלים, למ־רות שהתנועה המתקדמת ל־שלום חנכה שם את אתר ההפ־גנות. שכניו של פרס בנווה־אביבים בתל־אביב יכלו לראות אותו תופס שמש במירפסת צדדית בקומה ה־12 ומדבר ב־טלפון. פרס, הידוע כמשוגע ל־שמש, היה נוהג לצאת למירפסת בלישכתו במרכז מיפלגת העבו־דה ברחוב הירקון בתל־אביב. הוא אפילו נוהג להוציא את ראשו מן המכונית בשעת נסיעה, כדי שעור פניו יקלוט מעט קר־ני־שמש.

■ בישיבת ועדת־הכספים של הכנסת אמר השבוע ח"כ **יצחק זייגר**, כי הוא מתנגד למתן סובסידיות לחלב, מכיוון שהכסף הולך לקיבוצים. ענה לו **אברהם בין־עזו**, סגן שר־החקלאות, כי מוגזם שלא יתנו כסף לתנובה רק מכיוון שזייגר השתגע. זייגר השיב לו, כי סיגנון דיבורו מתאים לפרדס־חנה, ושהוא כנראה לא נגמל מאז. הוא הוסיף, כי ראוי שסגן־השר ישתמש בעתיד במונחים יותר פרלמנטריים. זייגר וכץ־עוז למדו יחד בבית הספר ה־חקלאי בפרדס־חנה.

■ בנאום על מדיניות הטכ־ניון כלפי הסטודנטים הערביים, ציטט **מאיר בהנא** את עיתון הסטודנטים פי האתון. הגיב ח"כ **אלעזר גרנות** (מפ"ם): „ויפתח השם את פי האתון."

היו מורידים נוסע יהודי מאוניה איטלקית, אנגלית או סובייטית. כשירד ביטון מדוכן הנואמים, ניגש אליו ח"כ **תופיק טובי** מסיעתו ונזף בו שהזכיר בדבריו אוניה סובייטית.

■ גם היערדו הכרוני של ח"כ **אהרון אברהמצירא** מהכנסת יוצא, העכברים עדיין מסוגלים לשחק. הלל אמר, שהוא מבקש שלא לפגוע בכבודו של ח"כ כהנא ולהימנע מהביטוי „החתול כהנא".

■ בישיבת מליאת הכנסת השבוע תיאר ח"כ **מאיר בחך־אבידוב** כיצד רדף ותפס פער־קורפו, שר־התחבורה, להיפרע מהשבועון המסויים, ונזף בח"כ צ'רלי ביטון על שהח"כ הצעיר ציטט את העולם הזה.

■ ח"כ **עוזי ברעם**, מזכ"ל מיפלגת העבודה, חזר מרומניה אחוז תדהמה מפולחן־האישיות של הנשיא **ניקולאי צ'אר־שסקו**. ביום שובו ארצה עמד צ'אושסקו לבחירה מחדש כמד־כ"ל המיפלגה הרומנית. ברעם תיחקר פעמים רבות את עוזריו של הנשיא על סיכוייו להיבחר ושאל אם לא יהיו הפתעות: „מה יהיה אם אחזור לישראל וצ'אר־שסקו לא יהיה עוד מזכ"ל? פרצופיהם האטומים של מלוויו שיכנעו אותו לשנות את הנושא.

■ ח"כ **אבא אבן** סיפר בע־רב ראיונות שערך **איתן דנ־ציג**, כי סידרת הטלוויזיה שע־רך, מורשת הציוויליזציה והי־הודים, עלתה השבוע לשיא של צפיה בארצות־הברית וזכתה ב־30 מיליון צופים, 97 אחוזים מהם שאינם יהודים. אבן סיפר שהוא חתם על עיסקה לשדר את התוכנית גם בבריטניה, ונמצא במשא־ומתן גם עם הטלוויזיות הגרמנית והיפאנית. סיפרו ב־אותו השם נמצא במקום הרביעי ברשימת רבי־המכר של העיתון היוקרתי ניו־יורק טיימס, והוא הסופר הישראלי הראשון שהגיע לרשימה מכובדת זו. בסיום ה־ראיון נתן אבן לרנציג ספר כשי אישי וכתב לו הקדשה חמה.

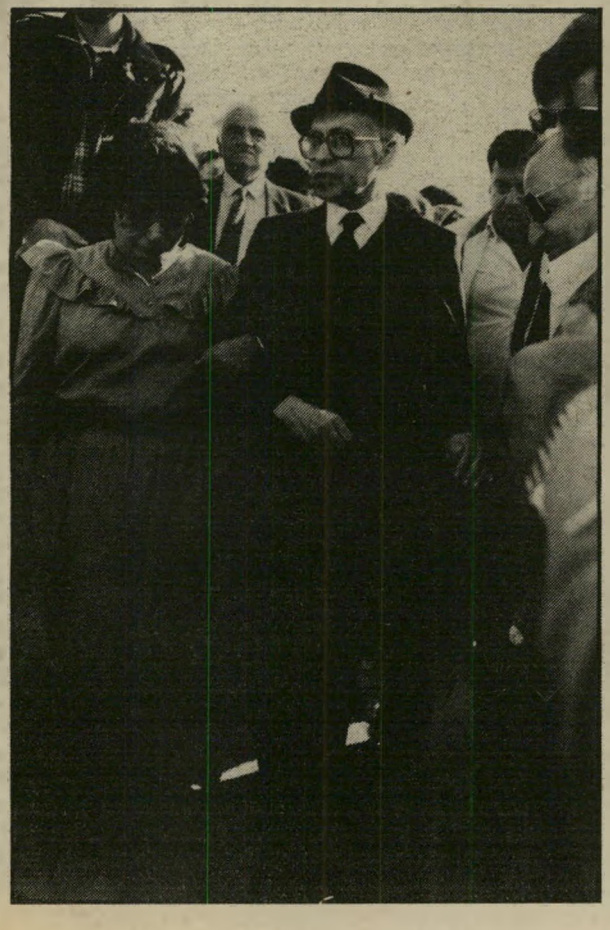
■ באותו ערב סיפר הד"ר **מיכאל בר־זוהר**, שגם הוא כותב ספרים, כי המ"ל האמ־ריקאי שלו הציע לו להשתמש בשם מייקל אסטינגס, מכיוון ששמו האמיתי הוא „לבנטיני ו־מיזרח־תיכוני מדי," ועלול לג־רום לכישלון מיסחרי.

■ השחקן **יוסי ירדן**, ש־רואיין באותו הערב, נשאל אם יש מכנה משותף בין פולי־טיקאים ושחקני תיאטרון. ירדן פירט את ההבדלים בין השניים. השאלה הבאה היתה אם מאז כהונתו של **רונלד רגן** עלתה תדמית השחקן. ירדן ענה: „כמי שמבין במישחק, אני מרשה ל־עצמי לומר שרגן נשיא יותר טוב משחקן."

■ הדוגמנית **קארן דונסקי** נשאלה, מי מבין הח"כים זקוק

מנחם בגין באזכרה במלאת שנתיים למותה של עליזה בגין. אשתו. בגין הופיע לאזכרה כשהוא נתמך ומלווה על־ידי בני משפחתו. הוא לא הוציא כמעט מילה מפיו במשך כל הטקס הדתי. בסוף הטקס הוא עבר בין שתי שורות הקהל הרב שנכח במקום, רובם חברי אצ"ל לשעבר, ולחץ את ידיהם כשהוא מעלה חיוך רפה על שפתיו. בגין נראה רזה מאוד וחיוור, ובקושי צעד על רגליו. אנשי־הביטחון ובנותיו תמכו בו בזרועותיו, כדי שיוכל לרדת את המדרגות התלולות של בית־הקברות.

■ בנאום על פרשת הנוסע הסמוי במליאת הכנסת, הפתיע ח"כ **צ'רלי ביטון** בציטוט מה־נביא יונה: „שאוני והטילוני אל הים, וישתוק הים מעליכם."

■ באותו נאום אמר ביטון, כי היתה פורצת סערה בארץ אילו לא מנע מליצני הכנסת למצוא הגדרה חדשה לתנועתו: „תמ"י — תנועה מיזרחית מגונה".

■ **שלמה הילל**, יו"ר ה־כנסת, נחלץ להגן על כבודו של ח"כ **מאיר בהנא**. כהנא הת־בטא, שכאשר החתול כהנא טים ערבים שהשליכו, לדבריו, אבנים על בית־כנסת ביום־הכי־פורים ומסרם למישטרה. קרא לעברו ח"כ **תופיק טובי**: „היית צריך לנקר להם את ה־עיניים!"

■ באותו דיון ניסה **חיים**

אמיר אינשטיין מנסה **לגעת בבובה. אוחז לידו, באמיר, בנו של הזמר אריק אינשטיין, השדר אלי ישראלי. אמיר הגיע עם מישפחת ישראלי למרכז** החוויה הישראלית **ביפו, להצגה** באפלו מינסמוס הגדול, **שכתב ומקריא השחקן והזמר יוסי בנאי. משמאל למעלה: בנאי עם בניו מישואיו השניים, דניאל ואריאל. למטה מימין: הזמר דני סנדרסון ובנו בן ה־4, אדם, שהתנגד להצטלם ו־אפילו בכה. למטה משמאל: קריין הטלוויזיה עמוס ארבל ובנו אביר, משמאל אשתו של ארבל. ההצגה מוקרנת רק על גבי שיקופיות.**

ביותר לשיפוץ היופי. מבין הנ־שים היא ציינה את **גאולה כהן** ומבין הגברים את **פסח גרו־פר.**

■ כששביתת עובדי העיריה בקריית־שמונה נכנסה ליומה השמיני, הצליח **משה שחל**, שר־האנרגיה, לשכנע את **שימ־עון פרס**, ראש־הממשלה, להי־פגש עם ראש־העיריה ועם נצי־גי־העובדים. עזורו של שחל טילפן ל**פרוספר עזרן**, ראש־העיריה, והציע לו להפסיק את השביתה ולהיפגש עם ראש־הממשלה. העובדים, שהיו באמ־צע דיון, קיבלו את ההזמנה בהפתעה. לאור העובדה שלפרס היו בעבר תקריות לא־נעימות

בעיר. במהלך הוויכוח אם להפ־סיק את השביתה או לא קם **שמואל אוחנה**, סגן ראש־העיריה, שהוא איש המערך, והסביר לפורום שהוא מכיר את פרס כאדם שיש לו פינה חמה בלב לעיירות־הפיתוח. אוחנה הציע לצמצם את השביתה ולנ־סוע לפגישה עם ראש־הממשלה. וכך היה. כשחזרו פרנסי העיר מן הפגישה, הציע להם אוחנה לה־עניק לפרס אזרחות־כבוד של קריית־שמונה.

■ בדיון שנערך בתיאטרון הקאמרי בסיום ההצגה מידה כנגד מידה, דיברו ח"כ **שבח וייס, מנחם סבידור**, יו"ר הכנסת לשעבר **וחנן קריסטל**, על הגינות במערכת הפוליטית. כרוגמה לשחיתות אישית קריס־טל הביא את **משה דיין** ואת ח"כ **אהרון אבו־חצירא.**

פסוקי השבוע

● **ח"כ גאולה כהן**, ב־מליאת הכנסת: „חוק השבות הוא חוק גיזעני, חוק מפלה."

● **ח"כ עבד־אל־יהאב דראושה:** „כל ההצעות לס־דר־היום המובאות למליאה בעת האחרונה מכוונות נגד ערבים ויש להן אופי גיזעני."

● **ח"כ מאיר כהנא**, ל־ח"כ צ'רלי ביטון: „צ'רלי! צ'רלי! אל תהיה קיצוני בבקשה."

● **הנ"ל:** „אני מוכן שיק־ראו לי מאירק'ה."

● **ח"כ מאיר כהן־אבי־דוב:** „אני מברך את שר־הביטחון על הריסת המיבנים בג'יפטליק ועל דבריו בהתנח־לות בביקעת־הירדן, ומקווה ל־עוד נאומים כאלה בביקעת־הירדן, ביהודה ובשומרון."

● **החכ"ב לשעבר רענן נעים:** „חטפו לי את תיק־החק־לאות מתחת לאף."

● **הרב מנחם הכהן:** „כראי לך הסתדרות חזקה — העובדים מאשימים את המזכ"ל קיסר, כי בירכתו על עיסקת החבילה היא ברכה לאבטלה."

● **מנחם אליעזר זאב („הרבה מקרעטשניף") רו־זנבוים, האדמו"ר המושך בחוטים של המיפלגה ה־ליברלית:** „יצחק מודעי הוא אינטלקטואל, משכיל. גידעון פת רק מחפש עיתונות. פת ו־אברהם שריר הם קליינע מענ־טשלך (אנשים קטנים)."

● **אחד משרידי הק־הילה היהודית בתימן**, לעי־תונאי אמנון קפליוק: „מי שלא מתפלל אצלנו הוא כמו כלב, מגרשים אותו!"

● **הנ"ל**, על השאלה מדוע נאסר על הנשים בקהילה ללמוד קרוא וכתוב: „המלמד בתו תורה — מלמד הבלות, והבלות היא זנות."

כסף בוז

מאות דולרים בכל חודש במשך שנתיים!

ארתיון

דירת יד שניה של קלרין - הרווח הנקי שלך.

יש לך כסף פנוי ?
קלרין מציעה לך את אפיק ההשקעה הבטוח, המוגן והכדאי ביותר. רכוש מקלרין דירת יד שניה, ואנו נשכיר אותה עבורך במשך 2 שנים. הדירה - שלך. הכסף - שלך.
אנו מתחייבים לדמי שכירות שנתיים של 12% מערך הדירה. לדוגמא: דירה שתרכוש תמורת $45,000 בלבד, תושכר עבורך ב-$5,400 לשנה ($450 בחודש !).
שים לב ליתרונות שמציעה לך קלרין בתוכנית זו:

1. כספך בטוח מכל רע. הרחק מאימת הגזרות הכלכליות, ובטוח יותר מאשר בפת"ם או בכל תוכנית אחרת המוצעת לך בבנקים.
2. הכנסה קבועה מובטחת לך בשיעור של 1% ממחיר הדירה בכל חודש במשך 2 שנים.
3. הדירה רשומה על שמך בטאבו - ואתה מקבל אותה היום.
4. אינך משלם דמי תיווך.
5. אפשרות לקבלת משכנתאות.

הדירות מוצעות ב:

ת"א	קיראון
חולון	אור יהודה
בת ים	אשדוד-
ראשון לציון	חיפה
רחובות	כרמיאל
נתניה	חדרה
כפר סבא	נדרה
גבעתיים	אילת
לוד	

דמי שכירות של 12% לשנה

מדובר בדירות 2, 3, 4 חדרים השייכות ללקוחות חדשים של קלרין, אשר רכשו קוטג' או דירה ומשלמים את חלק הארי ממחירה על-ידי קיזוז ערך דירתם הנוכחית ממחיר הדירה החדשה.
אין השקעה בטוחה וריווחית יותר. אל תחכה ! ייתכן שבעת קריאת מודעה זו כבר נמכרו חלק מהדירות ! פנה אלינו עוד היום:

ת"א: רח' הירקון 305, טל. 03-458606, 445812
פואבלו אספניול: זלמן שזר 1 חוף ראשל"צ.
בת ים: שד' רוטשילד 22, טל. 03-589178
נתניה: רח' סמולנסקי 10
חדרה: רח' הלל יפה 21, טל. 062-39443, 30317
אשדוד: רח' רוגוזין 4, טל. 055-31008
רחובות: רח' רמז 61 (מול הביטוח הלאומי), טל. 08-456468

משרדי קלרין פתוחים בימים:
א', ב', ד', ה' בשעות 9.00-13.00 ; 16.00-19.00
בימים ג', ו' בשעות 9.00-13.00

דירות קלרין בע"מ
CLARIN

חיים בר־לב, שר־המישטרה מזה חודשיים, מדבר על בעיית הקצינים הבכירים במשטרה, על בעיית אלימות השוטרים, היחס לעצורי המחתרת היהודית, ונסיונותיו ותוכניותיו להכניס סדר ולארגן מחדש את המישטרה המתפרקת

„לצער, קציני־המישטרה הבכירים אינם משמשים דוגמה טובה לשוטרים הזוטרים"

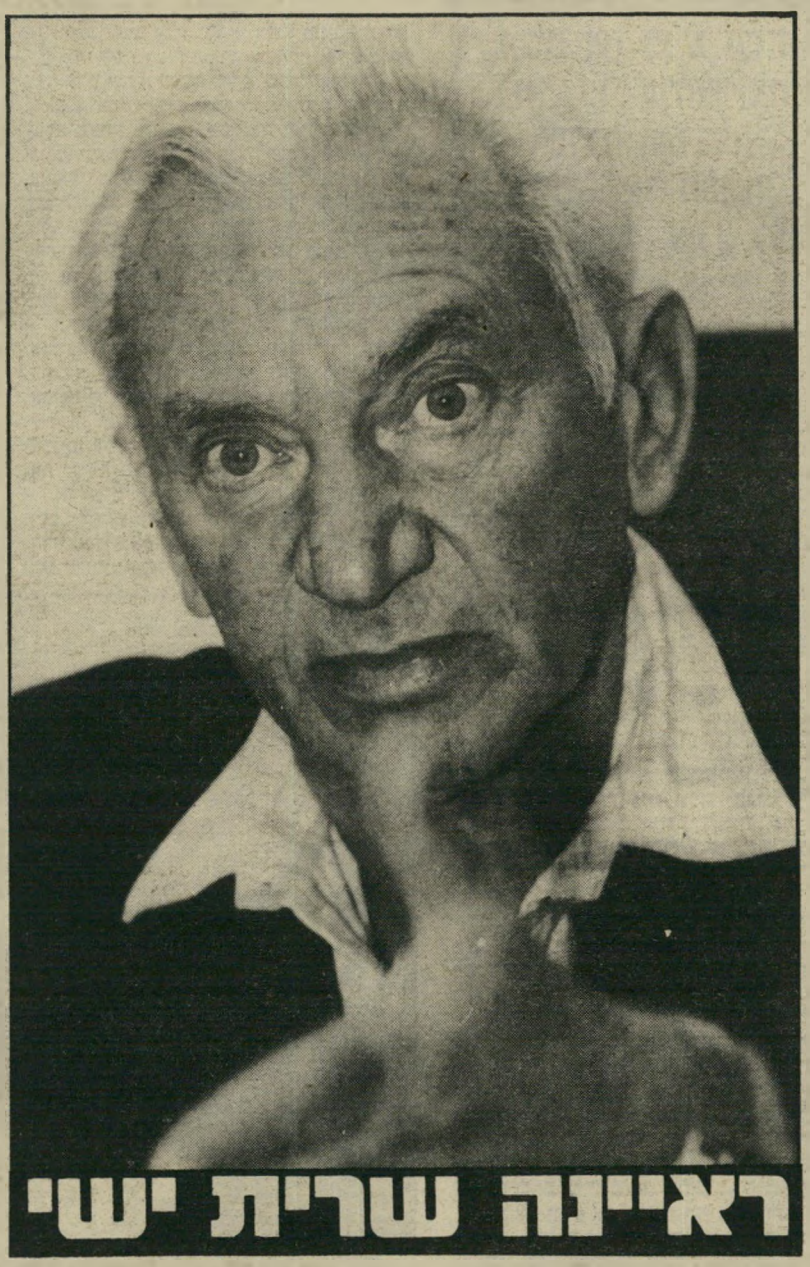
„בשיש חלונה נגד שוטר, החיק הולך ליועץ המישפטי לממשלה, והוא קובע אם החיק יילך לבית־דין"

„אני מתכוון ללכת אל כל הג'נטלמנים ולהגיד להם: בואו נהפוך את המישטרה למקום עבודה טוב ונעים כמו הצבא"

„בתקופת החגים קיבלתי 60 מיברקים מרבנים, שאמרו: תן לעצורי המחתרת לבלות את החג עם המישפחה!"

„עצורי המחתרת, כמו האסירים הביטחוניים הערביים, הם עצורים מסוג שונה. הם לא יברחו סתם לכלא"

„את רומא לא בנו ביום אחד. נראה איזו מישטרה תהיה לנו בעוד שנתיים"

ראיינה שרית ישי

„תנו לי שנתיים, ואשנה את המישטרה!"

אומרים עליו שהוא מדבר לאט, אבל עובד מהר. אני יכולה להעיד מניסיוני, שכ־אשר הוא רוצה, הוא יכול לדבר מהר מאוד. בקורסי הספקתי להדביק בכתיבתי את קצב־הדיבור שלו.

אומרים עליו שהוא רגוע ושליו, ורק דבר אחד יכול לגרום לו התרגשות: סוסים. אני יכולה להעיד מנסיוני, שגם שיחה על עצורי המחתרת היהודית יכולה לגרום לו התרגשות! מה זה התרגשות? הוא מתרגז, קופץ, מתעצבן ממש.

כשפגשתי בשבוע שעבר את שר־המישטרה, חיים בר־לב, בלישכתו בירושלים, שוחחנו בין השאר על עצורי המחתרת. שלא כמינהגו, הוא היה נרגז ביותר. שאלתי את עצמי אם הוא מתרגז מפני שהוא חייב להצדיק בכל מחיר את עבודתם של פקודיו, או מפני שנמאסה עליו הביקורת המושמעת על המישטרה בנושא זה.

חיים בר־לב נכנס לנעליו של הד"ר יוסף בורג לפני חודשיים. אומרים עליו, שהוא לומד מהר מאוד את העבודה. בשיחה איתי הוא גילה בקיאות מדהימה. היתה לו תשובה לכל שאלה. הוא ללא ספק למד את נושא ההיירארכיה המישטרתית ותחומיה בפירטי־פרטים. אם כי הוא לא היה מוכן ללכת רחוק, ניסה להלך על החבל הדק שבין הנאמנות למקום העבודה עליו הוא מופקד ובין הצורך להגיד לעיתונאי את האמת.

המישטרה, כמדומה, היא קן של צרעות. אנשים נלחמים שם האחד בשני. קיים פער עצום ברמתם של קציני־מישטרה, במיוחד אותם שבאו מצה"ל, לבין שוטרים זוטרים.

על רמתם התרבותית וההשכלתית של השוטרים אין טעם להרחיב את הדיבור. תילי־תילים של מאמרים, מערכונים ואפילו סרט קולנוע נעשו על הנושא הזה. מישטרת־ישראל אינה מצליחה, מן הסתם, להילחם בבעיה. אין לה מה להציע לבוגר בית־ספר תיכון. היא נאלצה לרדת מדרישתה למי־נימום של 12 שנות־לימוד ל־10, וגם כך אין קופצים רבים על המציאה. משכורות נמו־כות, דרגות קידום איטיות ומוניטין גרוע – כל אלה גורמים לאנשים צעירים להימנע מלהתגייס למישטרה. התוצאה: מישטרה שרמתם של שוטריה היא נמוכה ביותר.

אצל הקצונה הבכירה המצב גרוע. אנשים שצמחו בתוך המישטרה, שצמחו עם המישטרה, נלחמים מילחמת־חורמה ממש ב־קצינים בכירים שהוצנחו מבחוץ. קצינים צנחנים, שהתגייסו בהמוניהם למישטרה באמצע שנות השיבעים, פרשו בהמוניהם. מסלול־הקידום האיטי, התככים הפנימיים, העובדה שהקצינים שבאו מתוך המישטרה סירבו לקבל קצינים מוצנחים מהצבא – כל אלה גרמו לחוסר הסתגלותם בחיל.

(המשך מעמוד 19)

היחידה המרכזית, שהיתה גולת־הכותרת של המישטרה, מתפוררת. השר בעצמו אומר: „צריך להעלות אותה על הפסים."

מטאטא חדש מטאטא טוב. כעת מצפים במישטרה שהשר בר־לב יצליח איך שהוא לאחות את הקרעים, להחזיר עטרה ליושנה. בר־לב יודע שהוא נכנס לקן של צרעות. מתלוננים נגדו, שאת כל סיוריו הוא עורך בחברת המפכ"ל, אריה איבצן. קצינים בכירים אומרים, שכאשר הוא בא עם המפכ"ל, קשה להם, לזוטרים, לפתוח את הלב. הוא הבטיח לנו שזוהי רק ההתחלה: „אני עוד אערוך ביקורי־פתע ביחידות, אני עוד אפגש עם הזוטרים, אני מתחיל מלמעלה ועוד אגיע גם למטה."

את הראיון הזה קיימתי במשותף עם רב־פקד (מיל') ישראל נפן, כתבנו הפלילי, שיש לו ניסיון וידע עשיר בכל הנוגע למישטרת־ישראל. אחרי הכל, שירת בשורותיה שנים אחדות, כראש לישכת־סיור במחוז תל־אביב.

נפן – גם הוא קצין־צנחנים (מיל'), שגוייס למישטרה בדרגת מפקח – סיפר לבר־לב ממש לקראת סוף הראיון, כי גם הוא היה בעבר מ.כוחותיו". בר־לב לא התעצל, שאל אותו מדוע עזב וזימן אותו לשיחה אישית: „אולי אצליח להחזירך לשורות המישטרה."

נפן הוא לא הפרוייקט היחיד שהציב לעצמו בר־לב בנושא זה. הוא מתכוון לגייס למישטרה קציני־צה"ל במיל' אחרים, הוא מתכוון לשכנע את אותם המשרתים ב־מישטרה ורוצים לעזוב להישאר.

כשעזבנו את לישכתו, נכנס המפכ"ל, אריה איבצן, לפני כן הוא חיכה בשקט בחוץ, על הספסל, עד שנסיים את הראיון.

■ ■ ■

● אדוני שר־המישטרה, השבוע הועמדו למישפט שוטרים שהיכו סרן בצנחנים. לאחרונה אנו עדים לאלימות של שוטרים כלפי אזרחים. מהו לדעתך הגורם לאלימות זו?

במיקרה של הסרן, אני לא יודע אם היתה אלימות. בשביל זה יש בתי־מישפט שקובעים ואומנם, כעת מתקיים המישפט. ואנו נראה אם אומנם היתה אלימות.

● אתה מסכים איתי, שקיימת אלי־מות של שוטרים כלפי אזרחים.

לפי החוק, מותר לשוטר להשתמש בכוח כדי לעצור. ואם יש צורך, גם לפתוח באש. כאשר יש תופעות של אלימות, צריך לבדוק־אם השוטר פעל באלימות במיסגרת המוטל עליו על־פי־החוק, או שלא נהג כפי שהחוק מחייב אותו.

אזרח רגיל יכול לעשות כל דבר שאינו עומד בסתירה עם החוק. שוטר יכול לעשות רק מה שהחוק מצווה או מתיר לו לעשות.

בימינו כמעט שאין חשוד המובא לבית־המישפט שהוא ועורך־דינו אינם מעלים טענה שבגבייית ההודאה המישטרה השתמשה נגד החשוד בכוח, בפיתויים, במירמה. זה פק"ל אצל חשוד להתלונן על אלימות.

ואז מה קורה? במקום לנהל מישפט לגופו של עניין, מתנהל מישפט־זוטא. כלומר, אם מאשי־מים מישהו בכך שגנב או אנס, אז לפני שמבררים את הענייו שלשמו הובא לבית־המישפט, מבררים שמא הוציאו את הודאתו במירמה, בלחץ או באיו־מים. זו תופעה אחת. תופעה שניה היא, שלפע־מים אנשים חפים מכל פשע, שהם בגדר חשודים, במקום לשתף פעולה עם השוטר ולקחת בחשבון שגם הוא בן־אדם, נוקטים בעמדת פרובוקציה.

למשל — השוטר מבקש מהם תעודת־זהות, והאדם החף מפשע אומר „לא נותן לך תעודת־זהות!"

השוטר אומר: „אם כך, היכנס לניידת."

האזרח משיב: „לא נכנס!"

השוטר שם עליו יד, אז ההוא מוציא לו את היד. ואז לשוטר אין ברירה אלא להשתמש בכוח נגד אדם שהוא בעצם טלית שכולה תכלת.

אלה הם מיקרים שבהם המישטרה מואשמת שלא בצדק. וזה לא המיקרה היחיד. אתן לך דוגמה מנסיוני האישי: חבר־הכנסת תופיק טובי בא אליי בטענות, שמישמר־הגבול השתמש בכוח בטייבה. מה התברר? כהנא, „הרב" מאיר כהנא, אמר שיבוא לטייבה. בטייבה אמרו: „לא יהיה כדבר הזה!" אני מרים טלפון לראש מועצת טייבה ואומר לו: כהנא לא ייכנס לטייבה, אני מבקש ממך להרגיע את הרוחות. הוא עונה לי: „ח'אדר."

מגיע היום בו אמור כהנא לבוא לטייבה. בטייבה מכריזים על שביתה כללית. ג'מעה חוסמים את הכביש, ח"כ תופיק טובי עורך אסיפה בלתי־חוקית. ב־4 אחרי־הצהריים מפיצים שמועה, שכהנא נכנס לכפר, והשאבאב זורקים אבנים. על מי? על מישמר־הגבול, שבא למנוע את כניסתו של כהנא לכפר!

אז יש מיקרים של האשמות בלתי־מוצדקות ויש מיקרים שהשוטרים משתמשים בכוח כאשר החוק אינו מאפשר זאת, ואז המיקרים מטופלים, השוטרים מועמדים לדין ומקבלים גיזרי־דין של עינשה. בשביל זה יש בתי־דין לעינשה במיש־טרה.

● עורך־דין יצחק יהב, שהיה עד־ראיה למיקרה אלימות במרכז תל־אביב, אומר כי העונשים הניתנים לשוטרים בבית־הדין למישמעת מצחי־קים ומשעשעים.

עורך־הדין הנכבד שיצחק וישתעשע. כשיש תלונה, היא נחקרת. התיק הולך ליועץ המישפטי לממשלה. הוא קובע אם התיק, יילך לבית־דין פלילי, מישמעתי או לשופט יחיד — הכל לפי חומרת העניין.

מיקרה שהועבר לבית־דין של המישטרה לא יכול להיות חמור. בתי־דין הם סוברניים. מה לעשות. לפעמים יש הרגשה שמקילים, לפעמים שמחמירים. בית־הדין פועל לפי החוק והסמכות שניתנת לו.

● מה זה מיקרה חמור — האם שוטר צריך לגרום למוות כדי שהמיקרה יח־שב חמור?

היועץ המישפטי לממשלה קובע, לא אני ולא המפכ"ל. היועץ המישפטי בכבודו ובעצמו.

● אינך סבור כי עדיף שגוף אזרחי יבדוק וישפוט את השוטרים?

כל גוף, כולל עיתון העולם הזה, חוקר את עצמו ושופט את עצמו, עד רמה מסויימת. מה זה שימוש בכוח? אם שוטר מוריד סטירת־לחי שלא בצדק זה מצב אחד, ואם לקחו חשוד הצידה ומרביצים לו והוא לא אשם — זה סיפור אחר.

יש מידות שונות של חומרה. יש דן יחיד, יש בית־דין מישמעתי ויש בית־מישפט פלילי. אמר־תי לך, שלא המישטרה קובעת את חומרת המיק־רה, אלא היועץ המישפטי לממשלה.

● קצין בכיר במישטרה התבטא, כי תפקיד המישטרה גם להעניש וגם לחנך את השוטרים המובאים לדין. אינך סבור כי אין זה הוגן שהמישטרה בודקת, מעניש ובדיעבד מחנכת?

לדעתי, אין פה שום פסול. אני לא מכיר מיסגרת שעד רמה מסויימת לא חוקרת בעצמה

„מינינו את נצ"מ זכריה בנאי, כדי שיחזיר את היחידה המרכזית לפסים. אל תשכחי שבמישטרה, שלא כמו בצבא, אין שניים־שלושה מועמדים לחפקיד"

ולא מענישה בעצמה. בצה"ל ואפילו בכנסת. הרי הכנסת בדקה את הפריצה של המשוגע ההוא ולא העבירה את העניין למישטרה.

את צודקת כשאת אומרת שיש גם אלמנט מחנך בענישה, ולכן אני מתכוון לדבר עם הקצ־ונה הבכירה על שאלת השימוש בכוח, ולתבוע מהם לנהוג בדיוק על־פי הספר. אחרי הכל, אנחנו לא מישטרת מיקי־מאוס, אבל מצד שני, אנחנו גם לא מישטרת שריפים מהמערב הפרוע.

■ ■ ■

● נעבור, ברשותך, לנושא אחר. לפני כמה שנים היה גיום גדול של קציני־צנחנים לשורות המישטרה, הי־תה תיקווה שקציניים אלה יכניסו רוח חדשה במישטרה. חלק הארי של ה־קציניים לא השתלב ופרש. אתה מתכוון לעשות שוב לגיוס קציניים במיל' למיש־טרה?

אני לא יודע על זה שחלק הארי של קבוצת קציני־הצנחנים פרש. בסיורים שלי אני נתקל בעשרות קציני־צבא לשעבר. מתוך עשרה ניצ־בים, שלושה באו למישטרה כאלופי־מישנה.

● בשנים 6־1975 היה גיום גדול למדי של קציניים שהשתחררו מצה"ל. הם לא היו ברמה הבכירה, אלא בדרגת מפקח ופקד. חלקם הגדיל פרש. נראה שבמישטרה עברו לסדר היום, למרות שהשקיעו באנשים. מדוע אין המיש־טרה מחזיקה בצפוריניה אנשים שהיש־קע בהם, כמו שנוהג, למשל הצבא?

אני לא יודע את שיעור הגיוס והעזיבה של קציניים לשעבר בצה"ל. אבל את צריכה להביא בחשבון, כי אנשי־צבא רגילים לקידום פו"מי. במישטרה זה הולך יותר לאט. בצה"ל אתה יכול לצאת לפנסיה בגיל 40, במישטרה אתה יכול לצאת לפנסיה בגיל 55, וסיכויי הקידום יותר קטנים מאשר בצה"ל. יכול להיות שזה היה המניע לפרישה. בצבא אתה יכול בעשר שנים להגיע מדרגת טוראי לסא"ל, במישטרה זה יכול לקחת 25 שנים.

יתכן שלחבר'ה לא היתה סבלנות לחכות כל־כך הרבה שנים.

● וההסדר הוא כולו של המישטרה.

בוודאי. השירות במישטרה הוא שירות קשה

„חורגמן אינו הניצב היחיד, החושב שעם־ישראל יפסיד מזה שלא יהיה מפכ"ל"

מאוד. ברור שבצה"ל, ביחידות־השדה, השירות קשה גם הוא, אבל נוספים לו ההילה והמעמד. המישטרה נהנית מכך הרבה פחות. אני יודע שאחוז המשרתים במישטרה שהיו מוכנים להח־ליף מיקצוע הוא גבוה. זוהי בעיה כללית של המישטרה, על אחת כמה וכמה שזוהי בעיה למי שבא מצה"ל, עם נסיון טוב יותר במיסגרת של שירות.

● מה אתה מתכוון לעשות בעניין הזה?

אני מתכוון ללכת אל כל הג'נטלמנים שה־מישטרה והמדינה השקיעו בהם לא מעט, ולשכ־נע אותם לתת יד, להפוך את המישטרה למקום־עבודה נעים. צה"ל זה מקום עבודה נעים וטוב. עובדים קשה, נמצאים מחוץ לבית. אבל בסך־הכל זה מקום־עבודה טוב. המישטרה לא. מכל מקום, לא בהיקף כזה. יש המרגישים במישטרה כרג במים, ויש רבים האומרים לעצמם: אילו היינו יכולים למצוא מקום־עבודה אחר, היינו עוזבים.

אני רוצה להעלות את מורל היחידה, אני רוצה לעשות יחסי־ציבור למישטרה, לשנות את תדמי־תה ולשפר את היחסים האישיים.

● סעם רמת־ההשכלה של השוטרים היתה נמוכה ביותר. אחר־כך חיבתם שוטרים המתגייסים למישטרה בשמי־נה שנות־לימודים, לבסוף העמדתם את החובה על 12 שנות־לימוד. מה יכולה כיום המישטרה להציע לצעיר שפיים תיכון כדי לפתותו לשרת בשורותיה?

בזמנו, את צודקת, המינימום היה שמונה שנות־לימוד. לכן יש שוטרים רבים שזו השכ־לתם. כיום אנו מחייבים 10 שנות־לימוד, אנחנו מציעים קאריירה מישטרתית עד גיל 55. אם הוא מוכשר, יש לו מסלול־קידום ברור. קודם כל הוא עובר קורס של שבועיים, כדי ללמוד אלף־בית. אחר כך הוא עובר לעבור כמה חודשים עם שוטר חונך. אחר כך הוא עובר מכינה, כמו בחיל־האויר. במיסגרת המכינה מתברר גם לבחור וגם למישטרה אם יש התאמה ביניהם. אם יש — הוא עובר קורס בסיסי של סיור ותנועה, בילוש ומעקב, ולפי הצלחתו והפוטנציאל שלו הוא מקודם ויכול להגיע עד לדרגת ניצב. יש ניצבים — אני לא יודע לגבי המפכ"ל — שהחלו את הקאריירה שלהם כשוטרי־מקוף.

■ ■ ■

● בעניין שוטרי־המקוף: כמעט שלא רואים כיום שוטר ברחוב. אין בכלל שוטרי־מקוף. אם אתה זקוק לעז־רת שוטר, הוא אינו בנמצא.

שוטרי־מקוף נעלמים לאט־לאט בכל המדי־נות. גם באנגליה, שבה הבובי השכונתי היה שם דבר. הדבר נובע מהערך כוח־אדם. לכן התחליף הוא סיור. גם של ניידות, גם של שוטרים במדים וגם של בלשים. דבר נוסף הוא קצין־השכונה, שזה דבר חדש שהמישטרה הנהיגה לפני זמן לא רב. הקצין הוא לרוב בדרגת רב־סמל, הוא משוח־שף ואחראי על השכונה שלו.

● איפה יושב קצין השכונה?

בתחנת־המישטרה בשכונה. ואם אין תחנת־מישטרה, אז בתחנת המישמר האזרחי או במת־נ"ס. כיום יש לנו 60 קצינים כאלה.

● האם קצין השכונה יושב גם ב־שכונות רווחה, או רק בשכונות מצו־קה?

קודם כל, התחלנו בערי־פיתוח ובשכונות־מצוקה. אנחנו רוצים להרחיב את הנושא.

הקצין מטייל בשכונה, בשכונה יודעים שהוא קיים, ועד־השכונה עובד איתו בשיתוף־פעולה והוא הכתובת לענייני המישטרה. יש לנו, בנוסף, עזרה של מתנדבים, אנשי המישמר האזרחי, הנותנים כל שבוע חמש־שש שעות. הם אומנו כשוטרים, הולכים במדי שוטרים, ויש להם סמכות. הם מבצעים את פעולות הסיור והשיטור בשכונה שלהם. כרגע יש לנו 1,000 כאלה.

● אינך חושב שיש לבטל את ה־מישמר האזרחי, מאחר שלא הוכיח את עצמו במרתיע נגד טרור? הוא עולה הון־עתק, הוא מסורבל ומיותר לחלוטין.

כמרתיע נגד הטרור התחושה היא שהמישמר האזרחי באמת לא הגשים את היעור שלו והוא לא כל־כך נחוץ. אך הוא בהחלט נחוץ למישטרה. לכן אני לא חושב שצריך לבטל את המישמר האזרחי, אלא רק להתאימו למצב החדש. אחרי הכל, הוא הגוף המקיים קשר עם הקהילה. ההתנדבות היא הדבר המקסימלי שהמישטרה יכולה לצפות מהציבור, אך אין ספק כי המישמר האזרחי צריך לעבור שינוי של מיבנה, כדי שיתאים למצב החדש. הנושא עומד להידון.

■ ■ ■

● בקרב השוטרים הזוטרים קיימת אי־שביעות־רצון ממילחמת־הניצבים. שמעתי מכמה מהם, שיש להם תחושה שהסיקוד עורק עול.

ברור שהמפקדים הבכירים צריכים לשמש דוגמה למערכת כולה. כל מיקרה שיש בו לכאורה חריגה נברק ומוצאות מסקנות. במישפט חפץ עלו דברים נגד ניצב אברהם תורגמן. הדבר ייבדק על־ידי היועצים המישפטיים. אין פה איפה ואיפה.

לצערי, בכמה נושאים הקצינים הבכירים לא משמשים דוגמה טובה לשוטרים הזוטרים.

● זה לא תמוה שקצינים כמו תור־גמן וחדד קודמו לתפקידים בכירים דור־קא בעיצומן של פרשיות שבהן היו מעורבים?

שר־המישטרה והמפכ"ל
„אני לא מפכ"ל ואני לא מרביץ רפורטים!"

אמרתי כבר — אין פה שום איפה ואיפה. מה שכתוב בעיתון הוא צד אחד של המטבע, ול־החליט החלטות על גורל בני־אדם זה הצד השני של המטבע. הרי אי־אפשר לקבל החלטה אלא אחרי בדיקה יסודית, ואלא אחרי שאתה בטוח במאה אחוז בצער שלך. הרי אנחנו עוסקים באנ־שים העובדים במישטרה עשרות שנים, אנשים שבנו את המישטרה. אז אם יש נגדם חשד לכ־אורה, צריך לבדוק עד הסוף ולהסיק מסקנות, ולא למהר ולהחליט החלטות.

דבר אחר אני מבטיח לך: שום דבר לא מטו־אטא. הדברים ייבדקו אחד לאחד, ואם זה יקח עוד חודש, עוד חודשיים, אז מה? את הרי מכירה את הסיפור על הפר הזקן והפר הצעיר...

● **לא.**

את זה אני לא אספר לך.

● **אנשים מצפים ממך במטאטא חדש שתטאטא טוב יותר. אנשים מק־ווים שאתה תעשה סדר.**

בסדר, יש לתת לי זמן. אני לא המפכ"ל ואני לא מרביץ רפורטים. מה בוער?

● **מה דעתך על כך שתורגמן הבריז כי הוא יהיה מפכ"ל?**

הוא לא אמר שהוא יהיה מפכ"ל, הוא אמר שעם־ישראל יפסיד אם הוא לא יהיה מפכ"ל. ויש לי הדשות בשבילך: הוא לא היחיד שחושב כך על עצמו. אני מכיר עוד כמה שחושבים זאת על עצמם.

את רומא לא בונים ביום אחד. שיפנו אליי בעוד שנתיים־שלוש, נראה איזו מישטרה תהיה לנו. צער לא נכון יכול להיות עוול כלפי אדם שהשקיע את כל חייו במישטרה ועוול נורא למישטרה. זה לא מישחק־ילדים. מדובר פה בגר־רלות של אנשים, בעתידם. אני חוזר ומבטיח: כל חשד ייבדק עד הסוף.

■ ■ ■

● **יש הרגשה שמשהו חורק ביחי־דה המרכזית. סנ"צ פרידמן יצא לחום־שה בטרם יועמד לדין, מפקח שליט בבלא, רס"ק בן־צבי ורפ"ק בני מרום פרשו, סנ"צ אמנון אלפר פרש. יש הרג־שה של התפוררות בצמרת. לא הגיע הזמן לערוך בדק־בית ביחידה המרכ־זית?**

לכן לקחנו מפקר שכבר היה מפקר היחידה, מאור מעריך את זה שהוא היה מוכן לחזור לתפקיד. הוא יכול היה להגיד: אני סגן ראש המודיעין, ואני לא רוצה לדרוך במקום. אבל הוא הסכים לחזור לתפקיד, ואני בטוח שיצליח להחזיר את היחידה המרכזית לפסים.

● **ניצב היא דרגה המקבילה לאלוף בצה"ל. אתה חושב שניצב־מישטרה יכול היה להיות אלוף בצה"ל?**

צה"ל לוחם נגד אוייב, המישטרה מטפלת באוכלוסיה ידידותית. איך אפשר להשוות?

● **אתה מודע לכך שהמישטרה, בג־לל שוטריה, נוטה ימינה.**

המישטרה מופקדת על הסדר. אסור להשק־פה פוליטית להשתקף בדרך התיפקוד של השר־טר.

● **ובכל זאת, היא כנראה משפי־עה...**

אני לא יודע על זה. ואם את נתקלת בתופעה, פני אל הממונה על התלונות.

● **הלך הרוח של השוטרים הזוטרים הוא להעדיף אנשי־ימין על אנשי־שמאל. זה מתבטא בהתנהגות שוטרים בהפגנות של השמאל. זה התבטא היטב בהסגנת „שלום עכשיו", שבה נרצח אמיל גרינצוויג.**

אני לא מודע לזה כשר־מישטרה. אני מודע לזה שהמישטרה צריכה לבצע את תפקידה כהלכה, בין אם זה טיפול ברב כהנא שבא לאום־אל־פתח או לטייבה, ובין אם בהפגנה של אנשי שלום עכשיו.

● **איך אתה יכול להתעלם מהיחס החיובי של השוטרים אל עצורי המח־תרת היהודית?**

לא מדובר פה בשוטרים, אלא באנשי שירות־בתי־הסוהר.

● **אתה מופקד על שירות בתי־הסו־הר.**

עצורי המחתרת הם עצירים מסוג מיוחד.

● **למה?**

כי אין סכנה שיברחו.

● **אין סכנה שיברחו? הרי שניים מהם נעלמו כאילו בלעה אותם האדמה ועד היום לא מצאו אותם!**

אלה שנתפסו אינם מבריחים סמים, אינם אונסים, אינם מבריחים כלי־נשק.

● **מניין לאדוני לדעת שלא ינסו להבריח כלי־נשק?**

בשביל מה?

● **בשביל לארגן מרד, לנסות לברוח.**

יש לי חדשות בשבילך, תהיי רגועה: הם לא יארגנו מרד ולא ינסו לברוח. תרגעי. הם עצורים מסוג מסויים, בדיוק כמו האסירים הביטחוניים הערביים.

גם עצורי המחתרת וגם האסירים הביטחוניים הערביים לא ינסו לאנוס או להבריח סמים, בני־גוד לאסירים פליליים יהודים או פלסטיניים.

עצורי המחתרת הם סוג מאוד מיוחד, אי־לכך מחזיקים אותם בנפרד.

● **ובשלא מתחשק להם לנסוע באו־טובוס מסויים, אז מחליפים להם את ה־אוטובוס.**

נוהגים בהם כמו בכל עציר אחר.

● **האם גם עצירים אחרים יוצאים לחופשה?**

חופשה זה כשמישהו יוצא ל־48 שעות הבי־תה. זה פירושה של חופשה. כשיש אירוע מיש־פחתי מאפשרים לעיתים לעציר לצאת לאירוע בליווי שוטר.

תמר וחיים ברי־לב
„במישטרה הקידום הוא איטי"

● **למה לאודי אדיב לא אימשרו לצאת לאירועים מישפחתיים?**

גבירתי היקרה: לאודי אדיב הציעו והוא סירב.

● **לאודי אדיב מותר לקבל ביקורים פעם בשבועיים, לעצורי המחתרת פעם בשבוע.**

הם עצורים והוא אסיר. הם לא זוכים לשום הטבות סוציאליות.

● **באמת?**

באמת! תארי לך, באמת! מאחר שאינם מסוכנים, לא מחזיקים אותם בתנאי בידוד, לא מחזיקים אותם סגורים ונותנים להם להסתובב שעתיים בחצר סגורה, והם נמצאים באגף שבו החדרים פתוחים לחצר. הם מקבלים תנאים רגילים של עצורים. חופשות — אין; ביקורים — אין; הכנסת מזון — אין.

● **הכנסת מזון אין?**

כשהם הולכים לבית־המישפט והמישפחות נותנות להם חבילות־מזון, השוטרים לא מונעים מהם את קבלת המזון. אך כמובן שעורכים

„לא צריך לבטל את המישמר האזרחי, אבל יש להחאימו ולארגנו מחדש. המישמר האזרחי נכשל ביעודו כגורם מרחיע נגד הטרור"

בריקה, כדי לוודא שאומנם המזון הוא מזון. אם הוא מזון, לא מחרימים אותו.

● **גם לעצירים אחרים מותר לקבל חבילות מזון?**

אני מסביר לך, שמאפשרים להם לקבל חבי־לות־מזון רק אחרי שווידאו שהן מכילות מזון בלבד. השוטרים לא לוקחים חבילות־מזון, לא מעצורי־מחתרת ולא מחשודים ברצח. מכל מקום, אני עומד לבדוק את הנושא מחדש, ויתכן שנמ־שיך להרשות קבלת חבילות — יתכן שנאסור.

● **אתה יודע שלא מכבר שכחה ד' מישטרה עצור־מחתרת בבית־המיש־פט. זה קורה להם גם עם עצורים אח־רים?**

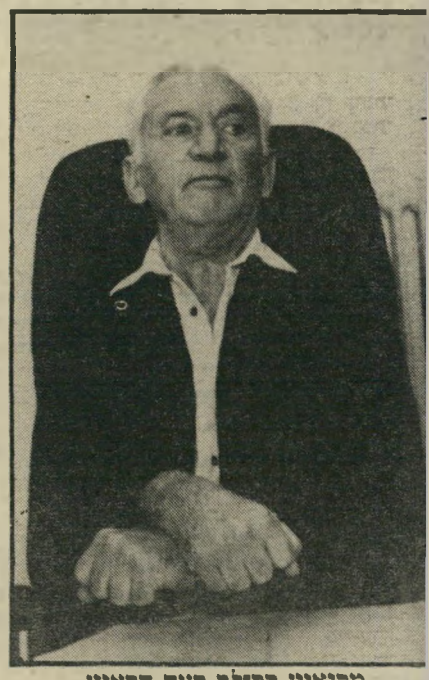
תבואי אליי בטענות אם אחד מהם יברח מבית־הסוהר.

● **הרי מדובר באנשים המואשמים ברצח, והמישטרה מתייחסת אליהם כמו אל נושים בקייטנה.**

קייטנה? אני מכיר קייטנות יותר סימפטיות.

● **הם נחשבים לעצורים ביטחוניים. קשה להגיד שמתייחסים אליהם כמו אל אסירים ביטחוניים ערביים.**

איך את משווה! הרי אסירים ערבים ביטחו־ניים עלולים לברוח, להתנפל על סוהרים. זו קטגוריות כמו הקטגוריות ההפוכה: בתקופת ה־חגים קיבלתי 60 מיברקים של רבנים. „תנו להם לצאת ולבלות את החג עם המישפחה," הם כתבו. הרבנים האלה לא צודקים ואת לא צודקת.

מרואיין ברי־לב בעת הראיון
„יש קייטנות יותר סימפטיות!"

ניצב־מישנה זכריה בנאי, בתיקווה שהוא יכניס סדר לדברים.

המצב הוא קשה, הדברים מדברים בעד עצמם. את בעצמך אמרת שזהו מצב אומלל.

● **מדוע לא מיניתם אדם חדש כמס־קד היחידה המרכזית?**

במישטרה זה לא כמו בצבא, שלכל תפקיד יש שלושה־ארבעה מועמדים מוכנים וטובים. אני רוצה להגיע למצב כזה, אבל זה לא יכול היה להיעשות בחודשיים ולא בשנה.

● **אתה מרבה להשוות את המיש־טרה עם צה"ל.**

לא רק לצורך המחשה. נחזור לעניין היחידה המרכזית. החלטנו לקחת מישהו שהוכיח את עצמו, כדי להעלות את היחידה על הפסים. זה ללא ספק מהלך נכון. כי אם אתה לוקח מישהו שיש לו פוטנציאל, אתה צריך לחכות לפחות שנה עד שיוכיח את עצמו.

האיש שלקחנו לא צריך להוכיח כלום, הוא עשה כבר את התפקיד על הצד הטוב ביותר, ואני

חמרורים

תושיה נגד אפאשים

הוענקה ◆ מדליית־הכבוד של ה־קונגרס, העיטור הצבאי החשוב ביותר בארצות־הברית, 103 שנים אחת פילת בקרב, **לברנט וודס**, על תושיה בקרב נגד אינדיאנים משבט האפאשים, אשר לכדו פלוגת פרשים במארב בוואדי. וודס, עבד כושי משוחרר, היה סמל פלוגתי, שנטל את הפיקוד על הפלוגה אחרי שהמ"פ נהרג והסמ"פ ערק, והוביל אותה לניצחון על האינדיאנים.

● ● ●

זמר בן ח"כ

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־35 של **שלמה ארצי**, הזמר והסופר לעת־מצוא. ארצי, יליד עפולה, ששמו המלא הוא שלמה־חיים, הוא בנו של ח"כ המערך יצחק ארצי, איש הליברלים העצמאיים שנטמעו בבחירות האחרונות במערך, ומי שהיה סגן ראש עיריית תל־אביב.

● ● ●

קוקיה בלי אופי

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־50 של **צבי לידסקי**, עורך־דין מצליח ואיש־חברה, שנישא והתגרש כמה פעמים והידוע גם כמחברם של סיפורי־מתח (הפקד. קוקיה בלי אופי) וכבעל טור בעיתון־נשים.

● ● ●

ארכיאולוגיה בין הדילוגים

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־55 של **ריצ'ארד מרפי**, עוזר שר־החוץ האמריקאי למיזרח־התיכון ולדרום־אסיה, המצוי בעיצומו של מסע־דילוגים בין בירות ערב לירושלים, לשם מציאת נוסחה מוסכמת לנסיגה מלבנון. מרפי, דיפלומט מיקצועי מגיל 26, ידוע בצניעותו הקיצונית ובתאוותו לארכיאולוגיה ולטניס, החל את דרכו כפקיד זוטר בקונסוליות האמריקאיות בביירות, בג'דה, בדמשק וברבת־עמון לפני שהיה, בזה אחר זה, שגריר ארצו במאוריטניה, המדינה המוסלמית בצפון־מערב אפריקה, בסוריה (אחרי מילחמת יום־הכיפורים), באיים הפיליפיניים ובסעודיה.

● ● ●

היו"ר מן ההסתדרות

נחוג ◆ יום־הולדתו ה־65 של **שלמה טנאי**, מנהל מחלקת ההסברה בכתב של הס־תדרות, משורר, הנשוי לציירת, שהיה בראשית המדינה עורך שבועון צה"ל במחנה. לאחר מכן ערך טנאי את דבר לילדים וגם שימש כיו"ר אקו"ם (אגודת הקומפוזיטורים והמחברים, ה־דואגת לגביית תמלוגיהם של חבריה ושמירת זכויותיהם האחרות).

● ● ●

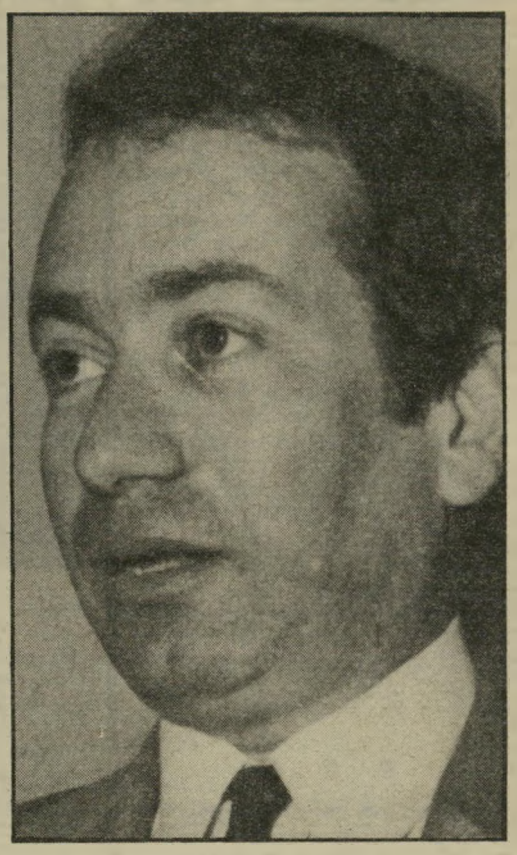
הגווייה מן הסרט

נחוג ◆ בתל־אביב, יום־הולדתו ה־80 של **דבורה קפטלנין**, משחקניותיו הראשונות של תיאטרון הפועלים אוהל. קפטלנין, בת סוחר־יערות ברוסיה, שגדלה במישפחת־אמנים (בעלה היה השחקן ואב ברבן; אחייניתה היא הפסנתרנית פנינה זלצמן), למדה, לפני עלותה ארצה, בסמינר גננות, הכשרה שהביאה לה תועלת כאשר ניצלה את חופשת־הקיץ בתיאטרון לתעסוקה מכניסה זו. קפטלנין, שפרשה מן הקרשים רק לפני ארבע שנים, כאשר לקתה בשטף־דם במוח, שממנו החלימה לחלוטין, שיחקה עשרות תפקידים, ביניהם פילאר, בלמי צילצלו הפעמונים והגברת פייג' בנשי וינדזור העליזות ולאחרונה, בסרט ישראלי קצר, גווייה („זה תפקיד קל!").

● ● ●

הקונסול מן העיריה

נפטר ◆ בלונדון, בגיל 81, **ישראל סומן**, יהודי יליד דרום־אפריקה, ידיד קרוב של נשיאה הראשון של קניה, ג'ומו קניאטה, אשר מינה את סומן ליו"ר הראשון של מועצת ייצור ושיווק הבשר של קניה ולאחר מכן לשתי קאדנ־ציות כראש העיריה של ניירובי, בירת קניה. במשך 14 השנים שבין הקמת מדינת ישראל למתן העצמאות למושבות בריטניה במיזרח אפריקה (לקניה, טנזניה ואוגנדה של היום) גם שימש סומן כקונסול־הכבוד של ישראל במיזרח אפריקה.

אהרון בן־שחר:

„יש חוסר מודעות לנושא הפיצוי עבור מעצר!"

לפני ימים אחדים זוכה שימעון איבגי מאשמת־רצח על־ידי בית־המישפט. איבגי חזר לביתו אחרי שמונה חודשים, שאותם בילה בכלא. האם המדינה תפצה אותו על כך? פניתי אל המישפטן אהרון בן־שחר, שלפני זמן לא רב הגיש תביעת פיצויים נגד המדינה בשם לקוחו, במיקרה דומה. שאלתי את אהרון בן־שחר מה החוק בעניין זה.

סעיף 80 לחוק העונשין 1977, אומר, שאם מוגש אישום פלילי נגד נאשם ובית־המישפט מצא שלא היה יסוד להאשמה זו, רשאי בית־המישפט לצווה, כי אוצר המדינה ישלם לנאשם את הוצאות הגנתו, וכן פיצוי על המעצר.

● **אתה אומר רשאי, לא חייב.**

כן. מתוך אלה שמגישים בקשה כזאת, מיעוט קטן מקבל את הפיצוי.

● **וכל מי שיוצא זכאי מגיש בקשה כזאת?**

בפירוש לא. להיפך, מעט מאוד מגישים. אולי בגלל חוסר־מודעות לנושא, ואולי אנשים כל־כך שמחים לצאת לחופשי, שהגורם הכספי לא משחק.

● **אם האדם בכל זאת מפוצה, באיזה סכומים מדובר?**

סכום הפיצוי המכסימאלי בער יום־מעצר הוא החלק העשרים וחמישה של השכר החודשי הממוצע במשק ביום מתן פסק־הדין. אם היום השכר הממוצע במשק הוא 250 אלף שקל, הפיצוי יהיה 10 אלפים שקל ליום־מעצר.

● **האם הלקוח שלך, שבשמו הגשת בקשה לפיצוי עבור ימי־מעצר, זכה?**

כן. הלקוח שלי הואשם בעבירות של סחיטה ואיומים. הוא ישב בבית־המעצר ארבעה חודשים ווזכה. הגשתי בקשה והוא קיבל 600 אלף שקל בערך של היום.

רפי אדרי:

„זה ידוע שיש לי סימפאטיה לנשים!"

ארגון נעמת פנה אל חבר־הכנסת רפי אדרי מסיעת המערך וביקש ממנו להניח על שולחן־הכנסת הצעת־חוק שהם קוראים לה „תהיה גבר, תן יד לאשה". ההצעה מבקשת לענן בחוק קיצור שעות עבודה לאמהות או לאבות, חופשות־לידה מעבר ל־12 השבועות, לפי בחירה, לאם או לאב, ומתן של שבוע חופשה לאב. אחרי לידת אשתו. שאלתי את רפי אדרי אם ההצעה שהוא הולך להגיש נראית לו רצינית.

נראה לי לא רציני לדחות רעיון כזה על הסף. לי זה נשמע מאוד מעניין.

● **אתה מביר איזה גבר שיקח חופשה מעבודתו כדי לטפל בתינוק, כשאשתו יוצאת לעבודתה?**

עכשיו המילה רוטציה מאוד נפוצה. אולי בני־הזוג יעבדו ויטפלו בתינוק ברוטציה. אני לא יודע כמה גברים ירצו לממש זכות כזאת, אבל טוב שתהיה לבני־הזוג האפשרות לבחור. ואם אפילו שלושה אחוז מהגברים ירצו להישאר בבית לשם זה, לא יוכל אף בוס למנוע את זה מהם.

● **מה הסיכויים של ההצעה לעבור?**

עוד מוקדם להגיש. קודם כל צריך להביא אותה לדיון בסיעה. לאותו דיון נזמן אנשי־מיקצוע, כמו פסיכולוגים, סוציולוגים ורופאים. נראה מה הם יגידו, ואחר־כך נמשיך הלאה.

● **מדוע „נעמת" סנו דווקא אליך?**

מפני שאני ראש סיעת המערך, ומפני שידוע שיש לי סימפאתיה לנשים.

עמוס עברון:

„יש תקן מחמיר ביותר לרהיטי־ילדים!"

בשבוע שעבר שוב נחנק תינוק, כשהכניס את ראשו בין שלבי מיטת־תינוק. זאת לא הפעם הראשונה שאסון כזה קורה. לכן פניתי אל עמוס עברון, מנכ"ל חברת עונג. **בית־החרושת הוותיק ביותר בארץ לרהיטי־ילדים, ושאלתי אותו אם בכלל יש תקן למיטות ולולי־ילדים.**

בוודאי שיש תקן, שהוא אפילו מחמיר יותר מהתקן הבריטי. התקן, שמיספרו 681 במכון התקנים הישראלי, מתייחס למרחק שבין השלבים, לגובה המעקה מהריצפה ולחוזק השלבים והרהיט כולו.

● **אותי מעניין הסעם בעיקר המרחק בין השלבים. מדוע זה קורה שילד יכול להכניס את ראשו ביניהם?**

אל תעשי מזה מגיפה. זה אחד המיקרים הבודדים ששמעתי עליו. תודה לאל, המיטה לא היתה תוצרת עונג. לעצם העניין: לפי התקן, המרחק בין השלבים צריך להיות לא פחות משיבעה סנטימטר ולא יותר מתישעה ולתוך רווח כזה אף תינוק לא יכול להכניס את ראשו.

● **אז איך בכל זאת קורה מיקרה כזה?**

אני מדבר כאן בשם חברות רציניות שרהיטי־הילדים שלהן עומדים בתקן באופן מוחלט. אבל כל אחד יודע שיש חלטוריסטים פרטיים שבונים רהיטים. לא ברקתי את המיקרה המסויים הזה, אבל, כנראה, שאיזה שלב היה חסר.

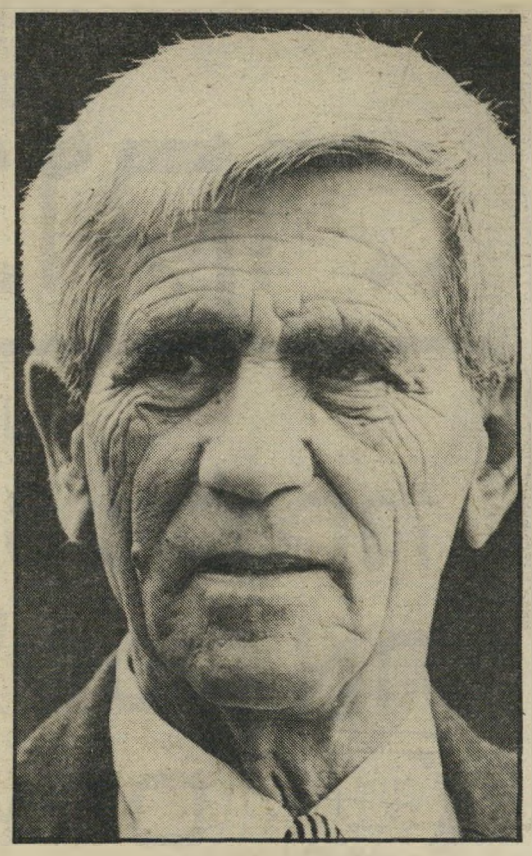
● **המיטות ולולי־הילדים נראים כבר 40 שנה אותו דבר. מדוע לא משתמשים בפרספקס, כמו שעושים בחו"ל, או ברשת ניילון, כמו שכבר עושים בחלק מהלולים?**

שני הדברים פשוט לא טובים. הרשת המקיפה את הלולים מזיקה לראיה של הילד, והפרספקס אולי מתאים לאירופה הקרה, אבל בוודאי לא לארץ חמה כמו שלנו. נכון שבאופן בסיסי נראים המיטות והלולים כמו לפני 40 שנה, אבל זה רק מפני שזה טוב גם היום.

● **יש לך איזו עצה כיצד למנוע תאונות כאלה?**

אני ממליץ לקנות רהיטי־ילדים רק מיצרן מוכר וותיק, ואם במשך הזמן האם רואה שיש איזה נזק או שבר בעץ, לא לחכות, אלא לתקן, או להחליף מייד, ואז לא יקרו אסונות.

הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם

יוסף מילוא:

„אני חושב שהנסיבות הכריחו אנשים לזכור!"

לפני שלושה שבועות ראיינתי את יוסף („פפו") מילוא. הוא דיבר על כך שהתיאטרון הקאמרי שכח אותו, שכל הארץ שכחה אותו, שאף אחד לא מתייחס אליו עוד. בשבוע שעבר חגגו גלי צה"ל להקאמרי את יום הולדתו ה־40 של התיאטרון באירוע מרגש, שבו השתתפו כל המי ומי בתיאטרון הישראלי.

את ההצגה גנב מכולם יוסף מילוא. כולם נישקו וחיבקו אותו ונשאו אותו על כפיים, וכשהוגש לו פרס על תרומתו לתיאטרון בארץ, קם הקהל על רגליו והריע לו. פניתי אל יוסף מילוא ואמרתי לו:

● תודה שטעית בכל מה שאמרת לי בריאיון לפני שלושה שבועות.

אני לא חושב שטעיתי. אני חושב שהנסיבות הכריחו את האנשים לזכור. נכון שהיתה לי הפתעה מסויימת בצורה שקיבלו אותי, אבל כשיצאנו משם אמרה לי בתי: „אתמול אף אחד לא שם עליך והיום, אחרי כתבה אחת בעיתון על הצלחתך בחו"ל, פיתאום אתה במרכז העניינים."

● אני לא מאמינה שאפילו שחקני תיאטרון טובים יכולים לשחק את השימחה וההתרגשות שהיו סביבך באולם.

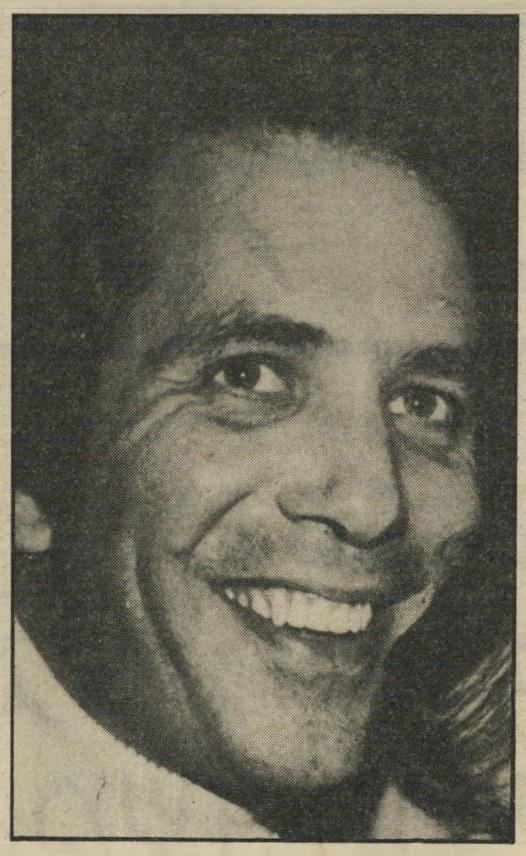
אולי זה נכון. אבל דעי לך, שהקשר היומיומי, לחיצת־היד ברחוב, ההזמנה לכוס קפה, שווים בעיניי הרבה יותר מאשר חגיגה אחת, מסודרת מראש.

● למה סרבת בהתחלה לבוא לשם?

כי חשבתי שמזמינים אותי כדי לצאת ידי חובה. אבל מולי שפירא מגלי־צה"ל, שאירגן את הערב, שיכנע אותי שזה החג שלי יותר מאשר של אחרים. אז באתי.

● בשבוע הבא יש עוד חגיגה, ש.הקאמרי" עצמו עושה, ואשר אמרת שאליה בשום אופן לא תלך. אחרי מה שקרה בחגיגה של „גלי צה"ל" שובנעת שאתה בכל זאת רצוי?

אני חושב שאלך גם לחגיגה של הקאמרי.

אהרון ברנע:

„צאלח הסגיר את עצמו, אבל הוא לא נכנע!"

בשבת האחרונה מלאה שנה לחילופי־השבויים. אנחנו קיבלנו את ששת שבויינו, וממחנה אל־אנצאר שוחררו 5,000 איש. מנהיגם של עצורי אל־אנצאר, צאלח תעאמרי, השאיר כאן חבר קרוב, המתגעגע אליו. שאלתי את החבר הזה, אהרון ברנע, הפרשן לענייני ערבים של קול ישראל, האם צאלח הוא חברו במובן המקובל של המילה.

מבחינה פוליטית צאלח ואני אוייבים. מבחינה אישית הוא אחד החברים הטובים ביותר שלי, וככה הוא מרגיש כלפיי.

● איך נולדה החברות הזאת?

בזמן המילחמה, בתוקף תפקידי, נשלחתי לראיין אותו. התכוונתי לשהות בחברתו שעה. נשארתי שמונה שעות. נוצרה בינינו כימיה, שלא נוצרת כל יום בין שני אנשים. כשיצאתי משם, הוא ביקש שאודיע לאשתו דינה — מי שהיתה פעם אשתו של המלך חוסיין — שהוא חי. טילפנתי לכל העולם, ואחרי חמישה ימים מצאתי אותה והודעתי לה שבעלה חי. גם השמעתי לה בטלפון חלק מהראיון שעשיתי איתו, כדי שתשמע את קולו.

● הברת אותו בודאי בתקופה שבה היה שבור. אולי היום הוא בן־אדם אחר?

הוא לא היה שבור. צאלח הסגיר את עצמו, אבל לא נכנע. בראיון הוא אמר שהוא מאמין במאבק מדיני ובשביל מאבק מדיני צריך להיות חי, לכן הסגיר את עצמו.

● מה קרה מאז אותו ראיון?

במשך כל זמן שהותו בארץ ביקרתי אותו בכל הזדמנות, ופיתחנו חברות נפלאה, שכללה גם את אשתו דינה ואת אשתי עמליה.

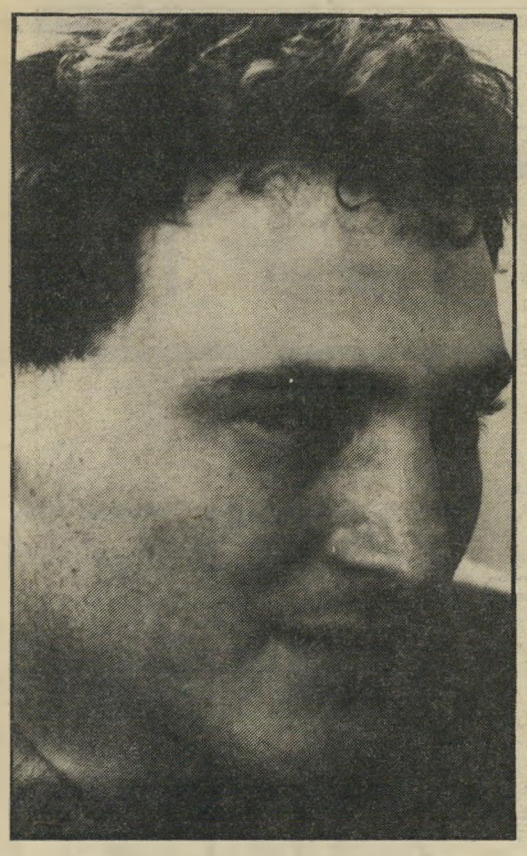
● ומאז שעזב את הארץ?

אנחנו שומרים על קשר מיכתבים וטלפונים הדוק מאוד. רק לפני כמה ימים הוא טילפן אליי מלונדון, כי הוא היה בדרכו לוועידה בעמאן וידע שלא נוכל לדבר כמה ימים.

כל הזמן אנחנו מתכננים פגישות, אבל עד היום זה לא יצא מבחינה טכנית. אין לי ספק שבקרוב נפגש.

● את אשתו פגשתם?

הרבה פעמים. אותה קל יותר לפגוש, כי היא נמצאת רוב הזמן בקאהיר. ראינו אותה לפני חודשיים, כשאירחה אותנו בארמונה.

אריאל גרוסמן:

„אעשה כמו בתנ"ך — עלבון תחת עלבון!"

חבר־הכנסת אברהם שפירא העלה בכנסת הצעת־חוק לאסור מכירת בשר טרף בכל הארץ. נראה די מוזר, שאדם שומר־מיצוות כמוהו נזכר בזה רק עכשיו. לאריאל גרוסמן זה לא נראה משונה בכלל. הוא פשוט יודע את הסיבה לכך. כנראה לא מפריע לח"כ שפירא שאנשים אוכלים בשר חזיר באופן כללי. מה שמאוד מפריע לו זה שיש אטליז כזה בשכונה שלו.

סיפר לי אריאל גרוסמן:

לפני שלושה חדשים פתחתי עם שותף חנות למימכר מוצרי־בשר לא־כשרים. עוד לפני הפתיחה, כשנודע שזו תהיה חנות לא־כשרה, התחילו האיומים. איימו על בעל־החנות שיבטל איתי את החוזה. הוא לא נבהל. אז הציעו לו שישלמו לו כדי לבטל את החוזה. גם זה לא עזר והחנות נפתחה.

מאז הם מאיימים עליי ועל שותפי בטלפון. הם מאיימים על רכושנו ועל גופנו.

● מי זה הם?

ליד ביתו של חבר־הכנסת שפירא נמצאת ישיבה של חסידי סריגורה. החבר'ה משם עוברים ליד החנות, מקללים, מאיימים ואפילו נכנסים בקבוצות לתוך החנות ומפריעים ללקוחות ולנו.

● מדוע לא פנית למישטרה?

אני לא בעניין מריבות. חשבתי שכאשר יראו שאני לא נבהל, הם יסתלקו. אבל עכשיו שפירא הולך להציע הצעת־חוק שתאסור מכירת בשר טרף בכל הארץ, מפני שיש חנות אחת כזאת בשכונה שלו וזה מפריע לו בעיניים.

● אתה יודע שמילחמה בחרדים היא מילחמה ממושכת וקשה. למה לא תעבור למקום אחר?

חשבתי על זה, אבל החלטתי שבמדינה דמוקרטית שפירא ואני שווים בפני החוק, אני מקווה.

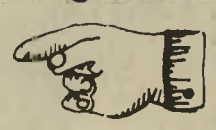
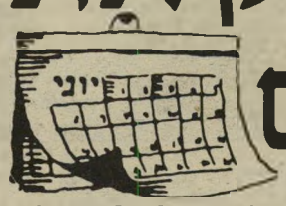
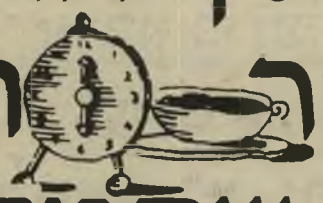
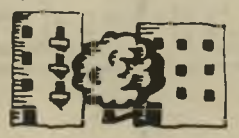
● מה תעשה אם יימשכו האיומים וההסריעות?

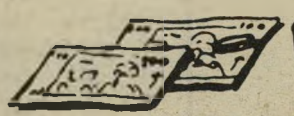
אעשה כמו בתנ"ך: עלבון תחת עלבון, איום תחת איום וכך הלאה. מה שהם יעשו לי — אני אעשה להם.

אולי את זה הם יבינו.

דניאלה שמי

מתנה כל בוקר..

רק צלצל 824261 שלוחה
540 ואנו נדאג לספק את
העיתון משך חודשיים

בשעות הבוקר המוקדמות
לכתובת שתמסור לנו,

תמורת 8,280 שקל בלבד

(מחיר מוזל למתנה
במקום 17,560 שקל) עם
העיתון הראשון ישלח כרטיס
ברכה עם פרטי שולח השי.

• הארץ • הארץ • הארץ •

מרים בנימיני

מזל החודש:
קשת
השותפות שבין הקשת לבני המזלות האחרים

קשת עם קשת

נדיר ששניים אלה יימשכו האחד לשני, אך כאשר זה קורה, נוצר ביניהם קשר מעניין. והסיבה: עניינם המשותף בנושאים אינטלקטואליים. שניהם יהיו מעוניינים להרחיב את האופקים, להוסיף ידע וללמוד, כך שימצאו להם נושאים רבים משותפים. יתכן שיסלחו האחד לשני על התקופות שבהן יש להם צורך להתנתק, להתבודד ואולי אף ליצור קשר קרוב נוסף לתקופה מה, מאחר שלהם יש תמיד צורך לנסות את החדש, הם אינם יכולים לוותר על יצירת קשרים עם בני־זוג אחרים.

קשת עם גדי

את השוני הרב באופיים ואישיותם אין צורך להזכיר, ובכל זאת אפשר שיחיו יחד מבלי שזה יסנוור אותם או את סביבתם. יתכן שהצד המעשי והתכליתי, שכל־כך בולט אצל הגדי, ימשוך אליו את הקשת המרחף והחולם, ויתן לו איזו הרגשת קבי־עות וביטחון.

הקשת שאינו מכיר שעון או לוח־זמנים מחייב, עלול להוציא את הגדי מכליו באי־חוריו ובנטילת מנה מוגזמת של חופש. הגדי אינו מרשה לעצמו לזלזל בהתחייבויות, וכך יחיו שניים שעולמם שונה לחלוטין, כשה־אחד מוסיף עניין ותוכן לשני. כדאי שיעברו

תקופת הרצה ממושכת לפני שיחליטו לחיות ביחד.

קשת עם דלי

אחד הקשרים הטובים ביותר בגלגל המזלות. שניהם מעריכים את החופש האי־שי ואינם יורדים האחד לחייו של השני. כל אחד מרגיש את עצמו חופשי להתרחק מהמיסגרת מדי פעם, וגם אם זה יכאיב או יעורר קינאה, הצד השני יבין ואפילו יצדיק את הדבר.

הם ימצאו נושאים משותפים, על־פי־רוב הצד הרוחני יהיה מפותח בין שניהם. וכן אהבת הטיולים הנסיעות ושאר הרפתקות מוזרות. ידידים וחברים רבים יפקדו את ביתם, וגם אם יעברו משברים בגלל חוסר־היציבות המאפיינת את שניהם, תמיד ימצאו את הדרך חזרה האחד לשני.

קשת עם דגים

קשר ביניהם אפשרי משום המשיכה שהם חשים האחד לשני, אך התאמה ממשית אינה קיימת ביניהם. הדגים, שכל־כך זקוק למישענת, לתמיכה ולעידוד, לא ימצא זאת אצל הקשת באופן קבוע. מדי פעם הקשת יעסוק בענייניו וישכח את רגישותו הרבה של בן־זוגו. זה יביא להתמרמרות, רחמים עצמיים והרגשה של מיסכנות אצל הדגים.

עם הטלה ועם הגדי ההתאמה מצויינת, עם הבתולה והסרטן יהיו סיכסוכים, ועם העקרב לא יהיו חיים הרמוניים

שניהם יתעניינו בסיפרות, במדע, באמ־נות ואפילו בנסיעות. גם חוש־הצדק כלפי הזולת יהיה משותף להם. אך בחיים משותפים הם לא ימצאו שקט, ביטחון או שלווה.

קשת עם טלה

התאמה מצויינת. השניים משתייכים למזלות האש, ולמרות השוני באופיים ימ־צאו הרבה מן המשותף בגישתם לחיים. כל אחד יבין את הצורך בחופש ובהגשמה מיידית של הרצונות המתעוררים. כשרצונו־תיהם יתנגשו, איש לא יוותר לזולתו וה־מילחמה תהיה קשה, אך יתכן שדווקא זה יוסיף להם עניין ומקום שבו אפשר לפרוק את האנרגיה המצטברת.

הצורך להתנסות בנסיונות חדשים וב־הרפתקות מוזרות משותף לשניהם, כך שימצאו את עצמם לעיתים קרובות נהנים מאותם דברים מעוררי התרגשות. הם חיי־מוד להרגלים קבועים, לא יבין זאת ויגיב בצורה קשה וחסרת־פשרות.

קשת עם תאומים

בין המזלות הקוטביים תמיד יכול להי־ווצר הקשר הטוב והגרוע ביותר. אך צירוף כזה הוא בין הצירופים המקובלים ביותר. משותפים להם אהבת החירות, אהבת הנסיעות.

חוש־הצדק המוגזם לפעמים, וכן ערכי המוסר הגבוהים והצורך להעמיק בכל דבר, חוסר־העורמה וחוסר־הטקט של הקשת, יפריעו לתאומים ויירא לו כלא־שייכים לחיים. הקשת לא יבין את החוש הדיפלו־מטי ואת הצורך להסתיר דברים או לומר דיעה שונה מזו שבה התאומים מאמין.

קשת עם סרטן

הסרטן דבק בכל מה שקשור לעבר – הוא מגלה סקרנות למגילת היוחסין של מיש־פחתו, קשור למולדת ומחפש שורשים. הקשת מייעד את עיסוקיו לעתיד, ורוצה להרחיב את אופקיו. שניהם ניחנו בחוכמה טיבעית וברגישות מוגברת.

הקשת, המאמין תמיד בחזון כלשהו, יסחוף את הסרטן, באידיאלים משותפים ימצאו הבנה, וכן ברצונם לבלות בטיולים ובנסיעות. אך בחיי־הרגש לא ימצאו הת־אמה רבה. הסרטן לא יסבול את התרחקותו של הקשת, והקשת לא יסכים למיסגרת השיגרתית והחוזרת על עצמה. הקשורה לחיי־מישפחה תקינים ומסודרים.

קשת עם אריה

אחת ההתאמות הטובות ביותר. הם דינ־מיים, יצירתיים ומתלהבים מכל דבר חדש. קשר ביניהם מהווה איום מתמיד על התק־

(המשך בעמוד 38)

קשת עם שור

אחד הצירופים המטעים ביותר והמקו־בלים מאוד. משום־מה, הם נמשכים האחד אל השני, אלא שלאחר זמן הם מגלים שההתאמה אינה מושלמת. השור נהנה מעו־למו הרוחני של הקשת, כך הוא יכול להשקיף על החיים מנקודה חדשה ומעניינת יותר. גישתו הבלתי־מעשית לחיים של הקשת אינה מובנת לשור, הדואג באופן תמידי לצד החומרי של החיים.

המשברים מתחילים כשהשור, שהוא רכושני וקנאי, נאלץ לתת לקשת חיים חופשיים ורשות ליצור קשרים חדשים. הקשת לא יוותר על חירותו, יחפש את החדש, המושך והמסוכן, ואילו השור, הצ־

השבוע יהיה הרבה יותר נעים ורגוע, חיי־החברה יהיו כעת מודגשים יותר מתמיד, תהיו מוזמנים למסי־בות, מיפגשים חבר־תיים ואירועים ציבו־ריים. בשטח־האהבה צפויים רומנים רבים. זה יהיה טוב במיוחד ל־רווקים ומסוכן מאוד לנשואים, מאחד שהני־שואים עלולים להת־ערער בגלל הרפתקות שאינן שייכות למיסג־רת. בשטח העבודה אתם חשים מרץ מחודש. המצב הכלכלי ישתפר השבוע.

* * *

בתקופה זו אתם נוטים להתעייף ולאבד במהירות את מצב־הרוח. הרגישות בגרון גדולה מתמיד. יש נטיה לסבול מתופעות של חנק. היזהרו כשאתם בולעים עצמות. קליפות או כל עצם זר שעלול לחיתקע בגרון. בשטח הרומנטי קיימת אפש־רות ליצירת קשר חדש עם מישהו שקודם לכן לא בא בחשבון, זה עשוי לבוא בצורה מוזרה.

בשטח הכספי צפויה הפתעה, טוב יהיה להחזיר חובות בסכומי כסף שתקבלו השבוע.

* * *

בנושא המיקצועי אתם שרויים בבילבול, טוב יהיה להתייעץ עם אדם שאינו מעורב, בעל שיפוט אובייקטי־בי, העשוי להראות לכם את התמונה הנכונה. קרובי־מישפחה או ידי־דים מחו"ל עשויים לי־צור קשר ולהודיע על בואם. ה־2 וה־3 בדצמ־בר חשובים במיוחד. תוכלו לשוחח עם הבוס או עם אדם בעל השפ־עה על המשך הקאריי־רה. בשטח הרומנטי אתם מאוד מושכים בת־קופה זו – תוכלו לפתוח בקשרים חדשים.

בתקופה זו אתם לחוצים בגלל עומס עבודה ואחריות. נדמה שעליכם לשרת את כולם. במקום־העבודה עליכם למלא תפקידים של אחרים, ובקושי אתם עומדים בקצב. מבחינה בריאותית זו אינה תקו־פה נוחה. אתם מרגישים חולשה ונוטים לחלות. בעיות של לחץ־דם גבוה או נמוך עלולות להציק בימים אלה. בשטח הרומנטי אתם מוצאים נחמה. כאן אתם ממשיכים בהצלחות רבות, למרות שחלק מכם נפרדו מבני־הזוג הקבוע.

* * *

למרות שהשנה אינה קלה, החודש הזה לפחות מאפשר לכם לנוח מעט ולהירגע. כעת תוכלו להתמסר לתחביבים ולהקדיש יותר זמן לילדים. האמ־נים שביניכם יוכלו כעת לבצע דברים שעד עתה משום־מה לא הצליחו להם. בשטח הרומנטי תוכלו ליהנות מפתו־לאריות מחודשת, אך אל תבנו על כך. הקשר אינו מהסוג שאמור להוביל לחופה וקידושין. בשטח־העבודה תוכלו להכניס חידושים והצלחה מאוד.

* * *

בזמן האחרון אתם חשים במתח עצום בגלל היחסים ביניכם ובין בני־מישפחה אחרים. אתם מקדישים מרץ, זמן וכוח, ומוכנים לע־שות הכל למען שלום־בית, אך אנשים לא מוכנים לקבל את מה שאתם אומרים, נסו להימנע מלהסתכסך ול־ריב, תוך כמה שבועות יתברר שאתם צדקתם. בשטח הכספי תוכלו לפעול ולקחת סיכונים. זה יוכיח את עצמו ומצבכם הכלכלי ישתפר. בשטח הרומנטי יווצרו קשרים חדשים.

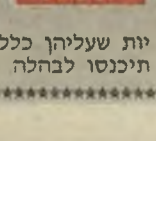
השבוע תוכלו לתכנן נסיעה או ביקור אצל ידידים שמזמן לא התראיתם עמם. כעת אתם מחדשים קשרים שנותקו לפני שנים. למרות שמצבכם הכלכ־לי עדיין מאוד קשה, מתברר שקרובים וידי־דים מוכנים להיחלץ לעזרתכם. זה יעזור לפחות לתקופת מה. בשטח הרומנטי עליכם להיות זהירים ב־28 וב־29 בחודש, יתכן סיכסוך או חוסר־הבנה לדברים של בן־הזוג, על הבטחות שניתנו ולא בוצעו.

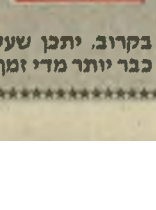
* * *

אם כי הקשיים שירדו עליכם עדיין לא נעלמים, כעת תרגישו בהקלה מסויימת. ה־28 וה־29 בחודש עדיין יהיו קשים, אך לאחר מכן תוכלו ליה־נות מהשטח הכספי. הלחץ שהיה ירד, ותוכלו למצוא פיתרונות למצ־בים שנראו בלתי־אפש־רים. מכרים חדשים נכנסים לתמונה, וזה יביא לחרגשה יותר משוחררת וחפשית. ה־30 בנובמבר וה־1 בדצמבר יביאו אפשרויות לקשר חדש, כעת הזמן ללמוד שפה חדשה.

* * *

השבוע תחושו שהמרץ חוזר אליכם ואתם מוכנים לקחת על עצמכם יותר מאשר בעבר. זו עומדת להיות תקופה דינמית ומלאת אירו־עים. השינויים שמתרח־שים כעת ישפיעו לטווח רחוק. בקאריירה תוכלו למצוא נתיב חדש וב־קצת העזה תמצאו את עצמכם חוזרים ל־ימים הטובים", שידעתם מז־מן. בחיים האישיים תיאלצו לבצע שינויים בקרוב, יתכן שעל־ידי ניתוק קשר שנמשך כבר יותר מדי זמן, וחידוש קשר מועיל יותר.

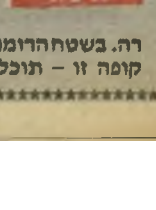
בתקופה זו עליכם לשמור יותר על עצמכם ולא לקחת יותר מדי עבודה על עצמכם. אתם נוטים להיחלש ואפילו לחלות. טוב יהיה לתכנן בשקט את העתיד מבלי להצהיר ברבים על כוו־נותיכם ותוכניותיכם. ב־תחום הרומנטי נראית נטיה לייצב את הרג־שות, זו תקופה טובה ל־הציע בה נישואין. בעני־יינים כספיים יכול להי־יות לכם הישג כספי חיו־ביאחריה־30 בנובמבר. כעת תוכלו לבסס את ענייני־הכסף על בסיס שאפשר לסמוך עליו.

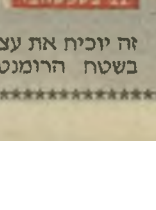
* * *

שאיפות בתחום המיקצועי עשויות להתגשם בתקופה הקרובה. עליכם להזהר שלא להיכנס לנעליים הגדו־לות ממידתכם. כל הצעה שאתם מקבלים צריכה להישקל בקור־רוח ובזהירות. ה־28 וה־29 בנובמבר לא יהיו קלים, צפויים עימותים ואולי אף סיכסוכים עם הסביבה. בתחום הרו־מנטי תצטרכו להסביר את עצמכם. מאחר שבני־הזוג מעדיפים להתרחק ואולי אף לסיים את הקשרים שהתחילו לא מזמן.

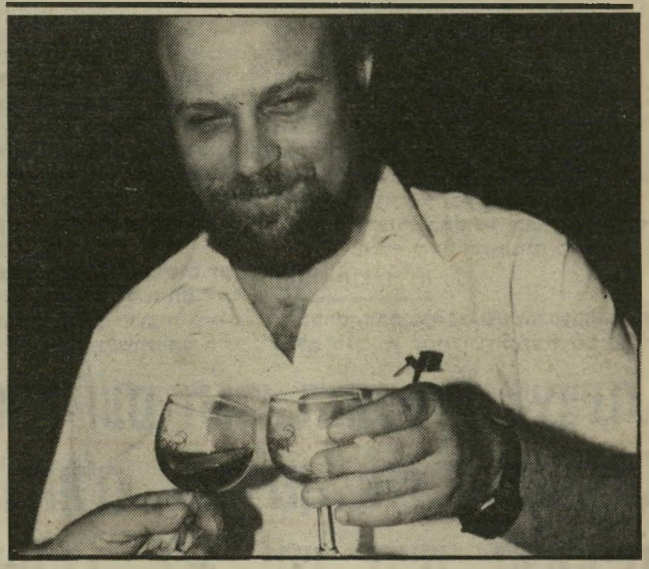
* * *

בימים אלה אתם עושים בדק־בית ומארגנים את חייכם מחדש. בתחום הקאריירה אתם נאלצים לחפש דרך חדשה. אנשים רבים מעוניינים בכם וברעיו־נותיכם. תוכלו לסמוך על מכרים וידידים מהעבר וזה יביא תוך כמה חודשים להתקד־מות חשובה. ה־28 וה־29 בנובמבר לא יהיו קלים, יתכן שמישהו יג־סה לסבך אתכם בבע־יות שעליהן כלל לא חשבתם – אבל אל תיכנסו לבהלה גישה שקטה יותר תעזור.

איפה חוגגים אחרי ביקור בבית־הקברות ★ מה בדיוק עושים יומיים אחרי החופה

עומרי ניצן אוחז בשתי כוסות יין – אחת לכבוד כניסתו לתפקיד בהבימה, ואחרת לכבוד עזיבתו את תיאטרון חיפה. עד לפני כמה שבועות הוא היה המנהל האמנותי של התיאטרון החיפאי. נעם סמל, מנהל תיאטרון חיפה, כעס על עזיבתו של ניצן.

גבי עמרני ויוסי ידין הם השחקניט היחידים בהצגה עקידה, שה־תפאורה שלה היא מציבות ועציצים. עמרני נפגש עם ידין בבית־הקברות בכל יום בשעה קבועה בבוקר. לא מילחמת־לבנון היא המילחמה שלו, אלא מילחמת יום־הכיפורים, שבה שיכל את בנו יחידו. גבי בוכה על הבימה בצורה נוגעת ללב. אחרי ההצגה בנווה־צדק הוא יצא ללובי, והתקבל שם בתשואות סוערות.

האבל העליז

עקידה זהו שמה של ההצגה ש־הועלתה בפעם הראשונה בפסטיבל עכו השנה. ההצגה עוסקת בשכול, בפגישה בין הורים שכולים בבית־קברות. הם מבקרים יום־יום את קיברי ילדיהם, שנפלו במילחמת אוקטובר 1973, שותים את הקפה של שעה 10 בבוקר ליד מצבות, מטפחים את ה־קברים, אוכלים סנדוויצ'ים, מתווכחים על הכל, אפילו על מילחמת־לבנון.

אחרי ההצלחה בעכו קנתה את ה־הצגה הנהלת תיאטרון נווה־צדק, והיא תוצג בתל־אביב. אחרי ההופעה התכב־דו האורחים והשחקנים בהרבה גבינות ויין, כשהכל הוגש על שולחנות ערו־כים במפות לבנות. בתיאטרון הקטן והסימפאטי הזה יודעים לארח, לא רק להתחכך. והכיבוד היה, באמת, מעולה.

רוני נינין בימאי המחזה עקידה, שהועלה בפעם הראשונה בפסטיבל לתיא־טרון אחר בעכו. עכשיו יועלה המחזה גם בתיאטרון נווה־צדק. נינין הוא זה שביים את סדרות הפיר־סומת הגדולות בטלוויזיה, אלברט פירות ושטקר. עכשיו הוא מכין לנו תשדיר־שירות חדש על ענייני כספים. לידו בתצלום: הידי, אשתו של השחקן יוסי ידין. יוסי ידין הוא השחקן הראשי בהצגה.

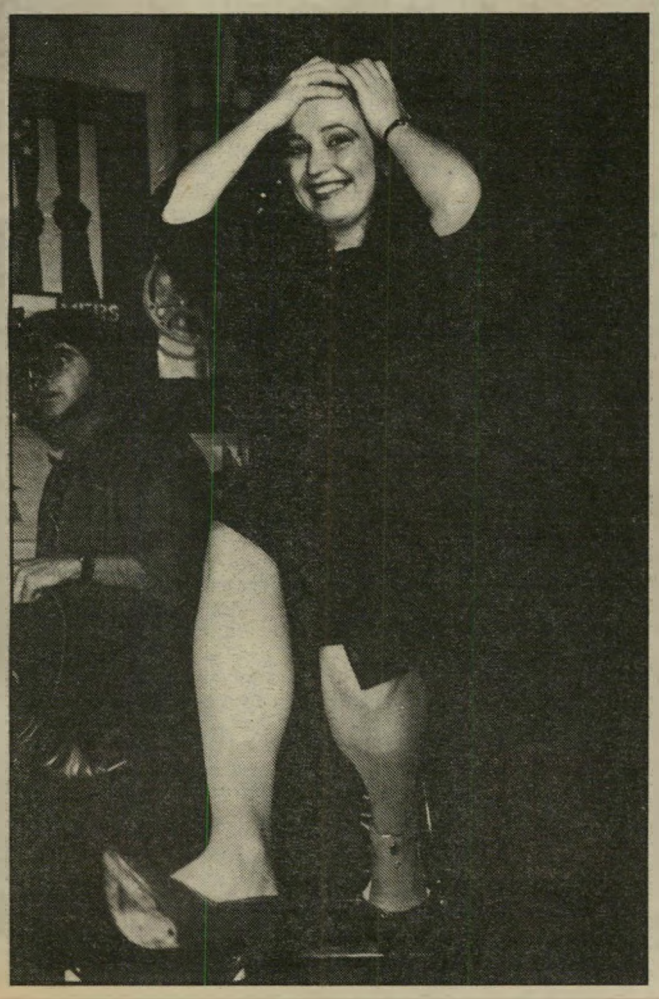

ורדה עמרני אשתו של השחקן גבי עמרני, עוצמת את עיניה עם קרקר וכוס יין אחרי ההצגה.

ישראל פלג המכונה רוליק, ראש לישכת העיתונות הממשלתית. לידו: אשתו, ענת. רוליק נכנס לתפקיד זה לפני שבועיים ימים, והחליף את המנהל הקודם, המתנחל מקריית־ארבע מרדכי דולינסקי, חברו־לשעבר של איש־כך מאיר כהנא.

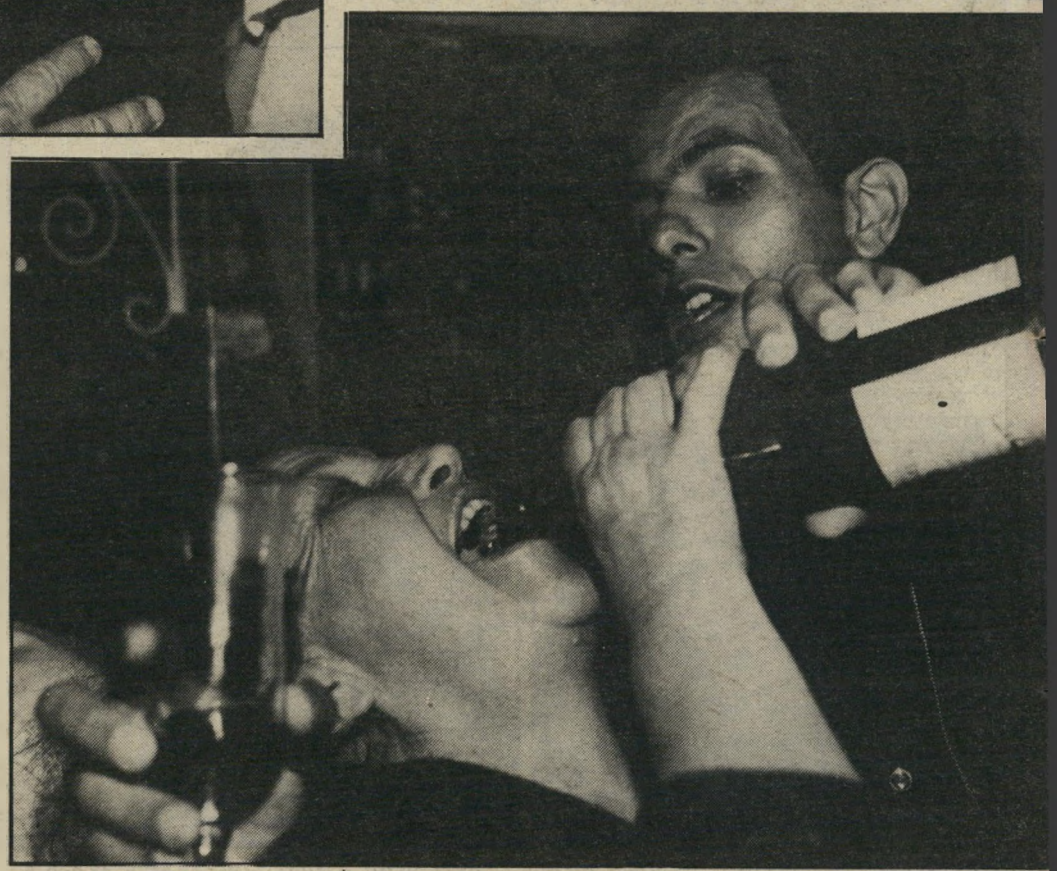
ג'אז תל־אביבי

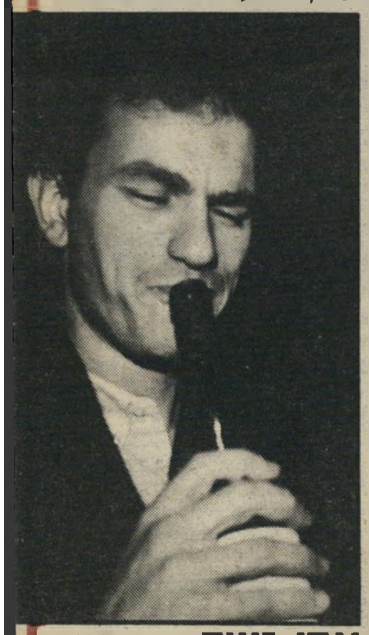

אידיס כהן שחקנית שדוברת בסרט כמה מילים בפולנית די משכנעת. משמאל: חנה אזולאי, המגלמת בסרט זעם ותהילה את דמותה של גאולה כהן, שדרית במחתרת. חנה גמרה להצטלם עכשיו בסרט שונה לגמרי, בנות – סרט ישראלי חדש שדן בבעיות של נשים־חיילות.

ארנה מר אמו של ג'וליאנו, שותה מבקבוק יין. לפני שהם חזרו לחיפה הם השתתפו עוד מסיבה, מסיבה־שאחרי־המסיבה. ז'ול השקה את כל מישפחה שלו ביין אדום. עכשיו הם מחכים להופעה אחרת של האח־השחקן, בסרט המתופפת הקטנה. על־פי הרומן של ג'ון לה־קארה. בדרך־כלל אפשר לראות את מישפחת מר בהרכב מלא בהפגנות נגד גיזענות. הפעם – הם הגיעו לתל־אביב למטרה קצת אחרת – למסיבה.

אבי נשר בימאי הסרט זעם ותהילה. היה הכפיל של ג'וליאנו בסצינה האחרונה של הסרט, בפיצוץ.

סליבא חאמיס

אבין של ג'וליאנו מר (מימין) הוא סופר ממנהיגי רק"ח. במרכז השחקן הראשי של זעם ותהילה, בנו ג'וליאנו. משמאל: האם, ארנה מר. הם הגיעו להקרנת הסרט מחיפה. גם האח האנרכיסט ספרטאקוס הגיע מחיפה יחד איתם.

אדון מר המתוק

להקרנת הבכורה של זעם ותהילה, שנערכה בקולנוע לב 1 בתל־אביב, הגיעה צמרת לח"י והתמוגגה מנחת. לאירוע באו גם אמו, אביו ואחיו של השחקן הראשי, ג'וליאנו מר, בעלי הרקע הקומוניסטי. לא נוצרה במקום שום ברית פוליטית חדשה, וג'וליאנו אפילו התחמק מלחיצת ידו של ממלא־מקום ראש־הממשלה, יצחק שמיר. ב־הקרנה קודמת, בירושלים, הוא סירב בפירוש לגשת לח"כ גאולה כהן.

הוא לא הבין מה עשו גאולה כהן ויצחק שמיר בהקרנת הסרט. אך אנשי לח"י לשעבר לא הבחינו בהסתייגות הזאת והסרט נראה להם אוטנטי, למ־רות שאין בו שום תגלית מרעישה על המחתרת.

עירית אדיב אשתו של שחגן הכדורגל ירון, איש קבוצת בני־יהודה – הם נישאו רק לפני יומיים – מפגינה את כישרונה. בערב הג'אז שיתקיים כל יום רביעי במיסעדה תינתן בימה לכל הכישרונות הצעירים, שרוצים לנגן ג'אז. זאת ההבטחה של אחד מבעלי המקום, שלומי פילו. כל כישרון צעיר יקבל פיצה.

שוש עטרי השדרית, באה למיסעדה תל־אביב הקטנה. שחזרה לשמה המקורי אחרי שניסו עליה זמן מה שם חדש, אוסקר. שם קיבלו אותה חבריה בכוסית ן: היה זה יום הולדתה. היא באה לשמוע ג'אז – והופתעה במסיבה ספונטנית. ימין: חגית גולדבר שרה ג'אז בלהקה החדשה, שהוקמה בימים אלה, ושעדיין אין לה שם.

ציפי מנשה

מחירי הסריגים בעבודת־יד, מצמר נקי, מוהיר, אנגורה וקשמיר ממשיכים להיות יקרים

כולן סורגות

ציור של מאטיס עיצבה מירי פורת. היא מתרגמת את הציורים של מירו ורוי ליכטנשטיין לסוודרים בסיגנון המיוחד לה, בגוונים רבים. מדגימה: יהודית נגר.

הרגמים פשוטים, הצוואראון וי עגל־גל, הכתפיים מודגשות, השרוול הרחב הולך וצר. כשהקישוט היחיד הוא פר־חים מוכנים, הנרקמים על הסוודר כ־אזור הכתפיים.

דגם אחר של שרה הוא סוודר הבוק־לה, המקושט בכתפיו בפיסות סאטן בוהק, שעליהן רקומים פרחים קטנ־טנים בגוונים המשלימים את מראה הסוודר, או פירחי סאטן המעטרים את השרוול.

אלגנטי ואכסקלוסיבי. גם עי־דן הפומפונים חזר בסוודר ציבעוני ובכמה סוגי צמר. שבהם משולבת תח־רה סרוגה. את הפומפונים מכינה שרה בגוונים תואמים ותופרת אותם בצורה א־סימטרית בחזית הדגם.

הצבעים השולטים בקולקציה של שרה מילר הם שחור ולבן, ציבעי־ אד־מה, ורוד מזעזע. המחירים הם בין 80 ל־100 דולר.

בחוץ זה הוציאה שרה לשוק סידרה אלגנטית ואכסקלוסיבית עבור גוטקס. כשהסוודרים מתאימים לאופי הבגדים שמעצבת יהודית גוטפריד מגוטקס ומשלימים אותם. הסוודרים האלה נמכרים בכל בוטיקי־היוקרה, שבהם נמכרים מוצרי גוטקס, ומחי־ריהם זהים למחירי הסוודרים הספור־טיביים שמייצרת שרה בדרך כלל.

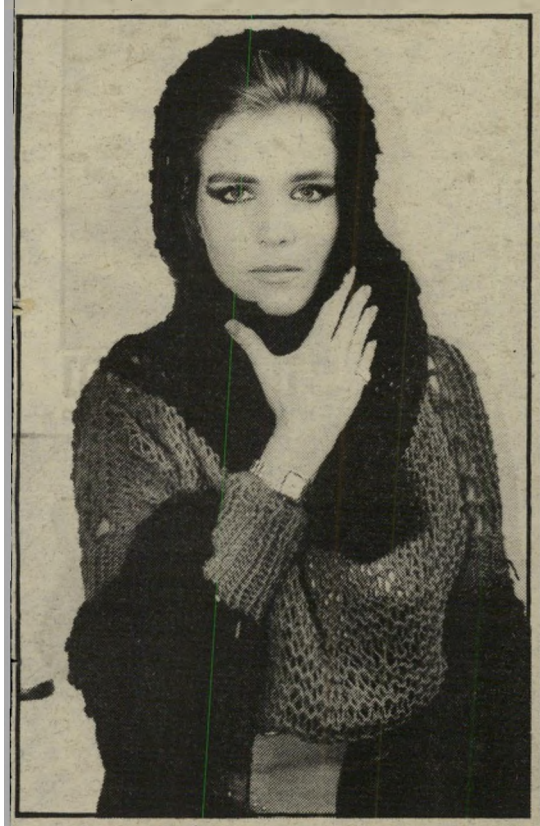
סוודר תלת־מימדי. דניאלה ב־רוך החיפאית, גרפיקאית לשעבר, נט־שה את מיקצועה לפני שש שנים והפכה לסרגנית („תמיד ידעתי לסרוג. היו לי רעיונות מיוחדים והחלטתי להתפרנס מהם!") לפני שלוש שנים היא הראתה את הקולקציה שלה לגידעון אוברזון. הוא התלהב, ומאז הם עובדים ביחד („לסרוג בשבילי, זה כמו לצייר או לפסל. זאת עבורי התבטאות אמנותית!").

דניאלה עובדת עם צמר נקי, מוהר, ביופיו ובגווניו. ביניהם גם סוודרים מיובאים, בעיקר מצרפת ומאיטליה.

המחירים הולכים ומאמירים יחד עם שער הדולר. סוודר בעבודת־יד, מחירו מ־80 דולר והוא מרקיע עד 300 דולר. תלוי באיכות הצמר, בעבודה המוש־קעת ובשם מעצבו.

שרה מילר, כמובן, מפתיעה כל שנה מחדש. השנה היא הימרה על כמה סיגנונות של סוודרים העשויים מוהר, ששערותיו ארוכות, מחממות ומלט־פות.

דו־תכליתי סוודר שעיצבה וסרגת ליאת סידס מבת־ים, ושחברתה (למעלה) מדגימה אותו. הצבעים הם אדום ושחור, ההופך בימים קרירים לכובע קפישון מחמם. הצמר – תוצרת הארץ. אפשר להשתמש גם בשאריות.

חיקוי של סריגת־יד מאנגורה עושים בחברת ליז, ב־מכונות משוכללות, בסיגנון מעורב.

פומפונים מחזירה לאופנה שרה מילר. סוודר גדול, רך, נעים ונופל, ב־ציבעי אדמה. את הפומפונים בסוודרים שלה תופרת שרה בצורה א־סימטרית, בחזית הדגם. המחיר: 40–50 אלף שקל לסוודר. היא מייצאת את דגמיה לאירופה ולאחרונה קיבלה הזמנה גדולה מיפאן.

נחשי אנגורה

עיצבה ומדגימה דניאלה ברוך החיפאית, שהיתה עד לפני כמה שנים גרפיקאית. היא משלבת צמר נקי, אנגורה ואפילו „יהלומים" נוצצים ואופנתיים.

בוקלה א־סימטרי

דגם הניתן לסריגה עצמית, במסרגות עבות ובסריגה קלה, כפי שמסבירים בחוברת פולגת. למטה, משמאל: שני דגמים סרוגים של אופנת גבי מודל.

אנגורה, בשילוב של עבודת־יד ומכונה, כשהצבעים השולטים הם שחור, לבן, אפור, חום, אדום וכחול.

השנה היא עיצבה סוודר תלת־מימדי, כשלושה צינורות עוברים בשרוולים ונותנים לו נפח, נופך ויופי ביותר. את חזית הסוודר עיטרה דניאלה ב„יהלומים" נוצצים, שהם עכשיו שיא־האופנה באירופה.

מחירי הסוודרים של דניאלה: 190־240 דולר, תלוי בדגם ובמרכיביו.

בשדירה החמישית. מירי פורת, שחזרה אחרי כמה חודשים בניו־יורק, הכינה שם קולקציית־סוודרים של ציורים אוריגינליים של ציירים כמו מאטיס, מירי ורוי ליכטנשטיין, בסיגנון הקוביזם והאימפרסיוניזם.

(המשך בעמוד 34)

פאייטים

שחורים ובוהקים על גבי סוודר בגוון ורוד מזעזע עיצבה שרה מילר עבור גוטקס. זהו קו חדש, אלגנטי ואכסקלוסיבי.

הסוודר הוא בגיזרה רחבה, גדולה ואופנתית. ה־שרוולים הם בסיגנון קימונו יפאני. המנז'ט הוא רחב ומדגיש את קו המותניים, למי שכדאי לה להדגיש.

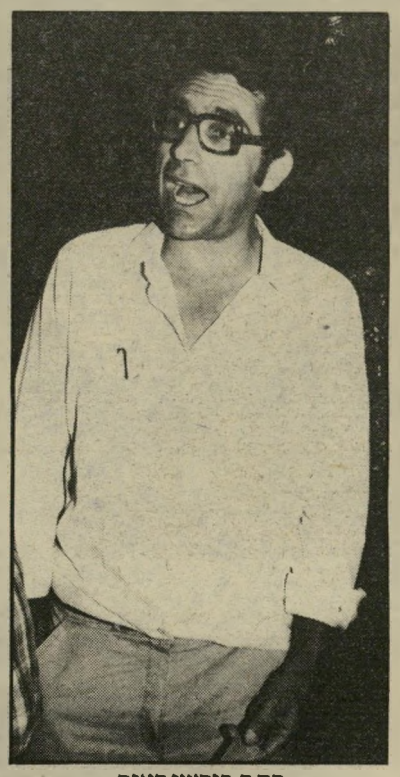
שידור

צל"ש
רואים את הקולות

● **לטלוויזיה הירדנית** של רבת־עמון, שהעבירה את פתיחת מושב המועצה הלאומית הפלסטינית בשידור ישיר במשך שש שעות, ביום החמישי אחרי הצהריים ובערב. השידור הישיר, ללא פרשנות, ריתק את כל הפלסטינים תושבי השטחים הכבושים, את ערביי ישראל ואת היהודים דוברי הערבית. אפשר היה לשמוע את נאומו של יאסר ערפאת במלואו, את דבריו של המלך חוסיין, והמעניין מכל, קריאת שמות המשתתפים וספירתם, מהלך קריטי בפתיחת המושב, שקבע אם יש הקוורום הדרוש לקיום כינוס המועצה. הטלוויזיה הירדנית המשיכה לשדר דיווחים חיים וכתבות מן המועצה ה־ פלסטינית בעמאן גם בימים שלאחר מכן (ראה עמודים 8־9).

צל"ג
פרשנים ופרשנויות

● **לטלוויזיה הישראלית** ולכלי־התיק־ שורת בישראל, שדיווחיהם על המועצה הל־ אומית הפלסטינית היו אוסף בלתי־פוסק של

כתב קירשנבאום
גישוש

פרשנויות ופירושים, חלקם של פוליטיקאים שאינם יודעים ערבית כלל ושאין להם מושג מה בדיוק קרה באש"ף בדיונים. מאורע, המרתק לפחות שני מיליון איש (בשטחים הכבושים ובתוך מדינת־ישראל), דווח בלשון עלובה וברוח הרחוקה מן האמת.

מאחורי המירקע

„לא זה ולא זה"

בישיבה האחרונה של הוועד־המנהל הציע יו"ר הוועד, **מיכה ינון**, להפיק מישדר טלדי — כדי לאסוף כספים למילחמה בתאונות־ הדרכים. ההצעה עלתה אחרי מותה הטראגי של מיכל לפיד־דורבן בתאונת־דרכים. חבר־ועד אחר הציע לערוך מישדר מיוחד אחר, שיאסוף כספים לרעבים באתיופיה.

אורי פורת, מנכ"ל רשות־השידור, ענה ל־ שתי ההצעות: „לא זה ולא זה. זו אינה תקופה לגייס כספים מן הציבור."

הנושא ירד מן הפרק.

הטלוויזיה מנגשת

מוטי קירשנבאום, כתב הטלוויזיה הישי־ ראלית, עומר לקחת חופשה ללא־תשלום של כמה חודשים, כדי לביים את התוכנית החדשה של הגשש החיוור.

במעט שביתה

מבט לחדשות שוב ניצל השבוע מהאפלה. ביום הרביעי בבוקר הודיע ועד עובדי ההנ־

מי גנב את הסקופ?

לשלמה רז, כתב קול ישראל לענייני מישטרה בירושלים, נודע על פיטוריו מאונס של רחמים חדד, מפקד המחוז הצפוני של המישטרה.

רז התחיל לחקור את הסיפור. התברר לו שגם ראובן שפירא, כתב דבר, יודע עליו. השניים עבדו על הסיפור ביחד.

בגלל רגישות העניין, התקשר רז ביום הראשון בבוקר עם משה צור, דובר מישטרת־ ישראל, ועם דובר מישרד־המישטרה. הוא קיבל מן השניים הבטחה שיודיעו לו אם אחד מן הקולגים שלו „יעלה" גם הוא על הסיפור.

בערב, לפני השעה 9, דיבר רז עם חדד, וזה אישר את הסיפור.

עשר דקות לפני השעה 11 בלילה טילפן רז לראזאמר לושגם **אורי כהן־אהרונוב**, כתב הטלוויזיה לענייני מישטרה, יודע את הסיפור.

בלית־ברירה, כדי להיות ראשון בפירסום הסקופ, נאלץ רז למסור את הסיפור לחדשות של השעה 11 בלילה, אף שברור שרוב עם־ישראל יושב בשעה זו מול מקלטי הטלוויזיה, ומעטים מקשיבים לרדיו. (יש אומרים שבשעה זו גם שדרן־החדשות עצמו אינו יודע מה היה במהדורה).

בבירור שעשה רז אחרי השידור התברר לו, שאחד הכתבים האחרים לענייני מישטרה קיבל קריאה מדובר המישטרה בעצמו, לפני השעה 11 בלילה, וזה הודיע לו את הסיפור כולו. בירור נוסף של רז העלה שצור, דובר־המישטרה, העביר אותו גם לאורי כהן־אהרונוב, כתב הטלוויזיה.

כשדיבר רז למחרת עם קצין־מישטרה בכיר וסיפר לו את הסיפור, אמר לו הקצין: „יש לנו דובר במישטרה שהוא אלוף בתרגילים, אבל זה לא תמיד מצליח לו."

כעבור יומיים נפגשו רז וכהן־אהרונוב במישרדו של מאיר כהנא, כשהמישטרה החלה בחקירתה שם. כהן־אהרונוב ביקש שרז יירד ממנו, ושיפסיק לעקוב אחריו ואחרי שיחות־ הטלפון שלו. רז הסביר לו שאין לו שום דבר נגדו, אלא נגד דובר־המישטרה.

הדובר עצמו מכחיש ומתחמק מכל העניין.

מיקרים דומים כבר אירעו בעבר. כשהדובר עיכב ידיעות עד סמוך לשעה 9 בערב, כדי לתת אותן לטלוויזיה.

„הדבר הזה," אמר השבוע רז, „אלץ אותי לנתק מגע ענייני עם הדובר בענייני עבודה. הוא בחזקת חשוד בעיניי, אלא אם כן יוכיח את ההיפך."

מיקרה דומה אירע השבוע ל**כרמלה מנשה**, כתבת המישטרה בתל־אביב, כשנודע לה על תפקידו החדש של אסף חפץ, דובר־המישטרה שאל אותה אם הוא יכול להעביר את הידיעה לטלוויזיה.

דסה בטלוויזיה כי החשמלאים לא ייצאו עוד לכתבות מבט, מכיוון שאינם מקבלים קרדיט בעת שידור הכתבות.

סמוך לכניסתו של **אורי פורת** לתפקידו כמנכ"ל רשות־השידור היתה שביתה ארוכה של צלמים בטלוויזיה, בדיוק על נושא זה. ועד־ הצלמים דרש לתת קרדיט גם לצלמים, בדיוק כמו שכתבים מקבלים את הקרדיט שלהם. כך היה גם לגבי המקליטים. פורת קבע שעורך מבט יחליט למי לתת קרדיט, ומתי.

מכיוון שהוועדים של הצלמים והמקליטים הם חזקים, מקבלים הללו קרדיט, אך החשמלאים, ההולכים איתם לאותן כתבות, אינם מקבלים קרדיט.

כשבאו חברי ועד־ההנדסאים השבוע לאורי פורת וביקשו שיתנו קרדיט גם לחשמלאים, הודיע שצריך להשתדל שלא לתת קרדיט לאיש, ואם כן — אז לכל חברי הצוות.

החלטה זו תביא לשני שינויים: כשיתנו את הקרדיטים, יהיה המסך מלא בשמות, וקשה יהיה לראות את הכתבה שמתחתם.

אם לא יתנו קרדיט, יתרגזו בוודאי הצלמים והמקליטים, ויאיימו בהאפלת המסך או בשביתה.

החגיגה חייבת להיפסק

יצחק אלון, שבין תפקידיו הרבים כלול גם תפקיד יו"ר האיגוד הארצי של עיתונאי־ישראל, שלח השבוע מיכתב חריף לשני מכותבים. האחד: יצחק זמיר, היועץ המישפטי של הממשלה; והשני: **מיכה ינון**, יו"ר הוועד המנהל של רשות־השידור.

אלון הזדעק בגלל החגיגה הבלתי־פוסקת סביב בחירתו של מנהל חדש לטלוויזיה הישי־ ראלית, והמיכתב כולל כמה סעיפים.

ראשית: תלונה חריפה על המגעים שעורכים חברי הוועד־המנהל עם מועמדים בכוח למישרת מנהל הטלוויזיה.

שנית, טוען אלון, חגיגה זו תאפשר לכל עובר, שירצה לגשת למיכרז (שהוא קודם כל מיכרז פנימי) לעתור לבג"ץ נגד המיכרז, בגלל העובדה הפשוטה שבררך זו נמנעת מעובדי רשות־השידור ההזדמנות השווה כמו למועמדים האחרים, הנפגשים והעושים לעצמם יחסי־ציבור. אלון מבקש למנוע את שיבוש ההליך החוקי של בחירת מנהל־הטלוויזיה.

אלון סיים את מיכתבו באיום שאם לא תיפסק החגיגה, ימנע האיגוד הארצי של עיתונאי־יש־ ראל שיתוף־פעולה לבחירת המנהל. לאיגוד ה־ ארצי שני נציגים משלו בוועדת־המיכרזים, ה־ כוללת גם את כל חברי הוועד־המנהל.

לצלם תוכנית רדיו

חברת סירטי עידן שלחה השבוע מיכתב ל**יצחק אלון**, מפיק, עורך ומגיש התוכנית ה־ סאטירית משיכת יתר ברדיו, ובו הציעה לו לצלם את התוכנית במטרה למכור אותה לשידור בטלוויזיה הישראלית.

מאחורי המיקרופון

המלכה האם

עדנה פאר, לשעבר סגנית מפקד גלי צה"ל, ביקרה השבוע במערכת התל־אביבית של קול ישראל. **מאיר המיידם**, מהנדס האולפנים בתל־אביב, ערך לפאר סיור מקיף בתחנה, וערך לה היכרות עם האנשים. עובדים במערכת, ש־ התפלאו על הסיור הנרחב ועל היחס שפאר זכתה לו בתחנה, התברחו ואמרו: „היא קיבלה יחס כאילו היא המלכה־האם."

רוץ לקנות!

פינת הצרכנות, המשודרת בכל יום ברשת ב' של קול ישראל, מעוררת סערה בקרב המאזינים, ובמיוחד אצל מנהלי רישתות־השיווק הגדולות, ולפעמים גם הקטנות.

השבוע סיפר **יורם אלפר**, אחד ממגישי התוכנית לא בכל מחיר, על חנות עופות בחולון שמכרה עשרת אלפים עופות, מכיוון שהורידו את המחירים. המוכר סיפר כי נאלץ השבוע להעלות את מחיריו מ־800 שקל ל־850 שקל לקילוגרם. קרובת־מישפחה של אלפר התקשרה עם אשתו ואמרה לה, שאמרו ברדיו כי בחולון מוכרים עופות בזול, ושכדאי שבעלה ירוץ לק־ נות.

בעצת מגישי־התוכנית, הגבילה חנות־העופות את המכירה לשלושה עופות לקונה, בגלל מיק־ רה אחר שבו הציעה אחת החנויות טיטולים (חי־ תולים חד־פעמיים) בזול, ובעיקבות ההודעה באו לחנות כל הסוחרים השכנים ורוקנו את המלאי בחנות.

בישיבת־הנהלה של אחת מרשתות־השיווק ה־ גדולות התלוננו המנהלים על כך שהם מפסידים כסף ונענו: „אם קול ישראל ממליץ לקנות ב־ סחויות קטנות, אתם רוצים שנרוויח?"

רשת־שיווק אחרת התלוננה באוזני עורכי־ התוכנית שהשוואת המחירים עם החנויות ה־ קטנות אינה הוגנת, מכיוון שהרשתות הגדולות מספקות, בנוסף למוצרים, גם אווירה נעימה, מר־ סיקת־רקע ומיזוג־אוויר. העורך ענה, כי במישדר הבא הוא יאמר שהמחירים ברשת זו יותר גבוהים אומנם, אבל הצרכן יקבל גם מוסיקה ומיזוג־ אוויר.

ספורט נגד ספורט

רמי יצהר, שהוא עורך תוכניות, מגיש, כתב במחלקת־החדשות וגם כתב־ספורט ברדיו, הגיש השבוע תביעת־דיבה נגד העיתון חדשות הספורט. התביעה, על סך 10 מיליון שקלים (הסכום המכסימלי לתביעות בבית־מישפט ה־ שלום), הוגשה בגלל כתבה משמיצה, לדברי יצהר, שפורסמה עליו בעיתון.

לפני חודשים אחדים חדל העיתון חדשות הספורט מלהיות עיתון יומי, והוא מופיע מאז רק פעמיים בשבוע. כשחל השינוי בעיתון התבקש יצהר, ככתב במחלקת־הספורט ש־ הרדיו, לראיין את **דויד אדמון**, שהוא, כי תפקידיו הרבים, גם יו"ר מועצת־המנהלים ש־ העיתון. אדמון סיפר בראיון כי העיתון נתק־ בקשיים, ולכן עבר למתכונת החדשה.

זמן קצר אחרי־כן הופיעה בחדשות הספורט כתבה, שכתב עורך־העיתון, **יזהר ברנר**, ונושאה רמי יצהר. בכתבה סופר כי יצהר סולק מעיתון הארץ, וכי עבודתו ברדיו מסתכמת בצי־ טוט מעיתונים.

את התביעה בשמו של יצהר הגיש עורך־הדין החיפאי ברוך שיפמן, שזכה לפני שנים אחדות ב־400 אלף דולארים, כשייצג את האלוף (מיל') אברהם גורודיש בתביעתו נגד השבועון הצרפתי ל'אכספרס.

בנוסף לתביעתו הכספית, הגיש יצהר בקשה לעקל את רכוש העיתון. הוא חושש, לדבריו, שבגלל מצבו הכספי הקשה של העיתון, לא יוכלו בעליו לשלם את סכום הפיצויים.

דובר צה"ל נגד גל"ץ

תת־אלוף **יעקב אבן**, דובר צה"ל, יצא בשבוע שעבר בהכרזה באוזני הכתבים הצבאיים, ואמר כי אינו מרוצה מהתחנה הצבאית.

אבן התייחס לתיכנון החדש של גלי צה"ל, אך מסתבר שהוא כלל לא ראה את התיכנון החדש, כאשר אמר מה שאמר. התיכנון החדש, שאותו ראה אבן רק השבוע, נועד, בין השאר, להגביר את הצבאיות ואת שיתוף־הפעולה עם צה"ל.

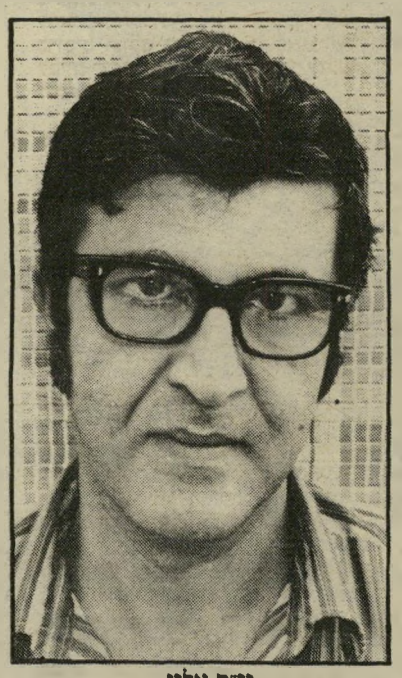
בתוככי הרשות
חדשות עד היום הרביעי

הגזירות החדשות שנפלו על רשות השידור גורמות לסערה בקרב בוועדי העובדים. אין להם טענה נגד הגזירות עצמן, אלא לגבי אופיין וצורת הניהול ברשות.

לפי הגזירות החדשות יפטרו החל ב־1 ב־ דצמבר 81 מישרות תיקניות, מתוכן 30 בטלוויזיה. יפסיקו להעסיק את כל הפרי־לאנסים (ש"ת), ויקצצו את מיספר השעות הנוספות ל־75 שעות בחודש לעובד.

יעשו חסימת כל הקווים הטלפוניים לחו"ל, חוץ ממנהלי הרדיו והטלוויזיה, ומנהלי החדשות. תהיה הגבלה בהזמנת מוניות. יקצצו צוות־צילום אחד בירושלים וצוות אחד בתל־אביב (מתוך שיבעה צוותים שישנם). לטלוויזיה בערבית יקצצו צוות אחד, וייישארו לה שני צוותים בלבד. מהדורת־חצות תקוצץ לחמש דקות, דבר המבטל את המהדורה האישית שתיכננו **לשימעון טסלר**.

השינויים הללו, אומרים ועדי־העובדים שהיו

יו"ר אלון
איום

השבוע בישיבה עם הנהלת הרשות, אינם דבר חדש, ולא יפתרו את הבעיה הדחופה של חוסר־ תקציב.

לפי הסכמי־העבודה ברשות יש ארבעה ימי־ עבודה בשבוע, כשהיום החמישי והשישי בשבוע הם שעות נוספות. בגלל הקיצוץ במיספר השעות הנוספות יווצר מצב שבו יהיו שידורי־חדשות ברדיו ובטלוויזיה עד היום הרביעי בערב, וית־ חילו מחדש ביום הראשון בבוקר.

הפיתרון אינו בקיצוץ בשעות ובתקנים, אומ־ רים העובדים, אלא שינוי שיטת הניהול, וכפילות המנגנונים ברשות.

קולנוע

סרטים

שקט, קורוסאווה מצלם!

תמיר הצילו מפיקים זרים את כבודו האבוד של הגאון היפאני
אך מדוע מסרבת „לוידס" לבטח את סירטו החדש?

יפאן היא מעצמה כלכלית אדירה. היא יצרנית הסרטים השניה בעולם (אחרי הודו). כל הכבוד ליפאן. אבל כאשר מדובר בבימאי הקולנוע הגדולים שלה, היא מגלה אוזלת־יד מפתיעה.

לראיה, אם אקירה קורוסאווה עובד שוב. אין זה משום שענקי־התעשיה היפאנית נותנים בו

בימאי אקירה קורוסאווה
לא שפוי?

אמון, אלא מפני שמפיק יהודי־צרפתי משוגע־לדבר החליט לתת לו את האפשרות.

מיסמכים רפואיים. מאז שנת 1970 קורוסאווה עובד בצבעים. אלא שסירטו הראשון בצבע, דודסקאדן, שהכל מסכימים היום כי הוא יצירת־מופת, נכשל כישלון חרוץ ביפאן. בעיקבות אותו כישלון ניסה קורוסאווה להתאבד. מאז, עם כל הכבוד והתהילה הקשורים בשמו, הוא נזקק בקביעות לעזרת מעריצים מן החוץ, כדי לחזור אל הקולנוע. שומר היערות מומן על־ידי הרוסים וצולם בסיביר, את קאגמושה הצליח לסיים רק הודות לפראנסיס פורד קופולה וג'ורג' לוקאס, ששלחו כסף מהוליווד.

אלא שבינתיים התעוררו כל מיני בעיות מוזרות. למשל, חברת הביטוח לוידס סירבה לבטח את הסרט החדש משום שלדעתה, קורוסאווה אינו שפוי בדעתו. הטענה הושמעה בכל הרצינות וזילברמן, המפיק היהודי־צרפתי, צריך היה להמציא רשימה ארוכה של מיסמכים רפואיים המוכיחים את שפיותו של הבימאי, לפני שאפשר היה לגשת לעבודה.

זילברמן עצמו נחשב לאחרון המפיקים ה־עצמאיים הגדולים של צרפת. הוא האיש שנתן הזדמנות ראשונה לבימאים כמו ז'אן־פייר מלוויל, מימן את סירטו האחרון של ז'אן בקר, ונודע במיוחד בשל הידידות האמיצה שלו עם לואיס בוניואל.

טירה עולה באש. זילברמן גרף לאחרונה הרבה מאור כסף עם דיוויד, וחלק נכבד מן הכסף הזה, כארבעה וחצי מיליון דולר, הלכו להפקה של קורוסאווה, ששמה ראן. את שארית הכסף (שיבעה מיליון דולר נוספים), יצא לחפש ביפאן ואף הצליח. שמו של קורוסאווה לא הספיק לשם כך, אולם זילברמן הוא כנראה שם מפתח יותר. כי אם הוא משקיע כסף, סימן שיש סיכוי להרוויח.

אשר לקורוסאווה, הוא כמעט התייאש מן הסרט, ותוך כדי המתנה ארוכה לתחילת הצילומים הכין 300 ציורים של תילבושות וסקיצות לקראת ההסרטה, שהפכו בינתיים לנושא של תערוכה בפני עצמה. עתה הוא נמצא בעיצומם של הצילומים, וכדרכו, כשהוא עובד, הוא מסרב להתראיין, להסביר או להתפשר.

הוא מסוגל להמתין ימים ארוכים עד שה־שמיים ילבשו את הצבע המיוחד שאותו הוא רשם בסקיצות שלו. הוא דורש שהתילבושת של אחרון הניצבים תהיה מושלמת כמו זו של הניצב שבשורה הקידמית (לצר אלף ניצבים בסצינת קרב גדולה, יש צורך אצלו באותו מיספר של מלבישים), והוא דרש לבנות טירה שלמה, מאבני גרניט ועץ, שאותה הוא יעלה באש בסצינה האחרונה של הסרט.

מכסחי השדים בע"מ

גוסטבאסטרס (מוגרבי, תל־אביב, ארצות־הברית) – חיגגה של אפקטים מיוחדים, שלישיית כו־כבים המזלזלים בהגיון כאילו היה מחלה מדבקת, ותסריט שבו הטירוף הוא הבסיס לכל התפתחות עלילתית סבירה. הם סוד הצלחה של קומדיה זו. שלישיית פסבדו־מדענים צדים בעזרת מכשירים מוזרים, שטיבם אינו ידוע, את הרוחות המשתוללות על פני ניו־יורק.

ביל מאריי, דן אייקרויד והארולד ראמיס מגלמים מומחים לרוחות רפאים (משהו נוסח פולטרגייסט), שאינם מסתפקים בצפיה מן הצד בתופעות על־טיבעיות, אלא ממציאים כל מיני מכשירים ללכידת השדונים הקטנים. כאשר אוניברסיטת קולומביה מגרשת אותם מתחומה, בשל התנהגות לא רצינית (האוניברסיטה צודקת בהחלט), הם פותחים מישרד עצמאי, ועד מהרה הם עמוסים בלקוחות מכל שיכבות הציבור – כי כידוע, אין עיר שורצת רוחות כמו ניו־יורק (למי שאינו מאמין בכך, שלא יילך לסרט).

עיקר העלילה עוסק במאבק של השלישיה הזאת עם הרוחות שבמקרר של סיגורני ויבר, העוברים אחר־כך למיקדש שהס־תתר על גג גורד־השחקים שבו היא מתגוררת. וכאילו לא די בכך, הם צריכים לחסל את גוזר האיום, הרוח הרעה שבאה מארס־נהריים לגדות ההאדסון. הם צריכים גם לסתום את פיהם של אקולוגים למיניהם, הטוענים כי הם מפירים את

מארי אייקרויד וראמיס – מכסחים על הגג

שיווי המישקל של הטבע. אבל אל דאגה, כוח הבדחנות גדול מכל הרוחות הרעות, וניו־יורק תינצל שוב, ברגע האחרון.

בזכות האפקטים של ריצ'ארד אדלונד כמעט שאפשר להאמין בכל הבדיה הזאת. ביל מאריי מספק את אותו ההומור הפרוע שמאפיין את יוצאי תוכניות הטלוויזיה מוצאי שבת בשידור חי (בלושי, אייקרויד, צ'וי צ'יס וביל מארפי יצאו גם הם מאותה האסכולה), ונעזר היטב על־ידי אייקרויד וראמיס.

רגע לפני האגדה

השועל האפור (רב־חן, תל־אביב, קנדה) – מערבון יוצא־דופן זה, תוצרת קנדה, משחזר את פרק חייו האחרון של ביל מיינר, מי שהיה שודד רכבות אגדי בתקופת השיא של מיקצוע זה – כלומר, בחצי השני של המאה שעברה.

חסרט עוסק בשנותיו האחרונות של השודד הקשיש, שאח־רי שהשתחרר מן הכלא בגיל 61, חזר לסוזו. למרות ששותפיו הם שלומיאלים וחובבנים, הוא מצליח לשדוד עוד כמה רכבות בקנדה, לפני שהוא מובא לדין. אבל גם זה אינו שם סוף פסוק למעלליו.

לכאורה, זה סרט־הרפתקות. אולם הבימאי, פיליפ בורסוס (זה סירטו הראשון), מוסיף כמה רבדים נוספים ומפתיעים. ראשית, למרות שיש הרפתקות, האלימות בו מאופקת ועצורה, ובמקומה יש חיוך נוסטאלגי, המכוון לעבר תקופה שבה המערבון של החיים עמד להפוך, בהדרגה, למערבון של קולנוע. כלומר, כאשר המציאות עמדה להפוך לזיכרון אגדתי. ביל מיינר נמצא בסרט זה כשרגלו האחת בסיפור האמיתי ורגלו השניה כבר בתוך המיתוס, האופף סיפור זה.

שנית, על־ידי שילוב קיטעי מערבונים ישנים, החל משוד הרכבות הגדול והלאה, עורך הסרט השוואה בלתי־פוסקת בין מה שקרה עובדתית, לדרכים שבהן העובדה הזאת הופכת למעשי־גבורה קולנועיים, ובכך יש לסרט הזה מרכיב שאין מוצאים, לרוב, במערבונים, ובוודאי שלא במערבונים קנדיים.

פארנסוורת וג'קי בורסוס – בלי גינוני טקס

שאינם אלא העתק חיוור לאחים הגדולים מהוליווד.

שלישית, לתפקיד הראשי בסרט מצאו המפיקים כפיל ותיק, בן 64 כיום, בשם ריצ'ארד פארנסוורת, שהחליט להיות שחקן רק כאשר עייף להטיח את גופו באדמה. בפשטות מפתיעה, בלי שום גינוני־טקס ובטיבעיות כנה, הוא מגלם את התפקיד של ביל מיינר כאילו נולד לכך. הסרט כולו נשען על כתפיו, והוא נושא אותו בגאון. למראהו, לא קשה להבין מדוע בתקופה שבה מסויימת היה ביל מיינר יותר מסתם שודד, גיבור עממי.

אפוקליפסה עכשיו

נערי הכרך (אלנבי, תל־אביב, ארצות־הברית) – קצת מוזר לר־אות את פראנסיס פורד קופולה חוזר לעסוק, בסרט ענוע בכל המובנים, במילחמות של כנופיות־נוער, בני־טובים נגד בני־שכונות, אחרי כל המבצעים היומרניים והמתוחכמים שלו בעבר.

הסיפור מבוסס על רב־מכר שמצא מאוד חן בעיני צעירי אמריקה, ואולי זאת הסיבה לכך שהוא בחר בו. אבל אין זה מוסיף לעומק של הסיפור או לעניין שיש בו. בני־הטובים מתעללים בבני־הפרברים, ואלה עונים להם באותה המטבע. בשלב מסוים הופכות המילחמות לקטלניות, הגיבורים מסתתרים בכנסיה עזובה, וברגע דרמאתי הם מתגלים כבעלי נשמה אצילית ושהורה. אבל העולם הוא קשוח ואכזרי מדי עבורם, כפי שמסתבר לקראת סוף הסרט.

קופולה מביים את הסיפור כאילו הוא מתייחס אליו במלוא הרצינות, ומלווה אותו בכל מיני תרגילי־צילום מיותרים בהחלט, ונסיונות לפיוט קולנועי שהיו שגורים אולי בשנות השלושים. אומנם, להקת הנערים המופיעה אצלו הצמיחה כמה מן האלילים החדשים של הוליווד, כמו מאט דילון, טום קרוז או ראלף מאקיו (שמופיע בימים אלה על בדי הארץ גם בנער חקאראטה), אבל קשה לומר שתרומתם בסרט הזה היא

תומאס האול, תום קרוז ואמיליו אסטבטס

רצינית.

למען האמת, אילולא היה חתום על הסרט קופולה, האיש שעשה את הסנדק, השיחה ואפוקליפסה עכשיו, אפשר היה להתייחס אליו כאל מאמץ פושר ובינוני, סיפור לבני הנעורים שיישכח במהרה. בגלל השם קופולה מנסים למצוא בו יותר, אבל למרבת הצער, אין מוצאים מאומה.

רוברט אבן (מימין) ביקש מבית־המישפט לפסול את הודאתו, וטען שהודה רק מפני שחשש שמא אשתו (איתו בחמונה) תישלח לבית־המעצר

„הודיתי בגלל האהבה!"

כ אשר שמעים את העדויות במישפטו של רוברט אבן, מת־חילים לרחם על השופטים יעקב מלץ, שמואל גולדברג ושרה סירוטה ש־יצטרכו לפסוק את הדין. עוד בראשיתו נשמע סיפורו של אבן כל־כך מוזר, שהוא נשלח לבדיקה פסיכיאטרית. הרופאים מצאו אותו בריא וכשיר לע־מוד לדין.

מצד אחד עומדת יוקרתה של מישטרת־ישראל, שגבתה מאבן הודאה מלאה כי ביום ה־4 בינואר השנה מילל־כד את מכוניתה של אשתו בשלושה רימוני־רסס צה"ליים וגרם לשריפת המכונית. מצד שני, מבקש אבן כיום מבית־המישפט לפסול את הודאתו זו וכל שיחזור אחר שעשה עבור המיש־טרה, בטענה כי עשה כל זאת אך ורק כדי להציל את אשתו האהובה, בלה, מ־48 שעות מעצר באבו־כביר.

בערב בו עמדו חוקרי המישטרה לעצור את אבן ואת אשתו בחשד כי הם עצמם מילכדו את מכונית הפיאט הקטנה של בלה, שעמדה ברחוב ארלו־זורוב 184 בתל־אביב, כדי לזכות בר־מי־הביטוח, החליט אבן להודות בע־בירה. „אני לוקח עליי התיק," הוא אמר לחוקרים, וראה כיצד משחררים את אשתו.

„כל איום בכוח איננו משפיע עליי. אף איום בכוח לא יכול לגרום לי להודות לעשות משהו נגד רצוני. אבל לעצור את אשתי מול עיניי, לנתק אותה מהתינוקת שלנו — זה הדבר היחיד שיכול להשפיע עליי!" אמר אבן לשופטים.

כדי להסביר לשופטים את אופיו ואת יחסיו המיוחדים עם אשתו, סיפר אבן בבית־המישפט מעט מקורות חייו.

סיפר אבן:

אני התחתנתי בגיל 20 והיה לי ילד. נעצרתי ברומניה בגלל כתב־אי־שום שעונשו 15 שנה. יצאתי אחרי 14 חודשים בלבד. אבל החוקרים היטעו את אשתי ואמרו לה שלא כראי לה לחכות לי, כי אני אצא רק בעוד 15 שנה. היא עזבה אותי ואני חשבתי שזו בגידה בי.

בשנת 75' התחתנתי עם אשה שניה ברומניה. ב־1977 הייתי חבר בקבוצה של מתנגדים לשילטון. פירסמנו עיתון ואשתי הדפיסה חלק מהכתבות שהת־פרסמו בו. אתם יודעים שלפי מכונת־הכתיבה אפשר לזהות מי כתב את הכתבה, זה כמעט כמו טביעת־אצבע. חקרו אותי באופן רציני מי הדפיס את הכתבות והכחשתי שאשתי הדפיסה.

נשלחתי למאסר, ואז אשתי עשתה בריוק מה שעשתה אשתי הראשונה. היא התגרשה ממני בריוק יום לפני גזר־הדין.

אז משתי בגידות אלה הבנתי את המצב הרוחני של אשה העומדת מול בעל העלול ללכת ל־15 שנות־מאסר. אני לא בעד פשרות בחיים ולא בעד התנצלות. אין לי כוח להתנצל או לסלוח.

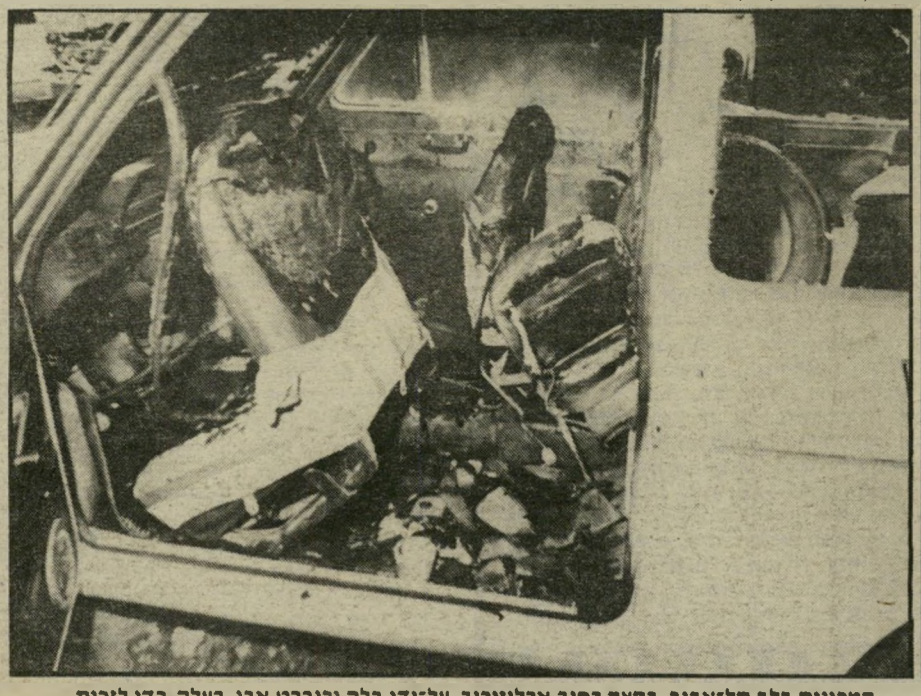
בגיל 38 פגשתי את האשה הזאת (בלה אבן – אשתו השלישית). עם נסיון בחיים כמו שלי, אני יודע להעריך בן־אדם. אני התאהבתי באשה הזאת, ואפילו שהיא לא הסתכלה עליי כעל מועמד להתחתן, אני אמרתי לה מהרגע הראשון: את תהיי אשתי, ואין הפרדה בינינו!

מצאתי את האשה הזאת, שעכשיו הוכיחה את עצמה, ואני מודה לגורל שהביא את המיבחן העצוב הזה. ואני רואה את האשה הזאת, שאני קורא לה „חצי עוף", באה לרמלה ובאה לג'למה ולכל מקום ששולחים אותי, ואפילו פעם לא דיברה על גירושין!

בגיל 39 היא ילדה תינוקת, שיהיה לנו ילד משותף, צבר. לא סתם עושים ילדים, לי יש כבר ילד מנישואין קודמים ולה יש ילד מנישואין קודמים, ואני לא מייצר ילדים סתם. רצינו את הילדה הזאת. אני קראתי לה עליזה, על שם עליזה בגין ז"ל, שנפטרה כאשר הילדה נולדה.

אני איבדתי ברומניה כל רגש של פחד. כשבאתי ארצה הסתרתי שיש לי חור בריאה. בעצם, יש לי פרופיל מת־חת ל־60. אבל קיבלתי בצה"ל פרופיל 97, כדי שאוכל להתקבל ליחידה קר־בית. אז אני לא טיפוס שמשהו מפחיד אותו. אני הופך לחיה כאשר משתמ־שים נגדי בכוח.

לא בגלל הפחד מהחוקרים חתמתי על ההודאה. רק כאשר אני רואה את האשה הזאת, שהיא הערך היחיד שיש לי עכשיו, התחלתי להרגיש גם שלו־

בלה והמכונית — לפני ואחרי המכונית הקטנה מתוצרת פי־אט של בלה אבן מולכדה ב־ראשית השנה בשלושה רימוני־רסס צה"ליים ועלתה באש. לדעת החוקרים מולכדה המכונית בלב תל־אביב, בקצה רחוב ארלוזורוב. על־ידי בלה ורוברט אבן. בעלה. כדי לזכות בדמי־הביטוח. אבן, שעלה לארץ מרומניה רק לפני כמה שנים, טוען, שהמכונית הוצתה על־ידי שירותי־הביטחון הרומניים, הרודפים אחריו בגלל עברו החתרני בארץ מולדתו.

רוברט אבן הוא עורך־דין שעלה מרומניה וה־עומד לפני בחינות־ההרשאה שלו.

לא הקטנה אני אף פעם לא הייתי יודע מה זה אשה וילדה.

לקחתי את התיק עליי כדי שהיא לא תשב באבו־כביר עם זונות ונרקו־מניות. אני לא שם פרוטה על החיים שלי כאשר מדובר באשתי!

עד כאן דיברי אבן.

אחרי שרוברט חתם על הודאה מל־אה, שבה פרט כיצד ומדוע מילכד את המכונית, הוא הסכים לצאת עם חוקריו לשיחזור המעשה. למחרת יצא עם החוקרים לרחוב ארלוזורוב, הוא הראה להם היכן עמדה המכונית, כיצד פתח את החלון והכניס את הרימונים לתוכה. הוא הוביל את החוקרים למקום שבו, לדבריו, קשר את אופניו, עליהם רכב מביתו לרחוב ארלוזורוב.

הוא המשיך ומצא עבור החוקרים גרב וצינצנת מזון־לילדים שבה הביא לדבריו, את הנפט שבו הטביל את הגרביים אשר בהן עטף את הרימונים.

בחצר־ביתו הראה לחוקרים את המירצפת שמתחתיה הטמין את שלו־שת הרימונים שגנב, לדבריו, מצה"ל בעת שרותו במילואים. מכורסה בדי־רתו חתך עבור החוקרים פיסת חוט מיוחד, שבו תיקן את הכורסה, ובו גם השתמש, לדבריו, כדי לקשור את מנוף הרימונים.

שיחזור נוסף נעשה בבסיס שבו שירת רוברט במילואים, ומשם לקח, לדבריו, את שלושת הרימונים שמצא בקופסה ליד בונקר.

כתב סתרים

כ אשר היו בידי המישטרה כל הראיות הללו, היא העבירה את התיק לפרקליטות. היה ברור כי זהו תיק סגור, שהנאשם איננו יכול לצאת ממנו.

אולם כבר בתקופת מעצרו הפתיע רוברט את כולם, וטען כי ההודאה וה־שיחזורים הוצאו ממנו בניגוד לרצונו ותוך שימוש בלחץ. הוא הסביר, כבר אז, כי הדאגה לאשתו ולתינוקת של־הם, שנשארה לבדה בבית, הניעה אותו „לקחת את התיק על עצמו".

בני־הזוג אבן נחקרו במכונת־אמת לפני ההודאה. אולם אחרי שהמכונה פלטה שלושה דפים, סרב רוברט להמשיך בבדיקה. הוא טען כי בעת שהיה בחקירות ברומניה נחקר כמה וכמה פעמים בפוליגראף והוא מבין במכונה. לדבריו, הוא יכול להשפיע עליה.

כאשר שמע כי המומחה אומר לו לתקוע את מבטו במקום אחד בקיר לפניו ולא להציץ במכונה, הבין כי משהו לא בסדר. כאשר הביט אחורה ראה כי בעת שאסור לגעת במכונה לוחץ המומחה על כפתור. מאותו רגע סירב הנחקר להמשיך בבדיקה.

רוברט אבן הוא עורך־דין במיק־צועו. הוא עומד לסיים את הבחינות לעורכי־דין זרים בישראל, כדי שיוכל לקבל רישיון לעריכת־דין. מכיוון ש־אין לו כסף, הוא מגן־על עצמו בתיק זה.

הוא סיפר לשופטים, כי הוא בן מישפחת מישפטנים ותיקה, דור שישי. כל בני המישפחה עסקו תמיד במיש־פט פלילי, וגם הוא עצמו מומחה לכך. „הייתי אסיסטנט במחלקה לקרימי־נליסטיקה באוניברסיטה," סיפר, „ואני אומר לכם שחתמתי רק בגלל ה„חצי עוף" הזה שלי. בגללה אני מוכן לחתום עוד פעם, ולא משנה על מה."

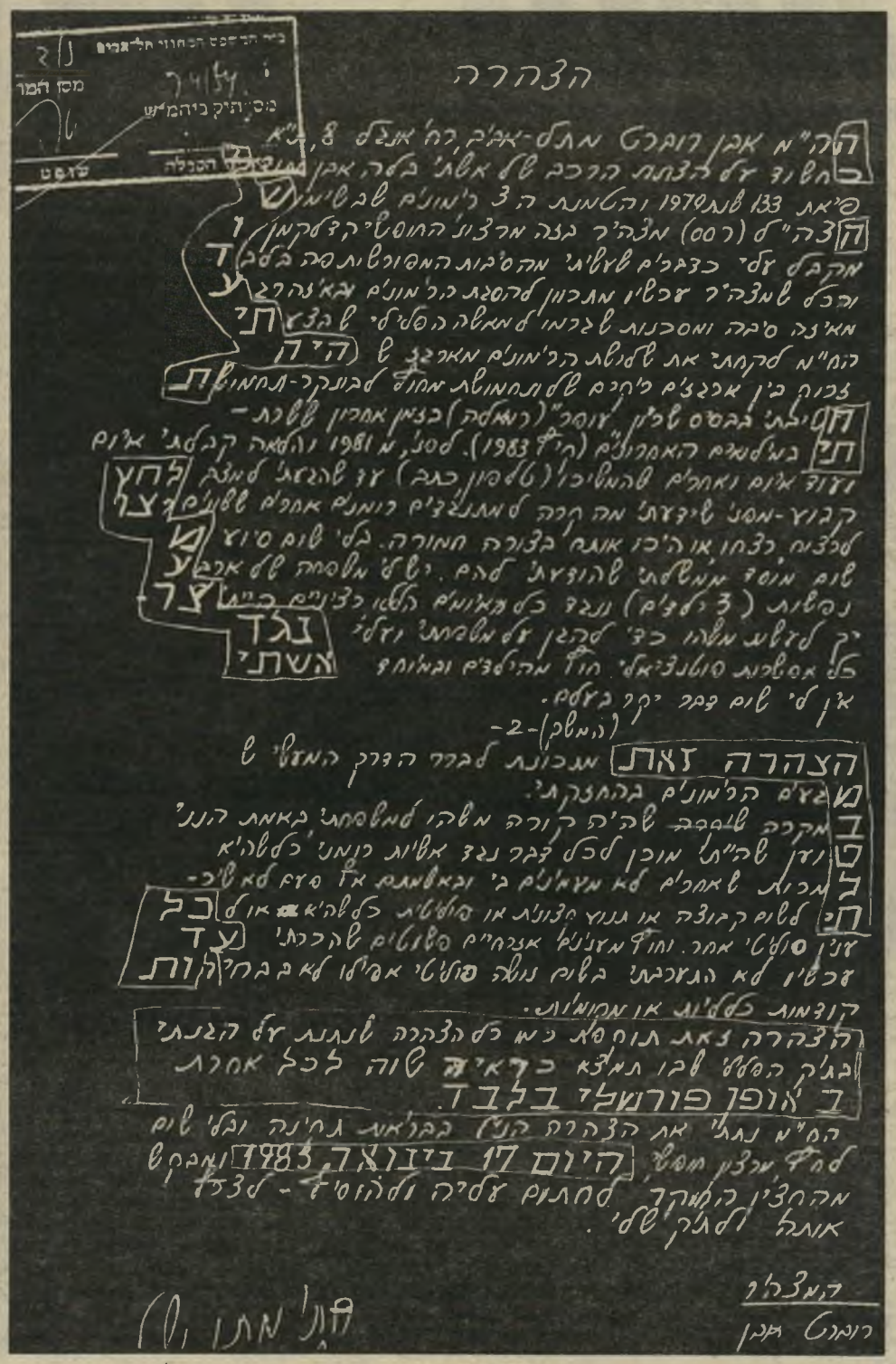
בתחבולה ניסה הנאשם לסכל את ההודאה שעליה חתם. לדבריו, זהו דבר ידוע ונהוג בעולם, שאם חשוד מוכרח לחתום על הודאת־שקר, הוא כותב בסתר סימנים מיוחדים בהודאה כדי שיוכל, בבוא הזמן, להציג זאת בבית־המישפט ושם יבינו את עמדתו. לכן כתב בלילה, שבו חתם על ההודאה, מיסמך נוסף, בכתב־ידו הפעם, ושם השאיר את סימני־הסתר שלו.

במיכתב זה, שהגיש למחרת בבוקר לחוקרי המישטרה, והחתים אותם ע־ליו, כתב באקרוסטיכון (אותיות ראשו־נות ואחרונות בשורות) את המילים: „הכל הודיתי היה תחת לחץ צו־מעצר נגד אשתי, הצהרה זו מבטלת כל עדות."

את המיכתב הזה צירף הנאשם לתיק בית־המישפט, כדי לשכנע את השופטים כי מהרגע הראשון לא הודה מרצון חפשי. „הצגתי את המיכתב בתיק, זו תגובת ההתגוננות שלי נגד רמאות של השוטרים."

רוברט העיד בבית־המישפט כי החוקרים אמרו לו שהם ייאלצו לעצור את אשתו, למרות האליבי המלא שהיה לה. בעת פיצוץ המכונית שיחקה בלה קלפים עם ארבע חברות, „יתכן שירדה לרגע ומילכדה את המכונית" אמר החוקר וניסה לשפיע על הנאשם: „רוברט, זה חבל, יש לכם תינוקת בבית, כבר הודענו לחמותך שאשתך עצורה וגם אתה עצור. הכי־טוב שתו־דה."

אחר־כך הובילו אותו החוקרים לח־דר שבו היתה אשתו: „ראיתי אותה ושאלתי אותה: קטנטונת, את יכולה להחזיק מעמד 48 שעות באבו־כביר? והיא, כמו פופאיי, עונה לי בטח: אבל בעיניים שלה ראיתי פחד נורא. אז אמרתי לחוקרים: טוב, אני לוקח את התיק. תביאו לי קפה."

כתב־סתרים בהודאה אבן נקט בתחבולה מקובלת: בעזרת אקרוסטיכון (קובץ האותיות הראשונות והאחרונות בשורות) כתב מה שביקש באמת לכתוב: „הכל שהודיתי היה תחת לחץ צו־מעצר נגד אשתי. הצהרה זאת מבטלת כל עדות..."

בלה אבן היא אשתו השלי־שית של רוברט, המכנה אותה „קטנטונת, קטנה, חצי עוף."

לצאת לפעולה חבלנית

ד תובעת, ליה לבאון, הביאה לפני בית־המישפט את החוקרים שחקרו את בני־הזוג, והם אישרו כי ההודאה ניתנה אחרי שהיתה כוונה לעצור את בלה אבן. אך כולם הכחישו כי הכתיבו לאבן את ההודאה. הם אמרו, כי הוא אשר התנדב ומסר את הגירסה כולה, ללא כל לחץ מצידם. הם גם טענו, כי השיחזור נעשה לפי הדרכתו של אבן, ולא הם אשר הציגו לו את החפצים והמקומות, כפי שטען הוא בבית־המישפט.

ובכל זאת, בצינצנת מזון־התינוקות, שבה, לדיברי התביעה, אמר אבן כי החזיק את הנפט, לא נמצאו במעבדה כל שרידי נפט. על הרימונים לא נמצאו טביעות־אצבעותיו של הנאשם. ובמחנה צה"ל אי־אפשר היה לברר אם אומנם נגנבו משם רימונים אם לאו.

ההסבר שנתן רוברט למעשה המיל־כוד היה מוזר גם הוא. לדבריו, רורפים אותו שרות־הביטחון של רומניה, בג־לל עברו. לדבריו, קיבל כמה וכמה איומים טלפוניים לביתו. הוא הקליט אותם והגיש את הקלטת לבית־המיש־פט. כאשר יצא את רומניה נותר שם בנו היחיד, ורוברט תבע את שיחרורו של הילד, כדי שיעלה לישראל. „אלמלא היו משחררים את הבן שלי מרומניה, הייתי מסוגל לצאת לפעולה חבלנית נגד יעדים רומניים באירופה. כי הם החזיקו את הבן שלי כבן־ערובה.

הרומנים שיחררו את בנו והניחו לו לצאת לישראל. אז לדעתו של רוברט, נקמו בו הרומנים בדרך אחרת, ערמו־מית ומתוחכמת יותר. הם מילכדו את מכוניתה של אשתו, כך שהוא ייאשם בעבירה ויישב בבית־הסוהר.

על בית־המישפט יהיה להחליט איזו משתי הגירסאות הללו נראית לו יותר.

אילנה אלון ■

(המשך מעמוד 29)

אומרת מירי: „הם כל־כך יפים, שאם לא לובשים אותם, אפשר למסגר אותם כציור על הקיר.“

את הקולקציה שהכינה מירי היא הראתה לחנויות־יוקרה בניו־יורק כמו סאכס שבשדרה החמישית, והקניינים חטפו את הסוודרים מידיה של מירי.

כך גם הגיעה מירי הבלונדינית ל־שאו־רום (חדר־התצוגה) של מעצב־האופנה רוברטו קבאלי, השאירה לו כמה סוודרים ותוך ימים הם נמכרו במחירים של בין 400־500 דולר ה־סוודר.

מימד חדש. מירי פורת עובדת על כל סוודר שלושה שבועות. כשהיא סורגת, בממוצע, ארבע שעות ביום. היא משתמשת בצמר תוצרת־חוץ בל־בר. מוהר, אנגורה, קשמיר ובוקלה ב־תוספת עור ומשי.

רוב הסוודרים בגזרה ישרה, כדי להבליט את הטכסטורה ואת שלל הצבעים — אפור, ירוק, ורוד, טורקיז, שחור ולבן — כולם באותו סוודר. לדעת מירי הסוודרים הם בסיגנון קלא־סי, משהו ניצחי, ואפשר ללבשם כמה שנים, מבלי שיצאו מהאופנה. המחי־רים: בין 200־250 דולר.

בימים אלה הוסיפה מירי מימד חרש לעבודתה: סריגה תעשייתית במכונה. היא התקשרה עם חברת פניטקס ומ־תעתדת לעצב להם קולקציה משולבת של עבודת־יד ומכונה סופר־אופנתית.

ריבועים ומלבנים. באופנת ליז עובדים חזק על עיצוב סריגים הע־שויים במכונה, אך מראיהם הוא כשל סריגה ביד. היום קיימות מכונות כל־כך משוכללות, שמי שעינו אינה בו־חנת ומיקצועית, יקשה עליו להבחין אם המדובר בסריגת יד או מכונה.

מראה הקימונו, הטוויד והקרעים, מראה הריבועים, הפסים והמלבנים

בליז משלבים סיגנון סריגה, כמו רשת וצמות מאנגורה, ושרוכי סאטן. הגיזרה היא במראה הקימונו, הצווארון סירה והמראה הוא א־סמיטרי.

גם מראה הטוויד שייך לאופנת ליז. זוהי סריגת מלאנג' (מעורבת) של צמר. השרוולים רחבים ועטלפיים, הצווארון סירה עם כפתורי־עצם והמראה הכללי בחזיתו הוא בסיגנון הקרעים הקלאסי.

בגבי מודל עיצבה גבי. בעלת החב־רה, מיגוון רחב של סוודרים בסיגנונות רבים ובציבעי האופנה — שחור, אפור, בורדו, כחול וירוק. הקו המנחה את גבי בעונה זו הם סוודרים במראה היפאני ובמראה הגיאומטרי, של ריבועים, מלבנים ופסים, לאורך ולרוחב. סוודרים ששרווליהם תפוחים כשרוולי רגלן.

סוודר מפרוטות. ליאת סידס, צעירונת מבת־ים, לא קונה שום דבר. את הכל היא מעצבת ועושה במו ידיה. היא סורגת מכל חומר הנקרה בדרכה, גם משאריות צמר.

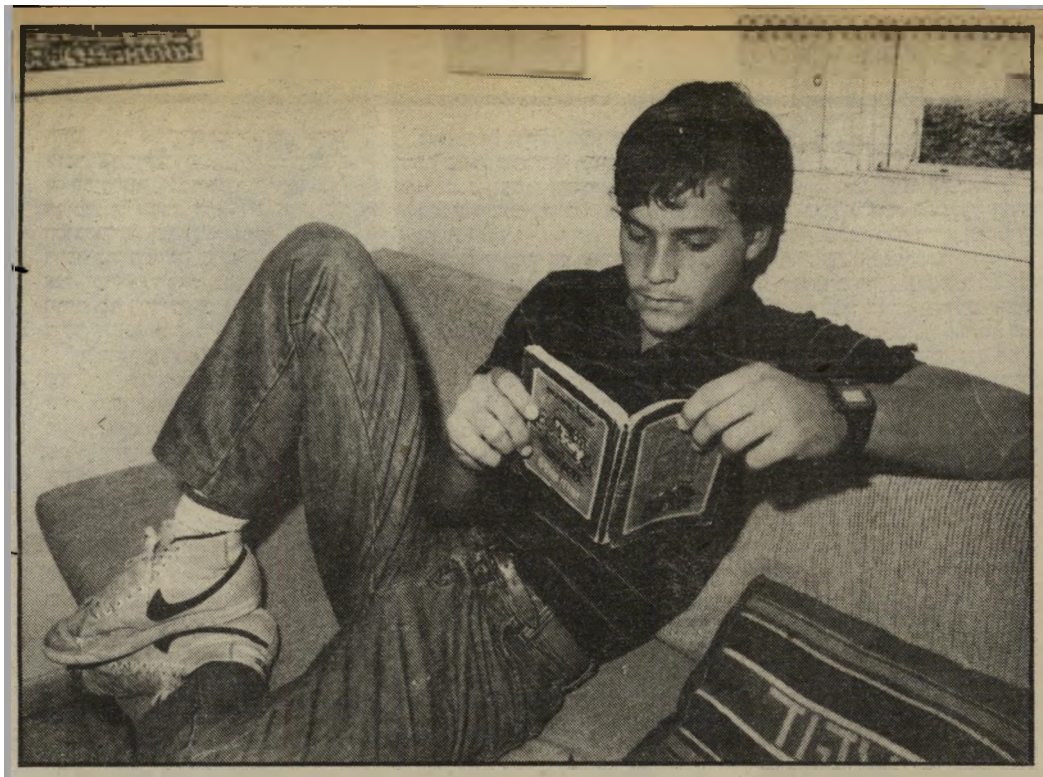
ליאת עיצבה סוודר בגווני שחור־אדום: „רציתי משהו גרול, רחב, קצת זרוק ואופנתי. סרגתי סוודר עם חומ־רים גדולים, השרוול צר וצמוד, וב־מרכזו הוא נפוח ורחב ואימרתו צרה.

„סרגתי צווארון־שאל ענק, הנופל ברכות על הכתפיים ואפשר להפוך אותו, בימים קרים, לכובע קפישון.“

„הסוודר עלה לי ממש פרוטות. צמר תוצרת הארץ, בסריגה מחוררת, אינו אוכל הרבה צמר.“

מי שמסוגל או מסוגלת לסרוג לבד, יוכל גם לרכוש את חוברת־הצמר של פולגת, או של כל חברה אחרת, יעיין בדגמים, יבחר לו, להתחלה, דגם קל לביצוע, ויקבל הוראות בחנות־הצמר ויסרוג לו סוודר־בכורה במו ידיו.

הוא יחסוך ממון, יהנה מהרעיון ואולי, באחד הימים, יהפוך לסרגן או לסרגנית. הסורג לאחרים.

לא כל בן פו רוצה דווקא לבלות עכשיו, לחיות עכשיו, לראות עכשיו

בן 15, בהיר־שיער, לא גבוה במיו־חד אבל חתיך. כיתה י', בית־ספר תיכון הרצליה, ממוצע בתעודה 9.1, אוהב ספורט, חביב, מנומס, אינטלי־גנטי בצורה מדהימה, בעל ידיעות בכל שטח שנוגעים בו. לא שחצן אבל בטוח בעצמו, לא הססן אבל מתלבט. ב־קיצור: נער מרתק. זהו אהוד („אודי“) ערן, מי ששיחק את ירון זהבי, גיבור

אודי מחסמבה

חסמבה, בסרט שייצא למסכים בעוד זמן לא רב.

במשך שבועיים ניסינו להיפגש, ולא הצלחנו. אודי היה בצילומים, וכשהגיע הביתה צנח על המיטה. עכשיו תמו הצילומים. אודי חזר לבית־הספר ולחבריו, ופינה גם עבורי שעתיים של שיחה.

נסעתי לבית הוריו בהרצליה־פיתוח. בית מטופח מאוד, אבל לא מנקר־עיניים. אבא עמוס ערן, מי שהיה מנכ"ל משרד ראש־הממשלה והיום הוא מנהל מיבטחים, נמצא בחו"ל. שאר המישפחה בבית. יונתן, האח הצעיר, נרדם לבוש על הספה. אסף, האח האמצעי, מכין שיעורים בפינת־האוכל.

אודי ואני נכנסים לסלון, ואמא יעל הולכת להכין קפה. אחר כך היא שואלת אם גם היא יכולה להצטרף, כי בעצם זו הזדמנות בשבילה לשמוע את אודי, שבזמן האחרון עבד וישן.

קפה ווופלים. אודי יושב על הספה בישיבה מיזרחית. לא לחוץ, אבל מסוקרן. זה הראיון הראשון שהוא נותן בחיים.

איזה רושם היית רוצה שהראיון הזה יעשה על הקוראים, מה היית רוצה שיהיה כתוב בו? אני שואלת את אודי.

„אל תחשבי שלא חשבתי על זה לפני שבאת. נדמה לי שהכי־טוב אם פשוט יהיה מסופר בו מי אני, מה עשי־תי, מה ציפיותיי מהעתיד, איך עברה החוויה של הסרט. דברים כאלה, אינ־פורמטיביים.“

אני מבטיחה לתת לו הזדמנות לספר על כל מה שהוא רוצה, אבל קודם אני רוצה לדעת איך ילד בן 15, שאין לו שום קשר למישחק, מקבל תפקיד ראשי בסרט.

„היתה מודעה על העץ שבמיגרש הכדורעף בבית־הספר. ממש פרובינ־ציאלי, עכשיו, כשאני חושב על זה. חבר שלי ואני קראנו את המודעה והחלטנו ללכת לבחינות. בלי שום ציפיות ובלי התרגשות. סתם ככה. החלטנו אז הלכנו. היו שם עוד ילדים. חילקו אותנו לקבוצות של שמונה ואמרו לנו להמציא סיפור ולשחק אותו. כל קבוצה עלתה על הבימה, עשתה משהו, עד שהשופטים עצרו אותה. בסוף ביקשו משלושה ילדים להישאר, ולכל האחרים אמרו ‚תודה רבה'. החבר שלי ואני היינו בין שלו־שת הנשארים.

„אחר־כך אמרו לנו את המישפט הנורא: ‚אנחנו נתקשר איתך.' אבל שמחה. לא שמחה שהילד הולך לשחק בסרט, אלא שמחה שהוא הצליח. וגם האבא ככה. „איחלנו לו הצלחה, אבל להגיד לך שהייתי מאושרת מזה? זו תהיה הגזמה. אני מעולם לא הסתרתי מאף אחד שאני אמא יהודיה מרובעת, שרוצה ילד רופא או עורך־דין או מש־הו דומה. לא שחקן. תיכף ראיתי את כל הצרות של המיקצוע הזה. עמוס כל אליי הם באמת התקשרו ואמרו לבוא עם הורה אחד, כדי לחתום על החוזה.“

התרגשת? השתוללת משימחה? רצת לספר לחברים?

„אני זוכר שהדבר הראשון ש־חשבתי עליו הוא איך אני הולך להגדס את זה עם הלימודים.

„אחר־כך שמחתי. חשבתי שזה יהיה נחמד. באמת לא יותר מזה.“

המון שעות

אמא יעל יושבת בשקט ומק־שיבה. היא מספרת לי שגם היא הזמן אמר ‚יופי, יופי'. אפילו אסף ויונ־תן לא התרגשו במיוחד.“

אודי נכנס לדברי אמו, האם נכנסת לדברי אודי, אני נכנסת לדברי שניהם. בלי משים הראיון הופך לשיחה בין שלושתנו, ובהתלהבותי אני שומטת את העט. פשלה שלי. אבל כל הדברים הנאמרים ממילא לא שייכים לראיון על שחקן ראשי בסרט, ועל כן אני משאירה אותם לעצמי, באנוכיותי.

לא היתה לו בעיה לשחק את ירון זהבי, כי אמרו לו מה לעשות ומה להרגיש. יחד עם זאת חסמבה זה בפירוש לא הילדות שלו, אולי של הוריו. „אם צריך לתאר את החבר'ה

אבא ואמא עמוס ערן (למעלה, מימין) ורעייתו יעל. במסיבת־קוקטייל, בהיותו מנכ"ל משרד ראש־הממשלה של יצחק רבין. למעלה משמאל: עמוס ערן ובנו בכורו, אודי, באחת **החופשות שהם בילו פעם יחד בעבר. בדרך כלל אבא, שהיום הוא מנהל מבטחים, הוא איש עסוק מאוד מאוד וגם לאודי כבר יש עכשיו עיסוקים רבים, כך שהם כבר לא מספיקים לבלות ביחד הרבה זמן.**

היום, ואני מתכוון גם לנוער, אפשר לומר, אולי קצת בכאב, שמה ששולט זו החומרנות. במחשבה שניה, אולי החומרנות הזאת היא ריאקציה על הסוציאליזם המודגש מאוד בתחילת דרכה של המדינה. היום זה פחות, מה אני יכול לעשות בשביל המדינה' ויותר, מה המדינה יכולה לעשות בשבילי," נאום אודי בן ה־15.

על ההסרטה עצמה הוא מספר מעט. הסצינות לא מצולמות בסדר כרונולוגי. המון שעות של המתנה. קמים ב־4 בבוקר, מצטלמים קצת, מחכים שעות, מצטלמים עוד קצת, מחכים שעות וחוזרים הביתה על ארבע ורוכלים לישון. „נורא נהניתי ביום הראשון. אחר־כך תפשתי את העיקרון."

לא היו לו בעיות מיוחדות, לא עם יתר השחקנים ולא עם הבימאי. כסף הוא לא קיבל בכלל. אם הסרט יהיה הצלחה, כלומר החל מהכרטיס המאתיים־חמישים־אלף, הוא יתחיל להשתתף ברווחים.

הוא לא מרגיש מרומה מפני שלא ראה גרוש. לא בגלל הכסף הלך לעבוד בסרט. אבל אם יהיה כסף, חלקו יילך לחיסכון לאוניברסיטה וחלקו יילך לתוספות למחשב שלו. אני שואלת אותו: אם שוב תהיה איזו מודעה דומה תלויה על עץ, האם שוב יילך לבחינות?

„לא. פחות או יותר מיציתי את זה. אני לא אפנה לאף אחד. מצד שני, אם מישהו יפנה אליי בהצעה, אחשוב על זה."

עגיל ודאווין

עכשיו זה נגמר. ירון זהבי נמצא על שולחן־העריכה באיזה חדר חשוך, ואודי ערן חזר הביתה, למישפחה, לחברים ולבית־הספר. אחריהצהריים הוא מדריך בצופים. פעמיים בשבוע הוא משחק כדוריד. מטפל בקקטוסים שלו, עובד קצת על המחשב, שומע מוסיקה. אריק אינשטיין, כוורת, שמוליק קראוס ולאחרונה גם מוסיקה קלאסית, בהשפעת ההורים.

עכשיו גמר לקרוא בפעם השניה את הדרך לעין־חרוד, ובפעם ראשונה את חירבת חיזעה. כשהיה יותר צעיר, קרא הרבה מדע בדיוני. עכשיו כבר לא.

אין לו ידידה קבועה. עוד לא נוצרו זוגות בחבורה שלהם. הם נפגשים ב־ערבים, אבל לא הולכים לקולוסאום או לפינגווין ולא רוקדים. הם יושבים תמיד בבית של מישהו, ובעיקר מדברים. על בית־הספר, על הצופים, על העתיד שלהם, על העולם. בטח שגם שיחות פוליטיות.

לאודי יש דיעות פוליטיות, אבל הרבה פחות מגובשות מאשר היו לו לפני כמה שנים. היום הוא מבין שהדברים הם לא רק שחור ולבן. לפני מילחמת־הלבנון הוא היה יותר ימני מהוריו. היום הוא יותר שמאלי מהם.

לא תמיד הם אוהבים את דיעותיו, אבל אין התנגדות. אין ספק שמילחמת־הלבנון עשתה סדקים רציניים בדעתו המגובשת. היום הוא לא בטוח בכלום. זו תקופת הפיקפוקים שלו.

פעם היה ברור לו לגמרי שבצבא הוא יהיה במשהו קרבי ממש. עכשיו הוא מתלבט. מילחמת־הלבנון גרמה לו להבין שצבא זה לא דבר קדוש. החיים יותר קדושים. מצד שני, גם ג'ובניק הוא לא רוצה להיות. אז יש לו בעיה. אבל יש לו עוד שלוש שנים להחליט.

רוב החברים שלו גם הם עדיין לא החליטו, ובכל זאת, כמו שהמצב ברגע זה, אחוז גבוה מהם חושב ברצינות על טייס או על שייטת ושאר היחידות המובחרות.

הוא לא יכול להגיד לי איזה נוער יש היום. אפילו בבית־הספר שלו זה לא נוער שאפשר להגדיר אותו כיחידה אחת. יש שם הכל, החל באנשים הדרוחים את השרות הצבאי שלהם כדי להכניס באמצע גם שנת־שרות, וכלה באחרים שכל מה שחשוב להם זה לבלות עכשיו, לחיות עכשיו, לראות עכשיו. כמובן, יש גם הנוער עם הגעילים והצמות הצבועות בעורף.

כשמוזכרים העגילים אני רואה את האם, יעל, מתכווצת קצת. „מה היית עושה אילו היה אודי מגיע הביתה עם עגילים באוזניים?" אני שואלת אותה.

„קודם כל הייתי מתעלפת, ואחר־כך הייתי חושבת מה לעשות," היא עונה.

אודי מזדעק. בעיניו, עניין העגיל הוא לא רציני. זה איזה דאווין של להיות שונה. בעיני יעל, העגיל הוא סימפטום לכל הדברים שהיא לא אוהבת.

מתפתח ויכוח. שואלים לדעתי, ואני מצטרפת לדעתה של יעל. אבל אודי מנצח אותנו. הפתיחות שלו, לעומת הדיעות הקדומות שלנו. אולי הוא צודק, מי יודע?

הפיתרון האירי

כבר 11 בלילה. צריך ללכת ולתת לילד לישון. אסף עוד מכין שיעורים. יונתן עוד ישן על הספה. שלושה בנים בבית. אני שואלת אם הם רבים ביניהם, ואודי עונה: „את העניין הזה פתר חבר קרוב של הוריי, ממוצא אירי. הוא הסביר להוריי שעד שאין דם, לא צריך להתערב במריבות בין ילדים. וכשההורים לא מתערבים ולא לוקחים צד, אז למה לריב בכלל?"

בגינה, ליד הקקטוסים שהוא שתל, הרכיב וגידל, אנחנו נפרדים. במכונית שלי, בדרך הביתה, אני לא יכולה להפסיק לחשוב על אודי, והלב הציוני שלי מתמלא גאווה. אם יש עוד נוער כזה — אנחנו מסודרים.

● ● ●

הרבה אנשים פגשתי וריאיינתי בעבודתי. מעולם עוד לא הייתי כל־כך לא־בטוחה שהצלחתי להעביר נכון את האיש. כל הזמן יש לי הרגשה שאודי הוא הרבה יותר ממה שיכולתי לתאר בכתבה כזאת.

דניאלה שמי ■

אחרי פו שנה

אודי (בחולצת הפסים), בתפקיד ירון זהבי, מנהיג כנופיית חסמבה, וסגניתו, תמר (שרון קלצ'ינסקי), עוצרים את אלימלך זרקין (ספי ריבלין). בתצלום למעלה: בברית־המילה של עצמו. הסנדק הוא יצחק רבין. את הבקבוק מגיש לתינוק אבא, עמוס ערן.

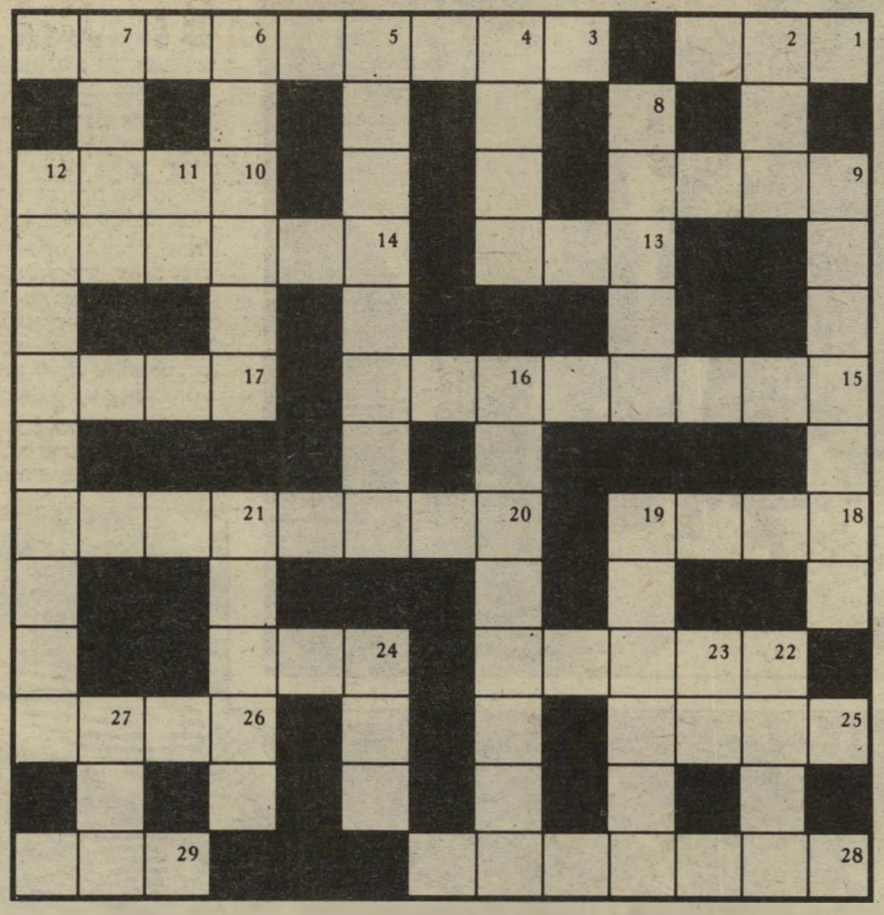

בית בהרצליה

אודי (מימין) בכניסה לבית בהרצליה־פי־תוח. למעלה: אודי הבכור עם אמא, יעל, אסף האמצעי ויונתן הקטן. שלושה בנים בבית ואין מריבות. את זה הם חייבים לחבר של ההורים, שאמר: „עד שאין דם, לא להתערב במריבות של ילדים."

תשבצופן

2465

פתרון תשבצופן 2463

מאת אביגיל ינאי

מאוזן:

1. מינה של הבהמה ייקבע מזוית הראייה של המסתכל (3):
3. צפייה בטלויזיה, זה מה שעושים הסטודנטים בימים הראשונים ללי־מודים? (3, 6):
9. אחרי שאשפוך את חמתי, תבוא מנוחה לנפשי (4):
10. מה שהיה אבי נוהג לעשות כל בקר מחדש (4):
13. רעב? אפשר בהחלט למות מזה (3):
14. היא תחת שוק, מכיירת שם בקצה (6):
15. רעיון במוחי פרח, לנחם בצעצוע מאמן שמרח (4, 4):
17. קוף כזה יש לא רק באמריקה (4):
18. למרות המראה, יש עוד רוח חיים באנשים האלה (4):
20. 60 שניות עמדו לרשותנו לדון בתורת היחסות (3, 2, 3):
22. הכוכב החדש עצבני באופן מפרז (5):
24. דרגה ראשונה בתורתו של כל מרגל — להכנס רק בדלת האחורית (3):
26. „ובנביאי ירושלים ראיתי ש־ערורה, נאוף ו... בשקר"... (ירמיהו כ"ג) (3):
28. אימותיו של העגל במדבר, אחרי שמידאס נגע בהן (3, 4):
29. הקוף שנכנס אל החור הצר, יגיע ל־23 מאונך (3).

מאונך:

2. ההד הגיע אל המכשיר מכל העברים (3):
4. זה הטמבל שגרם לשממון (4):
5. בעתיד לא יהסו האנגלים כנראה, לומר זאת בפניו של צ'רלס (4, 4):
6. מילא פיו מים למראה הסירונית הפצועה (6):
7. וזהו "משפט שלמה" ביני לבין מרינה (4):
8. המשא ומתן התפקק בשל חוסר עניין מחלט (5):
9. אף־על־פי שיודעים מי איננו, אי אפשר לקרוא לו בשם (7):
11. מי מפחד מתלמיד חכם שנפל על הראש (2):
12. אתה לא חדש כאן, זה ברור, כי עלון „מעש", כבר מזמן ספר לתגובות (3).
16. מי שיקוה לטוב בממשלה רחבה, יאלץ להסכים לותורים (8):
19. מתלוננות בחום, עד שיוצא עשן (6):
21. הדרך היחידה להגיע לעברו השני של הרוביקון (5):
22. נשיא של ארה"ב היה גם אסטרולוג (4):
23. רחמי שמיים יועילו לנתון בעינויים קשים (2):
24. לקח לו בדיוק 60 דקות עד שפנה אלי (3):
27. בבלנון יש מי שמקשיב נפלאותיך, (5, 4):

הורוסקופ

(המשך מעמוד 25)

ציב, אך אחד מהם לא יוכל לעצור את יצר הביזבוז. מה שיציל אותם זהו מזלם. שני מזלות אלה לעולם לא ישארו ללא כסף. ברגע האחרון תמיד יימצא משהו שיוציא אותם מהבוץ.

תהפוכות מצבי־הרוח שבהם לוקה הקשת לא מפחידים את האריה, וכן הצורך להתנער מדי פעם מהקשר ולהמצא ביחידות. הספורט, הטיולים ובכלל התנועה משותפים להם, וכן המזג החם.

קשת עם בתולה

לא מבין ההתאמות המקובלות. ההבדל באופיים ואישיותם לא יכול להביא לקשר הרמוני ביניהם. הם ימצאו הבנה משותפת בעיקר בענייני צדק ומוסר. אך מיבנה ה־אישיות של הבתולה, שנתפס לקט־נות, מקפיד ומדקדק בפרטים, עלול להמריד את הקשת ולהוציאו מכליו.

הקשת אוהב הכל בגדול, הפר־טים פחות חשובים לו. הקשת יותר ותרן וסלחני, את המיסגרת הוא אינו רואה כמחייבת אותו, את ה־התחייבות לבן־זוגו הוא רואה

הקשת עלול להשתעמם ולחפש לו הרפתקות קלילות מהצד. המאזניים ייפגעו קשות ועמוקות

כזכות ולא כחובה. הבתולה מתייחס לכל חובה כאל אחד מעשרת הדיברות, ולא יבין זילזול בלוח־הזמנים או הפרה של הבטחה שניתנה קודם לכן.

קשת עם מאזניים

לשני מזלות אלה יהיה טוב בחיים משותפים. שניהם מעריכים יותר מכל את החופש האישי, כך שהם לא יגבילו האחד את השני. הקשת זקוק להבנה, ובעיקר למי־שהו שיידע להאזין לו ולפתח עמו את רעיונותיו. אין כמאזניים היו־דע להקשיב להיפתח לזולת ולתת לו הרגשה שהוא מגלה עולם. לשני־הם חוש־צדק מפותח ואידיאלים משותפים.

ידידים רבים יימשכו אליהם ולהרגשה הטובה שהם משרים על סביבתם. החיסרון בזיווג זה: ה־קשת עלול להשתעמם ולחפש לו הרפתקות קלילות מהצד. אך ה־מאזניים ייפגע קשות ועמוקות, ואף עלול להחזיר לו, לקשת, באו־תה המטבע.

קשת עם עקרב

הניגוד שבאופיים אינו מבטיח חיים הרמוניים, רגועים ושלווים. יתכן שתהיה הערכה הדדית, אך כל אחד יפעל בדרכו הוא, כי השק־פתם על החיים שונה לחלוטין. העקרב כרכושן, האחראי ומקפיד על פרטים, לא יקבל את גישתו החופשית, הקלילה והמתעלמת מ־עובדות בלתי־נעימות של הקשת.

השתלטנות של העקרב והצורך החזק שהקשת יזדהה עם מחש־בותיו ודיעותיו יביא את הקשת להעלים ולהסתיר ממנו את מה שקורה באמת.

מודעות בטלפון
לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת
ישראכרט | ויזה | DINERS CLUB INTERNATIONAL ISRAEL LTD
שרות ת.ד. ללא תשלום – חניה חופשית במקום
פרסום אידיאל
אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 – 20.00 רצוף
03-227117/8

איתן עמיחי
הדברת מזיקים
בע"מ
מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים.
רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272
טל. 790114-5-6 רש' מס' 21 עסק 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

טלפון לתל־אביב ותפוש אילת
הזמנת מקומות
למלונות באילת ולטיסות "ארקיע"
תורפון TOURPHONE
03-38 38 38
שרותי תיירות באמצעות הטלפון לבעלי כרטיסי אשראי

הלב שלך שווה בדיקה!
בן 35+
הלחם בחשש המנקר,
בוא עוד היום לאיבחון מוקדם
השקט הנפשי שלך
שווה את זה.
הבדיקה כוללת:
בדיקת קרדיולוג, א.ק.ג.
א.ק.ג. במאמץ (ארגומטריה),
בדיקות מעבדה.
מכון לבריאות הלב
בית הדופאים, ריינס 18 פינת פרישמן תל־אביב
טלפונים: 03–221227, 03–244294

וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה... וגם זה...

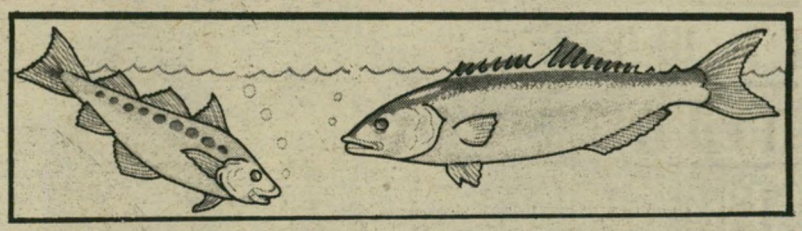
מיקרה עצם בגרון

אתם זוכרים שבשבוע שעבר אכלתי דגים? לא זוכרים? בשביל מה אתם קוראים עיתונים אם אתם לא זוכרים את הדברים הכי־חשובים שקורים ליי?

טוב, אז אכלתי דגים קטנים וטעימים, ומאוד נהניתי. אבל תוך כדי הנאה נתקעה לי עצם קטנה ומעצבנת בתוך הגרון. בעלי אומר שזה מפני שאני כל הזמן מדברת, גם בזמן האוכל. אבל זה לא נכון, כמובן.

טוב, עזבו שטויות. תיכף אחרי שנתקעה לי העצם, לקחתי חתיכת לחם ואכלתי אותה, כי ככה כתוב בסיפורות־העצמות שצריך לעשות. אז אכלתי לחם, ועוד חתיכת לחם, ועוד חתיכת לחם והעצם נשארה תקועה. המשכתי לאכול לחם במשך יומיים, וכדי שלא יהיה משעמם מרחתי אותו בחמאה, אחר־כך הוספתי קצת אנשובי, שניים־שלושה זיתים, חתיכת עגבניה, כוס תה. למה לא? היה ממש נהדר — אבל העצם נשארה תקועה.

אחר־כך הבנתי שאם אני ממשיכה לאכול את הלחם והתוספות שלו, לא יקרה כלום לעצם של הדג הקטן, אבל אני אהפוך ללוויתן גדול. אז הפסקתי לאכול והשלמתי עם העובדה שהעצם ואני כבר נישאר ביחד, לטוב ולרע.

אבל אני הרי מדברת כל הזמן (ראה בעלי), ומתוך כך סיפרתי לכל העולם את מיקרה העצם שלי. וככה, בערב השלישי, מצלצל הטלפון בבית שלי וקול של גבר לא מוכר מסביר לי שהוא שמע שיש לי עצם בגרון ויש לו פיתרון. רבותיי וגבירותיי, קהל נכבד, שום לחם! רק גזר! צריך לאכול גזר, אבל לא ללעוס אותו יותר מדי. כלומר צריך לאכול חתיכות הכי־גדולות שאפשר. אמרתי לאיש הנחמד, שטרח בשבילי, תודה מכל הלב. סגרתי את הטלפון ואכלתי גזר אחד, ומאותו הרגע אויס עצם. נעלמה לגמרי.

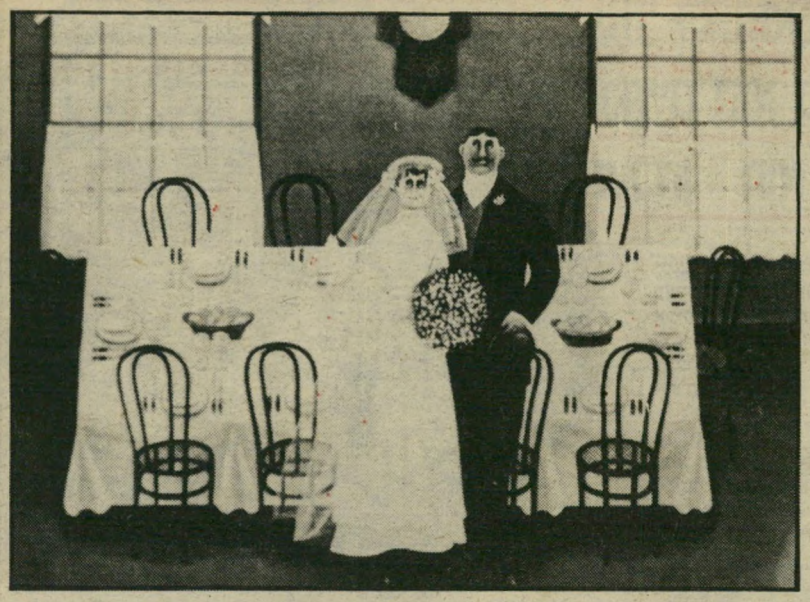
אתם כולכם יכולים לבוא ולבדוק לי את הגרון שהוא ריק. אולי איזה בקציל אחד או שניים, אבל זה הכל.

קול חתן וקול כלה

אם התחלתי לספר לכם על חברים של חברים שלי, סימן שמצבי קשה. אבל על סיפור כזה קשה לוותר.

ובכן, זוג תל־אביבי נחמד אחד החליט להת־חתן. בעצם, הם כבר החליטו על זה כבר מזמן, אבל היתה להם בעיה. הזוג, אם תסלחו לי על הביטוי, לא כל־כך סובלים רבנים ולא טקסים דתיים ולא חופה ולא מיקווה ולא כל הצרמוניה הזאת, שלאנשים מסויימים פשוט מקלקלת את כל הרומנטיקה. מה הם עשו? חסכו כסף ונסעו לקפריסין להתחתן. שם הרי אפשר פשוט להי־כנס לאיזה מישרד, להגיד „שלום, אנו רוצים להתחתן," לחתום על איזה נייר או שניים, לקבל חותמת ולחזור למלון בשביל להתחבק ולהת־נשק.

החליטו ועשו. טסו להם במטוס לקפריסין, התחתנו במישרד וחזרו ארצה. בגמל־התעופה בן־גוריון חיכו להם חברים טובים שלהם, בשביל להסיע אותם הביתה. נו, משהו כאן לא בסדר? הכל נהדר! רק שהם שכחו שחברים כמו שיש כאן אין באף מקום אחר בעולם. החברים נישקו אותם על שתי הלחיים, אמרו „מזל טוב" ו„שיהיה בהצלחה," וכולם ביחד נסעו לבית של החתן והכלה. כשהכניסו את המפתח לדלת, ועוד לפני שהספיק החתן להרים את כלתו הטריה ולשאת אותה מעל הסף, נדלקו כל האורות בבית. בסלון כבר עמדו כל החברים הקרובים, כשארבעה מהם עומדים במרכז החדר ומחזיקים את ארבעת מוטות החופה, ולידם עמד מבוייש רב יהודי כשר.

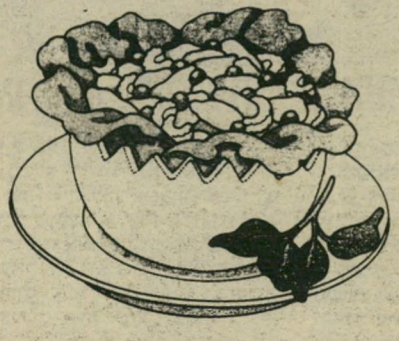

לפני שהחתן־כלה הספיקו להבין מה קורה להם, דחפו אותם מתחת לחופה, הרב דיבר אליהם משהו בארמית, מישהו שם כוס על הריצפה והחתן דרך עליה — ועוד זוג יהודי נכנס לעול מיצוות.

זה בשביל להסביר לכם שלא חשוב איך אתם מתייחסים לדת ולמסורת. חשוב איך החברים שלכם מתייחסים.

רב או לא רב, חופה או לא חופה — באמת שיהיה במזל!

רעיון

לאלה שעושים בבוקר מיץ אשכוליות טרי, כדי להתחיל את היום בבריאות. אל תזרקו את חצאי האשכוליות לזבל, נקו אותם היטב משא־ריות הפרי והקפיאו אותם בפריזר. בעת הצורך אפשר להגיש בתוכם כל מנה ראשונה או מנה אחרונה, ובאמת יש לזה צורה אחרת.

דוגמה למנה ראשונה: אפילו הסלט הכי־פשוט של עגבניות, מלפפון ובצל, כשהוא שוכב על עלה חסה שהוכנס לתוך חצי האשכולית הריקה והקפואה.

דוגמה למנה אחרונה: (מספיק למלא ארבעה חצאי אשכוליות) פרי של תפוז אחד או אשכולית אחת, חתוך לקוביות. מעורבב בכמה טיפות ליקר ובשמנת אחת מוקצפת.

בעצם, אפשר להכניס ממש כל דבר. אני פשוט נתתי לכם את הכלים.

להמשיך את הקיץ

אוי, כמה שאני בדיכאון! זה רק מפני שנגמר הקיץ והתחיל החורף. כל שנה הם עושים לי את זה ואני נשברת מחדש. כמעט וחשבתי כבר לא לכתוב את המדור הזה עד אוגוסט, שאז שוב יבוא אליי המצב־רוח הטוב.

אבל אני לא אעשה לכם את זה, כי בטח גם אתם ביאוש גדול, ואל מי אתם יכולים לפנות לעידוד אם לא אליי? אז בואו ניתלה האחד בשניה ולהיפך, ונעשה משהו כדי להמשיך את הקיץ. מה זה קיץ, בעצם? זה שמלות חשופות, שכיבה במים או על שפת־הים, אוכל על הגריל וגלידות. אז בואו נתחיל.

שמלות חשופות - יוק: צריך גרבי־צמר, שלוש גופיות, שני סודרים ומעיל אחד. אחר־כך אפשר בשקט לרעוד מקור. אז את זה גמרנו, אפשר להמשיך הלאה.

ים, שמש וחום. אפשר כמובן לחמם את חדר־האמבטיה טוב־טוב. למלא את האמבטיה עצמה במים חמים, להדליק טרנזיסטור על פול וליום, אפשר לזרוק על הריצפה של האמבטיה כמה ניירות של שוקולד או כל ליכלוך אחר ואפילו בקבוק קולה שבור אחד, בשביל אווירה אותנ־טית. אחרי כל זה נכנסים לאמבטיה, נשכבים ועוצמים את העיניים ומחכים. להשלמת התמונה אפשר לבקש מהבעל שבדיוק ברגע שאת מרגישה רגועה לגמרי, יפתח את הדלת בגסות וישאל „תסלחי לי, אני לא מכיר אותך מאיזה מקום?" זהו. פתרנו גם את בעיית הים.

עכשיו זו הבעיה של הגריל. בדיזנגוף סנטר ראיתי בחנות אחת גריל מיוחד לחורף. זאת קופסה כזאת גדולה ושטוחה שבתוכה יש משהו שנראה כמו פחם. החשמל מחמם את האבנים האלה, ועל הרשת המכסה את כל העסק אפשר לעשות סטיקים וקבבים. לא בדקתי את זה באופן אישי, כי זה עולה 160 דולר. אבל בעל החנות אמר שזה יוצא יותר טוב מגריל אמיתי.

תיזכורת

כאן אני עושה בשבילכם את מה שהייתי רוצה שמישהו יעשה בשבילי כל שנה. נכון שיש לכם חברים נוצרים בכל מיני מקומות בעולם? למי אין? אז זה בדיוק הזמן ללכת ולחפש להם כרטיסי־ברכה יפים לחג המולד, לכתוב להם כמה מילים חמות ו... לשלוח.

תזכרו כמה נעים לנו לקבל כרטיס־ברכה לראש־השנה מכל מיני אנשים בעולם, שבדרך כלל אנחנו לא בקשר איתם.

כל שנה אני נזכרת בעניין זה בערך באמצע ינואר, ואז אני מרגישה ממש מפגרת. הפעם גם אתם וגם אני נהיה בסדר. נכון?

עכשיו גלידות. באמת אני לא רואה למה צריך להפסיק לאכול גלידות רגילות בחורף. אפילו הרופאים אמרו שקר בגרון זה בריא בגרון. ובכל זאת חברת שטראוס הוציאה סידרה של גלידות מיוחדות לחורף, אולי זה בשביל אלה שלא מאמינים לרופאים. הגלידות של החורף הן יותר רכות ויותר מוקצפות וכן מעוטרות במוס. כך שאפשר להוציא אותן מהמקרר חצי שעה לפני ההגשה. זה לא ימס, ובכל זאת לא תקבלו מכת־קור בגרון. ביקשתי מחברת שטראוס שתצלם לי את הגלידות החדשות וזה מה שיצא. בפינה הימנית של התמונה זה המוסקולה, חטיפי־מוס בעטיפה של שוקולד, שאפילו אני (שונאת־גלי־דות ידועה) אוהבת אותם. בצלחות הגדולות יש גלידה עטופה במוס, ובמגש למעלה מצד ימין של התמונה יש גלידות עם קציפה, שאפשר לחמם אותן בתנור לרגע. טעמתי. לא רע.

מה עוד אתם עושים בקיץ? נוסעים לחו"ל? תסעו! למה לא? תוך שבוע אתם חוזרים ארצה, כי בכל זאת זה המקום הכי־חם בעולם.

שלום, ולהתראות בסוף יולי.

דניאלה שמי

עוזי רז הוא אחד הגברים שעל שפת־הים שעיסוקם היחידי בחיים הוא להתחיל עם בחורות — ביחוד עם תיירות זרות, שלהן הוא אורב במי־הים או מחכה על החסקה

ניגולו ישראלי

נמשכתי במיוחד לבנות תוצרת־חוץ, כי באיזשהו מקום אצל הבנות הישראליות, אם אתה לא לומד, אז הן אומרות שהשפה שלך זולה מדי, ואם אתה מדבר אנגלית. המילים יוצאות מהפה אחרת.

למדתי אנגלית על חוף־הים. בגיל 16 נסעתי ללונדון ועבדתי קצת אצל אחי. הוא הכריח אותי לדבר אנגלית ושיפרתי את השפה שלי. אחרי חודשיים חזרתי לארץ.

בחוף הים לא הלך לי עם הישראליות. אז נמשכתי פסיכולוגית לבלונדיות עם עיניים כחולות. מצאתי אצלן יותר הבנה כלפיי.

בחורות שלא דורשות יותר מדי. מבינות גבר בים. הייתי מספר להן שאני מציל, עד שיום אחד החבר'ה שלחו אותי לקורס־הצלה. אפילו מהצבא הייתי בורח כדי להיות על שפת־הים עם הבחורות.

זה מה שנתן לי את קו החיים שלי — הבחורות. כשאני בא בבוקר לים, אני כבר מתכנן איך להביא את הסיפור אוהבת, ואם יש שיר מסויים שאני חושב שאני שר אותו רי יפה והיא דיברה על השיר הזה, אני שר לה אותו. למשל: When I need You. אם אני רואה שזו בחורה שאני נמשך אליה חוץ ממין, שהשיחה איתה מעניינת אותי ושאני יכול לבלות איתה בערב חוץ מסקס, אני קובע איתה לערב, כדי להעביר יותר הנאה ויותר זמן ואולי גם להיקשר. תמיד ישנה האשליה שהבחורה שמוצאת חן בעיניי, היא אולי חלום־חיי.

„בלי ים ובלי בחורות אני לא יכול... תמיד נמשכתי לבחורות..."

„אני לא יכול להחזיק מעמד עם אחת..."

כל מה שהטריד את עוזי רז, כשבא להתראיין, היה אם זה יעזור לו, אם יידעו למצוא אותו, אם תהיה כתובת בכתבה או שמספיקה התמונה, ואיך יכירו אותו הנשים שתרצינה בו.

עוזי (28) הוא שזוף מאוד, תלתליו שחורים מבריקים, עיניו שחורות נוצצות. עצמות לחיים בולטות, גוף בנוי טוב אם כי נמוך — וזה מה שדרוש לו למיקצוע שבחר לעצמו כדי „ליהנות מהחיים". הוא ג'יגולו ישראלי („רק לפעמים," הוא מדגיש) ואפשר למצוא אותו בסוכת המציל בחוף הילטון בתל־אביב.

מספר עוזי:

אני ילד שגדל בים. לא אהבתי ללמוד, אז הייתי בא לים, רואה איך המצילים עובדים, נדלקתי על הרעיון — שמש, ים וחתיכות. תמיד היתה לי משיכה לבחורות.

יום אחד התבגרתי. הגעתי למצב שאני יכול להגיע עם בחורה לשיחה מעניינת ואיך שאומרים — לשכנע את הבחורה למין, לזיון, איך שאת רוצה לקרוא לזה.

רכשתי הרבה הצלחה עם בנות. לבחורה הראשונה בצורה המשכנעת ביותר. מגיע לחוף, עושה סקירה. ברגע שאני רואה בחורה שמעניינת אותי מבחינה חיצונית, מבחינת ההתנהגות עם עצמה, לפי התנועות שלה, אני קובע לעצמי את הטיפוס שמסתתר מאחורי הבחורה.

גם אם יש בחורה עם גבר, אני לא נרתע. תלוי מי הגבר. אני רואה לפי ההתנהגות שלה איתו אם יש מקום להיכנס או לא.

אני אורב במים, או מחכה על החסקה עד שהיא תיכנס למים, ואז ניגש אליה, או בשחייה או על החסקה, ומציע לה את ההצעה. מה אני אומר בדיוק זה תלוי ברגע. זה ספונטאני.

אם אני רואה שהבחורה עושה רושם של חופשיה, אני אומר לה: „זה יהיה קומפלימנט בשבילי שבחורה יפהפיה כמוך תעלה איתי על החסקה לסיבוב." אם היא שואלת מי אני, אני אומר לה שאני מציל בחוף. אם היא אומרת שיש לה חבר איתה, אני אומר לה שאני לא נושך ואין מה לפחד ממני, וכל מה שהיא יכולה לקבל מהסיבוב זה רק הנאה.

כשהיא עולה על החסקה, אני שואל מאיפה היא. בדרך כלל זו תיירת, אז אני מדבר איתה על הארץ. אחר־כך אני חותר, מפסיק לדבר, מתחיל לשיר לעצמי, נותן לה לשמוע את הקול היפה שלי. שואל אותה איזה שירים היא אוהבת. אני לא יודע אם אני מחפש כלה. אני לא יודע מה אני רוצה מעצמי. אחרי מה שקרה לי עם בנות, אני לא יודע אם אני יכול להחזיק מעמד עם אחת.

כשהייתי צעיר יותר הייתי מתאהב מהר, נקשר מהר. ראיתי תמיד שיש אבזבות מאחורי כל אשליית האהבה והרגשות.

כשהייתי צעיר הייתי מתבייש להביא בחורות הביתה. אז היו לי חברים שהיו מציעים כל מיני הצעות. שהם יתנו לי את החדר שלהם, ואני אשתף אותם בבחורה. זה קילקל אותי. זה היה כואב לי, אבל לא היתה לי ברירה. ברוב המיקרים הבחורות הסכימו ואם לא — אז הן השתכנעו. פעם אחת עמדתי להתחתן.

„אני ניגש אליה במים ומציע לה את ההצעה..."

„לעזאזל החתונה!"

יום אחד ישבתי בתחנת ההצלה כעוזר־מציל. זה היה בשנת 1977. לקראת סוף היום ראיתי גברת עובדת עם בחורה צעירה, בלונדית, שיער ארוך חלק, עיניים כחולות, שפתיים, שרק רואים אותן, חושבים שנוזל מהן דבש. בקיצור — פצצת־מין. צעקתי מתחנת־ההצלה, בלי לחשוב פעמיים.

„גם אם יש אתה גבר, אני לא נרתע. זה תלוי מי הוא...״

„אני מגיע בבוקר לחוף וסוקר את השטח, רואה מה שיש...״

„אני אומר לה שאני לא נושך ואין מה לפחד ממני וכל מה שהיא תקבל זה רק הנאה!״

באנגלית: „אפשר להתחתן עם הבת שלך?״

האמא צחקה ואמרה: „מה אתה שואל אותי? תשאל אותה!״

הפעלתי את כל כוח־השיכנוע שלי עם ההרגשה שאני אצליח, ופניתי לבת ואמרתי: „את רוצה להתחתן איתי?״

היא הסתכלה על האמא קצת במבוכה ועניתה: למה לא? אמרתי לה שאני המציל, והזמנתי אותו לשבת איתי. היא מאוד התפעלה וישר הבנתי, לפי השיחה בינינו, שהבחורה מאוד מתלהבת ממני. שוחחנו שעתיים וקבעתי איתה תבים, והיתה מצלצלת אליי מאמריקה. זה נמשך שנתיים בטלפון ובמיכתבים. עד שיום אחד היא הודיעה לי שהיא מגיעה לארץ. היא באה עם האמא שלה כדי להתחתן איתי, בלי שידעתי את זה.

קבענו פגישה במלון. היא חיכתה לי למטה ובאה אליי בריצה ואמרה לי: „אני אוהבת אותך!״ גם אני רצתי אליה אך הרגשתי שהבחורה קצת שונה מהפעם הקודמת, והרגשתי קצת פחות נמשך. אבל ברחתי מזה. לא רציתי להאמין לזה, וכך זה התחיל. פגשנו את אמא שלה, והיא אמרה לי: „עוזי, קטי אומרת שאתם רוצים להתחתן. זה נכון?״ אני לא הייתי מוכן. אבל עקב הנסיון שלי, לא נכנסתי לפאניקה. וקודם כל הסתכלתי על קטי, והיא אמרה כן עם הראש. אז אמרתי כן לאמא שלה.

אחרי שאמא שלה נפגשה עם אמא שלי, שהיא עיראקית, החלטנו שקודם נגור ביחד. שכרנו דירה ברמת־גן וקבענו תאריך לחתונה. הכל על חשבון אמא שלה. קנינו רהיטים חדשים, שלחנו הזמנות, הכל היה טוב. ואז פיתאום נודע לי שהיא אלכוהוליסטית וגם לוקחת ואליומים. התחלנו לריב.

היא סיפרה לי רק דברים טובים על עצמה. כשגיליתי את הדברים הרעים, הרגשתי שרוצים לקנות אותי, ולא יכולתי לעמור בזה והתפרצתי. רבנו והפסקנו לדבר. שמונה ימים לפני החתונה השלמנו, יצאנו לבלות והיא התנהגה בצורה זולה והשתכרה, ונכנסה לריב עם כל מיני פושעים. ביטלנו את החתונה.

תבעתי את קטי על הפרת־חוזה נישואין ועוגמת־נפש. באותו ערב שיצאנו לבלות. היא הבטיחה לי שהיא לא שותה יותר, ובכל זאת שתתה והשתכרה והתחילה להשתולל וזרקה את טבעת־האירוסין ואמרה: „לעזאזל החתונה!״ הוצאתי לה צו־עיכוב־יציאה מהארץ. עיכבתי אותה לשבועיים, בסוף הסתברתי שהתיק נסגר בלי ידיעתי.

מאז קשה לי להתקשר לבחורות. וכל מה שנשאר לי זה זיונים.

היתה עוד בחורה אחת. אחר־כך חשבתי שכסף זה לא טוב, ותפסתי אחת צנועה עם לב זהב, ישראלית עם כוונות טובות, ואז ראיתי שאני יותר מדי בררן וקנאי, והחלטתי שיותר כדאי לעשות חיים עם בנות.

החלטתי שזה יותר כיף עם נשים מבוגרות, במיוחד שהן יותר מבינות. לפעמים הן גם מפרנסות אותי, ולא חשוב אם הן ישראליות או זרות.

הרבה נשים בגילים האלה — 35־50 — מתחילות איתי בים, בבתי־קפה, במועדונים, בכל מקום שיש אנשים. אותן נשים גם משלמות קש, ואני יכול לעשות בזה מה שאני רוצה.

היו כאלה שגם קנו לי בגדים ונתנו לי תכשיטים, וכאלה ששלחו לי מתנות מחו"ל. אבל אני מעדיף כסף. אני נורא אוהב את הדברים האלה. אני גם אוהב לטייל בעולם. זה נותן לי הרגשה של ניצחון. זה לא מגעיל אותי שאני צריך להיכנס איתן למיטה.

„אני מעדיף קש...״

להתחתן זה לפרנס את עצמך. אני בקושי מפרנס את עצמי, אז למה שאני אביא ילדים לעולם ואפגע בהם? זה פשע לעשות כזה דבר!

אני חושב שלישראליות יש כוונות מאוד טובות, אבל הכסף והמעמד של הבחור זה מה שקובע בשבילן. אצל הזרות קובעת ההתנהגות של הגבר כלפיהן.

אני ג'נטלמן לבחורות, אם הן שוות את זה בשבילי. אני מתחשב במיטה. במין, כשמתעלסים, תלוי מה הבחורה קולטת אצל הגבר, ותלוי גם בה. יש גברים שלא יכולים לגמור, יש גברים שלפעמים לא עומד להם, יש גברים שגומרים מהר. אם הבחורה יודעת את הנקודה של הגבר, היא יכולה לתת לכל אחד מהם ליהנות, וגם היא בעצמה תיהנה. לכל דבר יש ההתנהגות המתאימה.

אני לא שואל בחורה מה היא אוהבת במיטה. בחורה צריכה להרגיש אותך. ברור שאני מרגיש אותה. אני נהנה במיטה עם בחורה מההנאה שלה, יותר מאשר מההנאה שלי. כשאני רואה בחורה שנהנית, אז יש לי אתגר, ואז אני רוצה שהיא ואני ניהנה יותר. קרו הרבה מיקרים שבחורה סתם שוכבת, זה מפני שהיא לא מבינה. גבר צריך גם לפעול ולהסביר או להראות לבחורה.

חוץ מזה אני גם רוצה להציע את עצמי כאחד שמבין בטוטו. אני מחפש משקיע. ויש לי שיטה להביא 13. ההשקעה גדולה, וזה לוקח ארבעה שבועות. אבל אני מבטיח לאותו אדם שכסף הוא לא יפסיד, רק ירוויח.

להרוויח בטוטו

אני נורא אוהב שאנשים מקשיבים לי. אני מחפש הנאה בחיים, ואני מנסה להוציא את המקסימום עם מינימום התאמצות. אני אדם שאוהב את החופש, לא אוהב להיות בלחץ ונורא־נורא אוהב שמלטפים אותי. ברור שלא כל אחת. סטייל, בשבילי, זה לא רק יופי, זה גם התנהגות מקובלת.

למשל: כשאני יושב עם בחורה אני נורא אוהב שפיתאום היא שואלת אותי מה אני רוצה לשתות. אני מקבל את זה כקומפלימנט. בדיוק כמו שהבחורה מקבלת קומפלימנט מגבר. זה גורם לי הנאה, ואז אני גם רוצה לתת לבחורה ליהנות. בעונה שנגמרה עכשיו עשיתי 600 בחורות.

אני נורא אוהב שמתחילים איתי. הרבה בחורות, במיוחד תוצרת־חוץ, מתחילות איתי ונותנות לי קומפלימנטים כמו: אתה מאוד יפה. דברים שהישראליות לא אומרות ולא עושות.

אני מעדיף שהבחורה תשלם עבור הבילויים בערב. מפני שלי קשה לשלם. חוץ מהצלה בים אני לא עובר, וגם בהצלה אני לא קבוע. ואני בלי ים ובחורות לא יכול.

לפעמים קוראים לי ג'יגולו. במיקרים מסויימים זה נכון.

אני חושב שאני לא בנוי לחתונה. אולי המיקרה שקרה לי הרתיע אותי. אולי זה פסיכולוגי. אני חושב שכל בן־אדם צריך לאכול, לישון, להתלבש. אבל אני לא חושב שלכל אחד מתאים להתחתן. זו לא חובה, ועובדה שאנשים מתגרשים.

„אני אוהב שהן מתחילות איתי...״

מדראמה הגדחלה

(המשך מעמוד 10)

המערכה כולה נראתה כאילו נוהלה על־ידי „מיניסטריון האמת", המנגנון לדיכוי המחשבה בסרט „1984", המוקרן עתה בארץ.

במערכה זו לא הופעלו רק הניצים. מיניסטריון־האמת הפעיל במיוחד את ה„יונים", המוכנים בכל עת לספק שרותי־זנות לשילטון. כך רואיין אבא אבן, שאמר כי שום דבר לא השתנה בעמאן, ואף נימק זאת במילים נמלצות אך חסרות תוכן ואמת.

על רקע זה מעניינת נוכחותו של העיתונאי אמנון קפליוק בעמאן. קפליוק הוא בעל דרכון צרפתי, וכותב במוסף הדיפלומטי של לה מונד. הוא כבר סיקר את המושב הקודם של המועצה באלג'יר, ודיווחיו פורסמו אז בידיעות אחרונות. כל פעילי אש"ף יודעים שזהו עיתונאי ישראלי, המדווח לעיתון ישראלי לאומני. אך נעשה הכל כדי להקל עליו לנוע באופן חופשי.

במושב ה־17 לא היתה לאש"ף כל אפשרות להזמין מישלחת של כוחות־השלום הישראליים, בעיצומו של העימות החמור עם הסורים וסוכניהם. נוכחותו של קפליוק היא המחווה המירבית שאש"ף היה יכול להרשות אותה לעצמו בתנאים אלה — ויש לה משמעות רבה מבחינה זו.

● האיש שלא היה

כ אשר הקשבתי השבוע לעשרות הנאומים שנישאו מול המצלמות בעמאן, שמעתי רק קול אחד — קולו של האיש שלא היה שם.

אילו היה קיים בפוליטיקה מימד של צדק, היתה מתנוססת על בימת המועצה הפלסטינית, בין שני הדגלים, תמונתו של עיצאם אל־סרטאווי.

כל מה שמתרחש עכשיו בעמאן אינו אלא הגשמת נבואתו, הגישה שלו — „קו סרטאווי" המפורסם — הוא שנחל את הניצחון המוחץ ביותר במושב ה־17 של המועצה הלאומית.

בשני המושבים הקודמים, בדמשק (1981) ובאלג'יר (1983), נמנעה מסרטאווי אף האפשרות להשמיע את דברו במועצה, מפני שרצה לתבוע בפה מלא את אותם הדברים המתגשמים עתה בעמאן. משום כך נרצח בידי סוכני־סוריה — והנה מתגשמים הדברים במלואם אחרי מותו.

במאות שעות של שיחה ודיון הייתי עד להתגבשות השקפתו של סרטאווי. הוא תבע להעניק מקום מרכזי באש"ף לרצונם של תושבי השטחים הכבושים. הוא ניבא כי העימות עם סוריה וסוכניה הוא בלתי־נמנע, והציע שלא להתחמק ממנו, אלא לעמוד בו בראש מורם. הוא הציע לנקוט צעדים דרמאתיים כדי לשכנע את דעת־הקהל בישראל, וגם בארצות־הברית, שיש להגיע להסדר־שלום עם אש"ף.

כמו כל נביא אמיתי, הקרים סרטאווי את זמנו. תנועות היסטוריות גדולות יכולות להתקדם רק צעד אחרי צעד, תוך שיכנוע הדרגי ולימוד מן הנסיון.

סרטאווי לא זכה לראות בהגשמת נבואתו.

מבחינה ישראלית. נפתחה בעמאן הזדמנות היסטורית. היא תבשיל בשנים הקרובות. מנוי וגמור עם ראשי הליכוד והמערך להכשיל אותה, להחניק אותה באיבה, להקים מולה חומה של שינאה ובורות, ואם יהיה צורך — גם לחסל אותה בכוח הנשק.

אך באשר תתבהר התמונה המדינית החדשה יותר ויותר, ישתנו הרבה דברים בישראל. מול סני המחיר הגדל והולך של המילחמה, יראה המיפנה ההיסטורי המתחולל באש"ף באור אחר ומבטיח.

מפגין בעד ערפאת שנפצע בבירזית

מקום התקרית שבו נהרג הסטודנט בבירזית

הוא ישב וו חודשים בכלא, עד שזוכה מאשמת רצח. אביו אומר: לולא היה לי כסף לעורכי־דין טובים היה בני

ברנס שני

ר פיק עבד אל־חי (19) ישב בפינת החדר, חיוור ועצוב. הוא ביקש לשכוח את החור־רשים הארוכים בהם שהה במעצר. אחד־עשרה חודשים תמימים. אומר רפיק: „אם השופטים לא היו מאמינים לי, הייתי מתאבד. כולם בכפר ידעו שאני חף־מפשע, ולכן הם באים עכשיו לביתי לברך אותי. אני לא עושה חשבון לאף אחד. אני מטייל בכפר ומסתובב כמו לפני שנעצרתי. אני עוד לא יודע מה אעשה. בינתיים אני נח. בעתיד אולי אעבור עם הדוד שלי, בדואר."

סכין בבטן, דקירה בכבד

ר כל החל בערב אחד בדצמבר 1983. בבית הקפה מרזוק, במרכז הכפר טירה, נדקר אחמד פאדילה למוות. הוא נדקר בביטנו, בצד ימין, במכשיר חד. להב המכשיר חדר לתוך חלל־הבטן, הגיע לכבד וחדר לתוכו.

פאדילה עוד הצליח להגיע, בכוחות עצמו למיסעדה נעים השכנה. הוא נכנס למיסעדה כשהוא שפוף ואוחז את ביטנו בשתי ידיו. הוא פנה לאבו־עלי ואמר לו: „קיבלתי סכין קח אותי לבית־החולים." אבו־עלי לקח את פאדילה לריכ־בו, שחנה במרחק 200 מטרים מהמיסעדה. הוא הכניס אותו למושב האחורי, ואז הצטרף אליהם אסעד סאלח, שנכנס והתיישב ליד פאדילה.

במשך כל הנסיעה התפתל פאדילה מכאבים, וסאלח ניסה להרגיע אותו. כשהרכב חלף על פני קיבוץ רמת־הכובש, נדרכם לבית־החולים מאיר בכפר־סבא, שאל סאלח את פאדילה: איך זה קרה? פאדילה ענה, בערבית: „בסיר חייר. רפיק." (יהיה בסדר. רפיק.)

בבית־החולים, נלקח פאדילה לחדר־המיון, ונפטר כעבור שעה קצרה. רו"ח הנתיחה קבע שהמוות נגרם מאיבוד דם פנימי, לאחר דקירה בכבד.

טירה הפכה למרקחה. הושמעו גירסאות שונות לרצח ואז הופנה החשד כלפי רפיק, בנו של טארק עבד אל־חי, ראש המועצה המקומית. טארק בן ה־43 הוא אב לשיבעה, כבר־גוף, כסוף־שיער ולבוש בהידור. הרצח אירע כמה ימים אחרי שנבחר לראש המועצה.

נזכר טארק עבד אל־חי:

באותו ערב שהיתי מחוץ לכפר והודיעו לי על הרצח. חזרתי במהירות לכפר וניגשתי היישר לבית הורי הנרצח. מישפחת פאדילה הם מהגוש המיפלגתי שלי, והם גם היו חברים שלנו. המישפחה שלי והם כבר הרבה שנים ביחד.

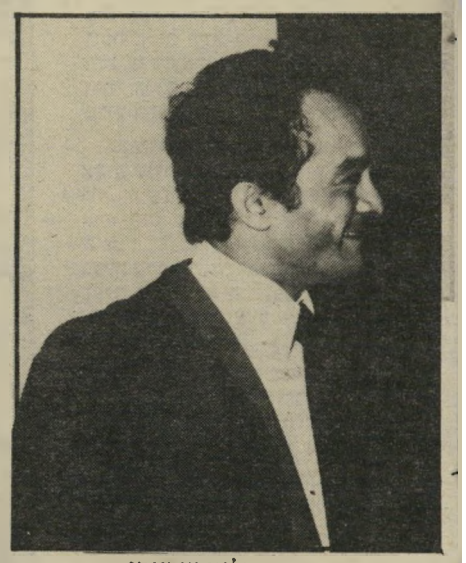
למחרת ביטלתי את כל הפגישות שלי ב־מועצה, משום שרציתי לטפל בהלוויה. כש־הלכתי, בבוקר, למכוניתי, ניגש אליי מישהו מהמישפחה של הנרצח וסיפר לי שיש שמועה שהבן שלי דקר את המנוח. נדהמתי. שאלתי: מי מבין הילדים? הוא אמר לי: „רפיק." האיש ביקש ממני שלא אלך להלווייה. סירבתי. הדבר הרגיז אותי.

ואז הגיעה מישלחת גדולה לביתי ואמרו לי, בצורה חד־משמעית, שהבן שלי הוא הרוצח. ביקשתי שילכו ויודיעו למישפחת הנרצח שאני כן רוצה להשתתף בהלוויה. אצלנו, נהוג, לפי המסורת והמינהגים, שהמישפחה של החשוד ברצח מבקשת רשות ממישפחת הנרצח להשתתף בהלוויה.

מלבד זה, ובמקביל לחקירה המישטרתית, מתנהלת אצלנו במיקרה כזה חקירה פנימית. במיקרה כזה חייבת מישפחת הרוצח לעזוב את הכפר עד לסיום כל החקירות.

היום אני יודע שזו היתה המטרה. הם רצו שאני אעזוב ולא אוכל לשמש כראש־המועצה. מישפחת הנרצח סירבה לנו, סופית, להשתתף בהלוויה.

עליתי לחדרו של רפיק, בקומה השניה ב־

סרקליט שרעבי
לא רוצים דם השוטרים

ביתנו, ביקשתי שיירד לסלון כדי שנשוחח. כשאמרתי לו במה הוא חשוד הוא הופתע, ונשבע לי שהוא לא ביצע את המעשה. לחצתי עליו, וביקשתי שלמעני יאמר את האמת, כדי שאוכל לדעת כיצד לנהוג. אך הוא עמד על דעתו.

הקלטה סמויה, סוכנים מישטרתיים

ב שעות הצהריים הגיעו לביתנו שני קצינים, מסרו לי שבני, רפיק, חשוד בדקירה. אחד מהם אף אמר לי: „תדבר עם הבן שלך שיודה ונעשה מזה סיפור קטן. בוא, נגמור עם הסיפור הזה." התרגזתי וצעקתי לעברו: לך זה כל־כך קל לשלוח ילד חף־מפשע לשלושים או ארבעים שנה בכלא? מה אתה צמא כל־כך להאשים אותו.

אז ביקשו השוטרים שרפיק יתלווה אליהם. כשהוא שמע את הבקשה, אחזו בו פחד וחלחלה.

נסעתי איתו לתחנת המישטרה בכפר־סבא, וכשהחוקרים הודיעו שהם עוצרים אותו, הוא החזיק בידי, ונצמד אליי בחוזקה.

דיברתי איתו וניסיתי להרגיע אותו. הסברתי לו שהמעצר הוא לא נורא והוא לא יימשך זמן רב.

יותר מאוחר התברר לי, שבתא המעצר נערכה לרפיק הקלטה סמויה, אחרי שהוכנסו לתא סוכנים מישטרתיים שביקשו לדובב אותו, לשוחח על המיקרה. הם משכו אותו בדיבורים, וניסו להפחיד אותו. רפיק חזר ושינן שהוא חף־מפשע. הוא לא עשה את המעשה ונראה לו כי העלילה שהעלילו עליו היתה בגלל מילחמת החמולות בכפר.

בינתיים המשיכו הרוחות לסעור. רבים התקשרו למישטרת כפר־סבא, הודיעו טלפונית שרפיק הוא הרוצח. גם אבו־עלי וסאלח, שלקחו את פאדילה לבית־החולים, העידו ומסרו גירסות מפלילות. הדברים הגיעו עד כדי כך שכאשר התקשרתי למישטרת כפר־סבא וביקשתי לשוחח עם אחד הקצינים בקשר לבני, ענתה לי המרכזנית, בצעקה, עוד לפני שהספקתי להזדהות: „אני יודעת. אתה רוצה להגיד, כמו כולם, שהרוצח הוא רפיק."

עד כאן סיפורו של האב, טארק.

החקירה המישטרתית דמתה יותר ויותר לשוק. רס"ר מישטרה, תושב כפר טייבה השכן, קיבל בביתו עדים שהגיעו אליו כדי להאשים את רפיק. אבל העדויות האלה לא נרשמו, רק נשמעו.

קודם חץ, אחר־כך בול

א ת רפיק העבירו מבית־מעצר לבית מעצר הוא היה בכפר־סבא, באשדוד, בלוד, ב־כלא דמון, בכלא כפר יונה. זו היתה שנת גיהינום למישפחת עבר אל־חי.

טארק ואשתו, מהא, מזועזעים. מהא, שהיתה סטודנטית לרפואה כאשר התאהבה בבעלה, אשר התגרש למענה מאשתו הראשונה, נזכרת: הילדים שלנו, בבית־הספר, כמעט שלא תיפקדו. החומר לא נכנס לנו לראש, הם אמרו.

„היום, אחר הזיכוי, אנחנו כל הזמן חושבים מה היה קורה, אילו השופטים המכובדים והמלומדים לא היו כל־כך מיקצועיים? מה היה קורה לילד שלהוריו אין את היכולת הכספית לשכור את שירותיהם של עורכי־דין טובים?

„עכשיו הבן יצא זכאי. אבל, בכנות, זה לא אותו בן. אפילו לא נשאר חצי ממה שהיה."

במישפט ייצגו את רפיק עורך־הדין התל־אביבי אריה שרעבי עם עורך־הדין דן שיינמן.

מספר שרעבי:

העבירו את רפיק לכמה בתי־מעצר, כדי ליצור עליו לחץ נפשי. רפיק קשור מאוד לאביו, וחוסר ההתראות ביניהם יצר אצלו לחץ מסויים. החוקרים ידעו זאת.

הם גם ערכו לרפיק תרגיל. הם סחטו ממנו הודאה שאכן הוא פקד בערב הרצח את בית־הקפה. ההודאה ניתנה על סמך הבטחה של קצין שרפיק יוחזר לבית־המעצר בכפר־סבא, שם יוכל להתראות עם אביו. כשהגעתי למחרת, ורפיק סיפר לי מה שעשה, הוריתי לו מייד להגיש עדות נוספת מפורטת ואכן, בית־המישפט קבע, שההודאה אינה קבילה, משום שהיא ניתנה תחת פיתוי והבטחות.

פרשיה אחרת היתה הקלטה־סמויה באמצעות הסוכנים המישטרתיים. כשלא הצליחו לדובב אותו, הם העלימו את ההקלטה ורק פליטת־פה של טכנאי מז"פ (המחלקה לזיהוי פלילי) גילתה לנו את קיומו.

זה קרה כך: במהלך הדיונים הודיעה התובעת, הלנה ביילין, שהמישטרה ערכה הקלטה, שבועיים אחרי המעצר של רפיק. ביקשנו לשמוע את תמליל ההקלטה. ואז הפליט הטכנאי, שיש סליל הקלטה נוסף, ושאל אותי אם גם אותו אני מעוניין להעתיק. זה היה מיקרה קלאסי של העלמת ראיות.

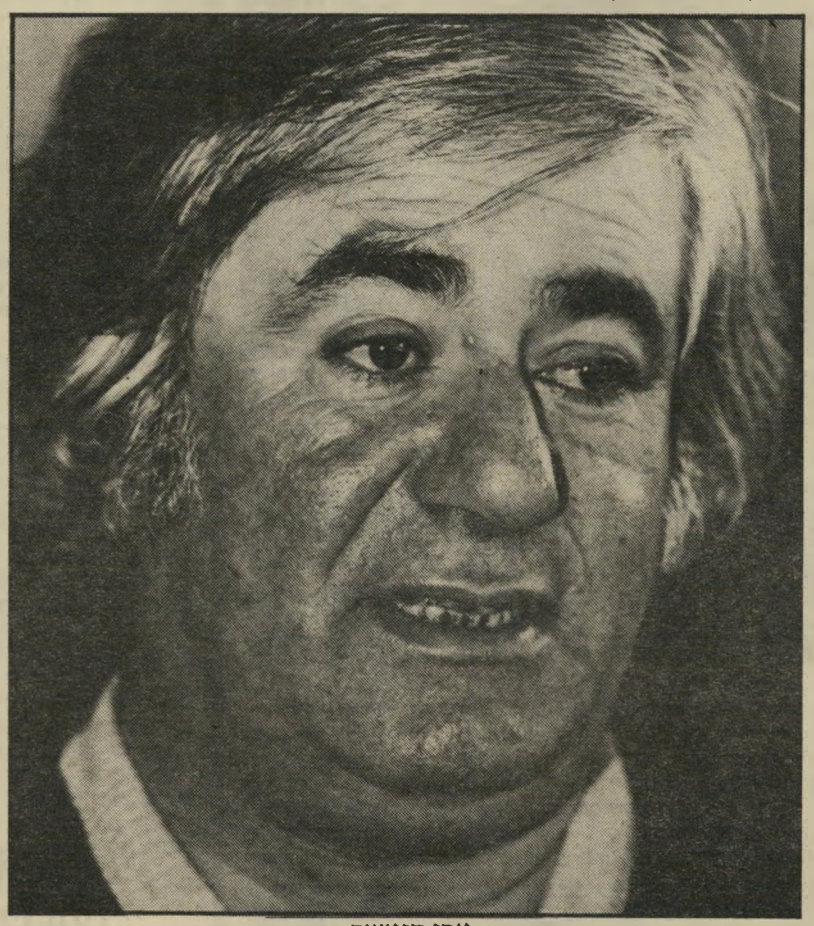
אבל מה שתמוה באמת זה שהמישטרה נגעלה על קונצפציה שרפיק רצח. הם תקעו את החץ ואחר־כך סימנו את הבול.

מהלכי החקירה היו מוזרים. את רוב החקירות הרציניות אנחנו, עורכי־הדין, ערכנו. הצלחנו להוכיח, שפאדילה היה מאורס טרם הירצחו, שבזמן האירוסים הוא גילה שארוסתו יצאה עם גבר אחר, ושפאדילה ביטל את האירוסין.

גילינו גם שפעמיים ניסו להתנקש בחייו של פאדילה. פעם ביריות שנורו לעברו ממכונית נוסעת, ופעם בעת שהיה מעורב בקטטה אלימה. הגבר שאיתו הוא התקוטט, נעצר אז על־ידי המישטרה.

אם הנאשם בביתו
„זו היתה שנת־גיהינום!"

אבי הנאשם
לא הסכימו שישתתף בהלוויה

מסכת טעויות המישטרה נמשכה גם בבדיקת האליבי של אותו בחור. הבחור החשוד טען שבשעת הרצח הוא שהה עם אמו ואחותו אצל רופא־שיניים בטייבה. בבדיקה שערכנו התברר לנו, שלמחרת הרצח הגיעה אמו של הבחור לרר־פא וביקשה שישקר ושיאשר שאכן היא היתה עם בנה אצלו. הרופא סירב, והאליבי הופרך.

עד כאן דבריו של הסניגור, שרעבי.

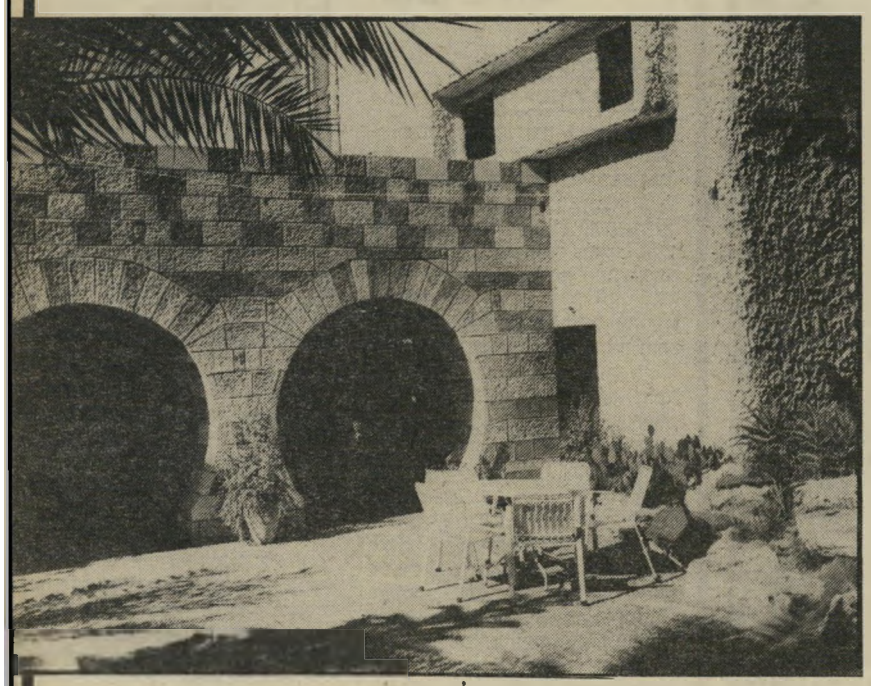
בלתי־אמינות ובלתי־מבוססות

ב ית־המישפט התייחס בגזר־הדין בחומרה לחקירת המישטרה. אחרי שהשופטים שישבו בדין, גרוס, גולדברג וחסון, זיכו את רפיק מכל אשמה, כתב השופט חסון: „חקירת המישטרה לקתה בשני פגמים יסודיים. מן ההתחלה נגעלו החוקרים על שתי הנחות יסוד מוטעות, שהיו מבוססות על עדויות־שמיעה בלתי־אמינות ובלתי־מבוססות, כי הנאשם הוא שדקר את המנוח, וכי עדים שתיארו את המיקרה נמנעו מלהעיד מתוך פחד פן יבולע להם מצד אבי הנאשם, ששימש כראש המועצה המקומית, וכי מופעלים על־ידו לחצים כדי לנטרל עדים."

הוסיף השופט חסון: „צוות־החקירה לא ניהל יומן־חקירה, ובמיקרים חשובים ומהותיים לא רשם מיזכרים על פעולות ומעשים שהיו חייבים להיות מתועדים. הצוות לא גילה את קיומן של הקלטות סמויות, ואף נתן את ידו לפעולות אזהרה והטרדה של עדים."

עורך־דין שרעבי הסיק, בשם המישפחה, את המסקנה המתבקשת: „בהסתמך על החלטת בית־המישפט אנחנו קובלים ליצחק זמיר, היועץ המישפטי לממשלה, כדי שלהבא תונחה המישטרה למאמץ־יתר כדי לגלות את האמת. אם כי איננו רוצים את דמם של אנשי־המישטרה, ואין לנו עניין בהעמדתם לדין.

„לגבי נושא הפיצויים, אנו פועלים על־פי החוק. אנו שוקלים את האפשרות לתבוע אותם."

ביתו של הנאשם
לא נשאר חצי ממה שהיה

(המשך מעמוד 14)

אירופי השיגו הישגים מפליאים. גם לעומת ילידי חו"ל ממוצא אירופי ("הם העילית"), וכי קיימת ערתיזציה של המיפלגות: מיזרחיים לליכוד ומע־ רביים למערך.

נוכח העובדה כי בקרב ילידי הארץ הפיצול הזה עוד יותר גרול והוא הולך עם הפיצול המעמדי, יכלו משתתפי יום העיון להעריך את חשיבותה של תנו־ עת המיזרח אל השלום למרות שהיא תנועה קטנה וחסרת־מימון, המתבססת על מיסי חבר ועל מעט תרומות שהצ־ ליחו אנשיה להשיג בחו"ל.

אבל היא רק בתחילת דרכה, וייתכן שתצליח לעורר את בני עדות המיזרח ולשים קץ לכהניזציה הפושה בהם ואין עוצר.

עיסקת־החבילה

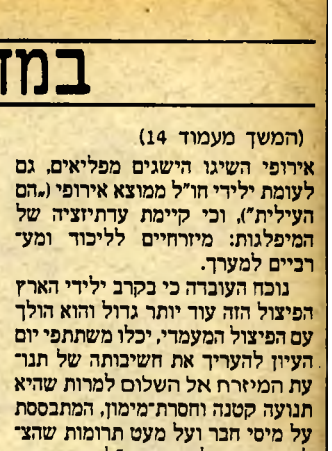
עירית והפקחים

היא מוכרת ספרים בעברית, אך נאלצת ללמוד חוקים בסינית

היפהפיה הבלונדית, שהגיעה לאר־ לם בית־המישפט באחד מימי השבוע האחרון, כדי להישפט על אי־הצגת מחירים, מיקדה אליה את עדשות־ המצלמה של צלמי־העיתונות באולם. עירית רזילי לא התרגשה. אחרי הכל כבר שנים שתמונתה מקשטת את מדורי־החברה בעיתונות, הן בזכות עצמה והן בזכות היותה אשתו לשעבר של הזמר אושיק לוי.

כאשר פתחה עירית לפני חצי שנה חנות־ספרים מקסימה וקטנה ברחוב אבן־גבירול בתל־אביב, הפכה החנות כמעט מייד למרכז חברתי, כשכל חבריה הרבים והמפורסמים של עירית באים לשם כדי לקנות ספרים, לשתות קפה, לשבת על הכורסות הנדומות ולפטפט באווירה של מועדון.

החברים המפורסמים ועירית הסימ־

בעלת־חנות רזילי
לשתות קפה, לשבת בכורסה

פאטית משכו את הלקוחות, ושעה שחנויות־ספרים אחרות בעיר נסגרו או צימצמו את פעילותן, היתה לחנותה של עירית עדנה.

הרגשה קפקאית. עירית קראה לחנות רזילי, אחרי שהחליטה, עם גירושיה, לחזור לשם־נעוריה כדי לכ־ בד את זיכרו של אביה, שנפטר זמן קצר קודם לכן, אחרי מחלה קשה.

וכך זרם הכל על מי־מנוחות בחנות של עירית רזילי. היא מכרה ספרים, הלקוחות שתו קפה ובילו בפיטפוט מהנה ולא מחייב, עד שהשלווה והכיף נקטעו בבת־אחת, בעיקבות כניסתם של שלושה פקחים גברתניים אל הח־ נות, למחרת חתימת עיסקת־החבילה במשק.

סיפרה עירית:

מאז שפתחתי את החנות, לא הייתי אף פעם בטוחה שאני מעודכנת במחי־ רים לכיוון הנכון. הוצאות־הספרים העלו את המחירים כל שבועיים, ועד שהקטלוגים עם המחיר החדש היו מגיעים — העלו שוב מחירים. זה היה בלתי־אפשרי לעקוב אחרי המחירים, אבל עשיתי כמיטב יכולתי.

ואז החליטה הממשלה לצאת עם חוקים בסינית, ולמחרת הגיעו הפקחים לחנות ורצו שאני אבצע את כל ההוראות החדשות ומייד. לא הבנתי על מה הם מדברים. אחרי הכל, צריך היה לתת לי כמה זמן כדי להתארגן. אותם זה לא עניין, ועל המקום דפקו לי מישפט ותלונה על אי־הצגת מחירים בחלון.

בבית־המישפט נקנסתי בחמישה־ עשר אלף שקל קנס. אבל זה לא היה הכל. עוד באותו שבוע הגיעו גם שלושה חבר'ה ממע"מ ואחר מהביטוח הלאומי, שהתברר שהגיעו בטעות. הרגשתי שאני בתוך ספר של קפקא. שילמתי את הקנס וכמובן הצגתי מייד מחירים בחלון.

כעת, אחרי העבודה, אני עוקבת אחרי פינת־החבילה בטלוויזיה. לא רואה קולנוע, לא מבלה, רק מתרגמת סינית כל היום, כדי שחס וחלילה לא אטעה שוב.

שבתאי ולודלום. כשעירית נשאלת מה דעתה על תוכנית־ההקפאה והאם, כסוחרת, התוכנית נראית לה, היא מגיבה: "התוכנית מצויינת. סוף־ סוף אין בילבול־מוח. אפשר לעקוב אחרי המחירים. אני יודעת שאני מו־ כרת במחיר שמוכרים בחנות אחרת. אי־אפשר להגיד שפה יקר יותר או זול יותר. בעיקבות ההקפאה החנות שלי מתחילה סוף־סוף לקבל אופי של חנות־ספרים ולא של שוק־הכרמל, ב־ כל הנוגע למחירים."

עירית מספרת, כי הקפאת־המחירים החזירה את הקונים לחנות: "ההקפאה הרגיעה את האנשים. ער להקפאה שאפו המכירות לאפס. אנשים לא הוציאו כסף. הם לא ידעו מה יהיה. כעת נרגעו. נכון שלא קונים, כמו פעם, חמישה־שישה ספרים במכה, אבל קר־ נים. למרות שלקוחות רבים מתלוננים על מחיר הספרים הגבוהים, רבים אומרים שמחיר של ספר צריך להיות זהה למחיר כרטיס־קולנוע."

מחירו של ספר ממוצע הוא 5000 — 6000 שקל, ועם ישראל ממשיך לקנות ספרים. לדעתה של עירית, המחיר גבוה. "אך בהשוואה למחיר של תחתונים של ילד בשקם, העולים 2,200 שקל, זה לא הרבה."

לקוחותיה מעריכים סיפרות טובה. בראש רשימת הספרים נמצא עדיין סיפרו של יעקב שבתאי, סוף דבר, מייד אחריו סיפרו של ולדימיר נאבר־ קוב, צחוק באפילה וצוק העיתים החזיר, כנראה, את הקוראים אל סיפ־ רות־המתח — ספריו של רוברט לודלום פופולאריים במיוחד.

זיכרונות

סיפורי קרשים

שדיים זה לא דבר מצחיק ותמיד אפשר לסנות לאלוהים

השחקנית הצעירה היתה צריכה לחשוף את שריה בהצגה. היא הת־ ביישה מאוד ושחקן־עמית, שימעון בר, פרץ בצחוק. זה מאוד לא מצא חן ב־ עיניי הבימאי, היי קיילוס, שהתנפל על בר בצעקה: "למה אתה צוחק? אילו אמרו לך להתפשט, מה היית עושה אתה?"

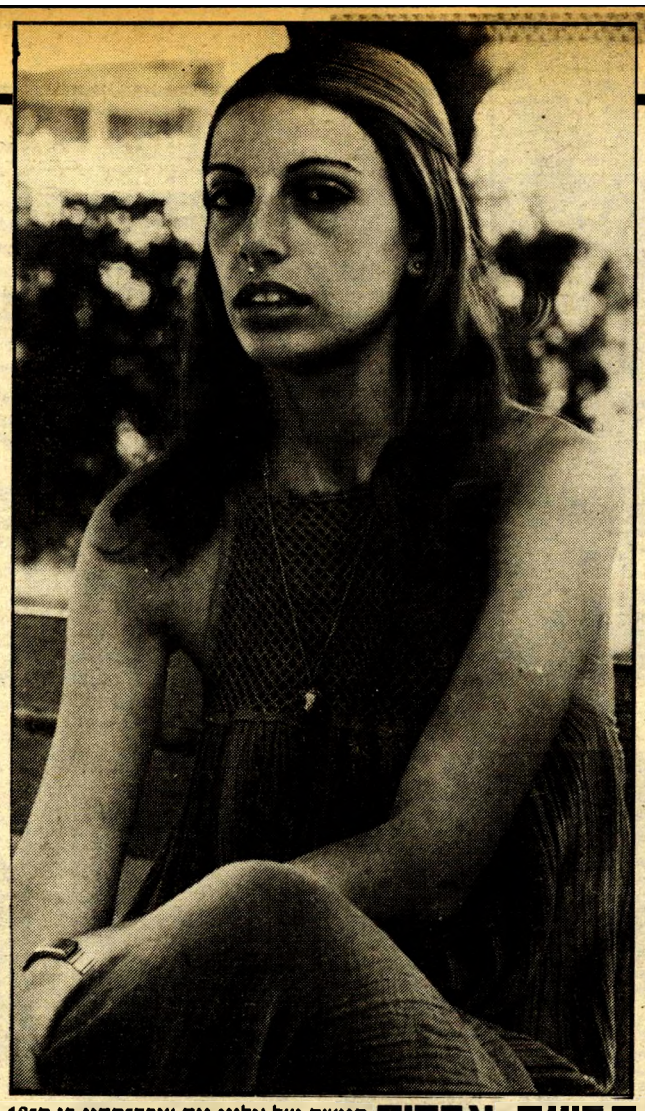
בר הראה, מייד, לקיילוס, מה הוא היה עושה. הוא עלה על שולחן והת־ פשט עירום לגמרי, בלי בעיות.

לידת רומנים. זאת לא היתה מעשיית־הזיכרונות היחידה שהעלו, השבוע, שחקני התיאטרון הקאמרי בעבר ובהווה באירועי יובל ה־40 של התיאטרון.

הם גם סיפרו על חברים היפוכונ־ דרים ("במיזוורת־האיפור שלו יש חומרי־איפור בקופסת סיגריות, אבל תרופות — בארגז־כלים!") ועל לידתם של רומנים, כאשר הלהקה היתה בהו־ פעות מחוץ לתל־אביב ("לא תמיד זכרו באיזה חדרים הם צריכים לישון!").

אבל כוכב הצ'יזבאתים היה שימעון בר המנוח. הזכירו, למשל, כיצד, כאשר

(המשך בעמוד 50)

תביעת אבהות הגישה יעל אלוני נגד עורך־הדין בן ה־48. היא היתה נערה צעירה משולי הבוהמה, שרצתה ללדת ילד, והוא נראה לה מתאים להיות אבי ילדה.

עורך־הדין קוסטין לרמות, אחת תבעה והאחרות השאירו

עמוק מתחת גבות עבותות ושערו המאפיר משאיר מיפרצים רחבים בצידי ראשו. גם כעת, כאשר הוא נמצא במעצר, הוא עדיין נראה מטופח ולבוש היטב.

נורית, שהיא אשתו השניה, היא אשה נאה מאוד. שיערה ארוך ושחור, גופה חטוב והיא לבושה בטוב־טעם. השניים נשואים כבר יותר מ־15 שנה, והיו הרבה שתמהו בבית־המישפט מדוע היא ממשיכה לעמוד לצידו.

שנים ארוכות האכיל קוסטין את אשתו מרורים ובגד בה עם נשים אח־ רות, וכעת, ביומו הקשה, לא עזבה אותו והיא סובלת יחד איתו. היו מי שאמרו, כי מאחר שנורית היא אשה בעלת עקרונות, היא תעמוד לצידו של בעלה עד לסיום המישפט, ואחר־כך, אם תמצא לנכון, תעזוב אותו.

בעת חקירת המישטרה בפרשת הוצאת הכספים ממישפחת ברזילי, נתגלו בחיפוש, שנערך במישרדו של עורך־הדין, תמונות אחרות. ביניהן היו גם כמה תמונות־עירום של נשים.

קוסטין הסביר למישטרה, כי אלה מזכרות מנשים שונות, שאיתן היה ביחסים אינטימיים, ואחרי שנסתיים הרומן, שמר את התמונות כמזכרת־ אהבה. אך לאשתו לא היתה זו התגלית הראשונה על בגידותיו של בעלה.

לפני כמה שנים נתפרסמה כתבה חושפנית על צעירה תל־אביבית בשם

נשות הפרקליט

ב**מיסדרונות בית־המישפט** סיפרו כבר הרבה שנים, כי לעו־ רך־הדין אלכסנדר קוסטין יש הצלחה אצל נשים.

היום, כאשר הוא עצור עד תום ההליכים, באשמה חמורה של קשירת קשר להוצאת כסף במירמה ממישפחת ברזילי מאמסטרדאם, נראה כי ההצלחה הגדולה ביותר של עורך־הדין קוסטין היתה אצל אשתו, נורית. היא עומדת לצידו ומבקרת אותו יום יום בבית־ המישפט.

קוסטין הוא גבר בן 48, גבה־קומה ונאה. אפו ישר, עיניו החומות קבועות

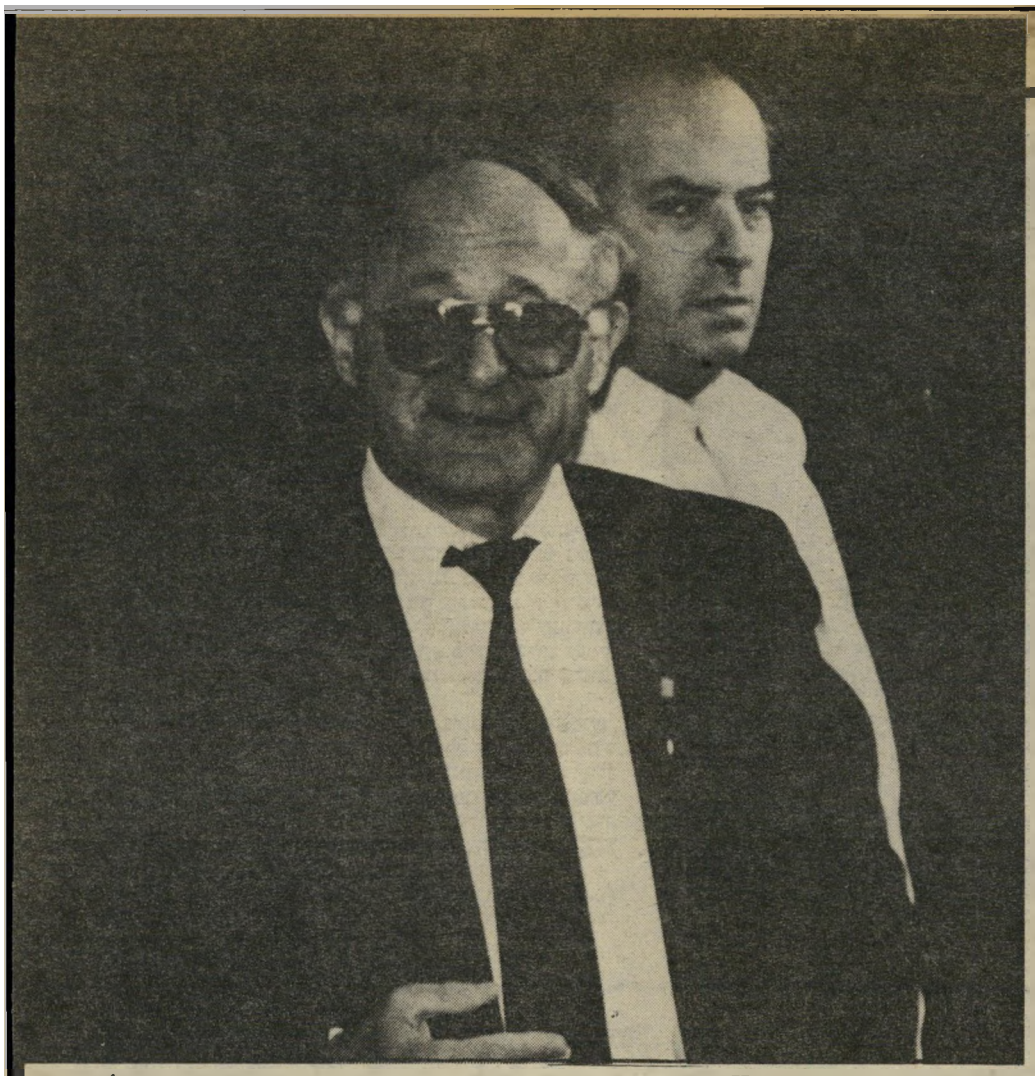
יעל אלוני, אשר סיפרה כי ילדה תינוקת בלתי־חוקית לעורך־הדין קוס־ טין. יעל היתה אז כבת 22, והיא סיפרה כי קיימה יחסים עם עורך־הדין, שהיה מבוגר ממנה בשנים רבות כשהיתה בת 17 ואחר כך נפרדה ממנו. היא חיתה אז בשולי הבוהמה ורצתה ללדת ילד

האשה הנאמנה נורית קוסטין (בח־ ליפת טרנינג שחורה) ידעה על בגידותיו של בעלה ועל תביעת האבהות נגדו, ולמרות הכל היא עומדת כיום לצידו. היא באה לכל ישיבה של בית־המישפט ומחייכת באומץ־רוח. בעלה צפוי, אם יורשע, לעונש חמור ולשלילת רישיונו.

אהב נשים הרבה. אחת עזרה לו אותו על אבהות, אחת מת״יצבת לימינו

אצלו תמונות עירום כ„מזכרת"

הנאשם מסתתר עורך־הדין קוסטין (בחולצה הלבנה) מסתתר מעיני המצלמה, מאחורי גבו של סניגורו, נחמן אמיתי. קוסטין גבה־הקומה שומר על הופעה מטופחת, גם כאשר הוא נמצא בבית־המעצר זמן רב. השבוע נעצר עורך־הדין עד תום כל ההליכים נגדו.

שיהיה כולו שלה (העולם הזה 8.2.81).

כך בבר ניהלה יעל רומנים אחרים עם כמה גברים, ובגיל 20 חזרה לקיים יחסים גם עם קוסטין. „הוא לא היה אדם פשוט, או פועל עני. הוא אדם המרוויח בוכטות של כסף, משכיל, נאה וקיוויתי שאהרה לו," סיפרה יעל.

כאשר גילתה כי היא בהריון, לא סיפרה על כך לעורך־הדין. היא חשבה ללדת את הילד ולגדלו בעצמה. אולם אחרי לידת התינוקת מצאה יעל, כי אמהות איננה דבר קל. היא היתה זקוקה לכסף והחליטה לפנות לקוסטין ולבקש ממנו לתמוך בילדה. היא רצתה, כי הוא יכיר בה כבתו. „חשבתי היא נתנה לו את הכספים מרצון (העולם הזה 14.11.84). הוא גם הציג למישטרה תמונת־עירום של דוריס בת ה־50.

אילן שוחרר אז בערובה ונעצר שוב בספטמבר, השנה, אחרי שדוריס חזרה ארצה וחירשה את התלונה נגדו. בעדותו השלישית במישטרה סיפר אילן מרגלית, כי בעצם היה רק המבצע של המירמה הגדולה. לדבריו, מי שהמציא את כל הסיפורים והיה המוח שמאחורי הפרשה היה עורך־הדין קוסטין.

אילן היה לקוחו של קוסטין והיה להם חשבון־בנק משותף. באותה עדות סיפר אילן, כי כדי לאמת את סיפוריו על אביו שהפך לצמח ועל מילחמת־

בלבוש ובעירום בלה רדיאנו. אשת חברו הטוב של קוסטין, היתה גם היא אהובתו של הפרקליט. במישרדו נמצאו תמונות־עירום שלה ותמונות של נשים אחרות.

המישטרה פנתה לזוג רדיאנו, והם סיפרו על חלקם בפרשה. התובעת, ריקי שפייזר, הבטיחה להם, כי יהיו עדי־מדינה ואף ביקשה מבית־המישפט שלא להרשות את פירסום שמם.

בחקירת המישטרה התברר, כי למרות שבלה היתה אשת חברו הטוב, לא נמנע קוסטין מלנהל פרשת־אהבים ארוכה ולוהטת עם האשה היפה. במשך

„עיתונאית" בנמל־התעופה בלה רדיאנו ובידה פינקס, „מריאיינת" כביכול את אילן מרגלית ודוריס ברזילי בנמל־התעופה, בלוד.

הירושה המתנהלת בארץ על המיליונים של אביו, המציא קוסטין עדי־שקר. לדיברי מרגלית, שלח קוסטין צלם ועיתונאית לנמל־התעופה כדי שדוריס ברזילי תחשוב, כי אילן הוא אומנם בן למישפחה חשובה ומפורסמת. קוסטין גם שלח להולנד את ד״ר חיים רדיאנו, חברו הטוב, כדי שיספר למישפחת ברזילי, כי אביו של אילן מטופל על־ידיו.

ייתכן כי תמונות־העירום שנמצאו במישרדו של עורך־הדין לא היו מענינות את המישטרה, לולא נתגלה, כי בלה רדיאנו היא שהתחזתה לעיתונאית, ובאה לראיין את אילן ודוריס בנמל־התעופה, לפי בקשתו של קוסטין.

שנתיים ניהלו רומן, שנסתיים רק ב־1980.

בעלה של בלה גילה את בגידתה בו ושמע מפיה, כנראה, גם על תמונות־העירום שלה. כאשר נפגש יום אחד באקראי, עקב עבודתו, עם קצין המישטרה בנימין זיגל, התלונן לפניו ד״ר רדיאנו על תמונות־העירום הנמצאות בידי קוסטין. נראה, כי באותה תקופה המשיכה עדיין בלה להיות בקשר עם קוסטין, והיא גילתה לו על השיחה שניהל בעלה עם קצין המישטרה. קוסטין פנה מיוזמתו לזיגל ושאל אם הוא רוצה שהוא יעביר לו את תמונות־העירום. זיגל השיב, כי מאחר שלא היתה תלונה רישמית, אין צורך בתמונות. וכך נותרו תמונות־העירום במגירותיו הסודיות של עורך־הדין, עד שמצאה אותן שם המישטרה.

דימעה וחיוך אמיץ

ד סניגורים, עורכי־הדין נחמן אמיתי ונירה לידסקי, הרגישו בבית־המישפט כי עדותם של ד״ר רדיאנו ואשתו נגד קוסטין נובעות מריגשי שינאה ונקמה, ולכן אין לסמוך עליה. ואכן אין ספק, כי הבעל הנבגד כועס על חברו לשעבר. בעיקר מאחר שנישואיו של ד״ר רדיאנו לבלה היו נישואין של אהבה וויתור מצידו.

כאשר הכיר הרופא את בלה, היה עדיין נשוי לאשתו הראשונה. הוא עבר בזמנו בבית־חולים פרטי, ושם הכיר את בתו של בעל המקום. השניים נישאו ואביה של הכלה מימן את לימודי־הרפואה של רדיאנו בווינה. אחרי שסיים את לימודיו חזר ארצה כרופא וגר עם אשתו וילדיו בנווה־אביבים.

מאחר שהזוג יצא הרבה לבילויים ומסיבות, נעזרו בבייבי־סיטר. ברוך כלל היה הרופא מביא נערות צעירות מבית־הספר לאחיות, והיה מחזיר אותן לשם בתום הערב.

אחת הנערות שבאו לשמור על ילדיו של רדיאנו היתה בלה. בין הרופא והתלמידה ניצת רומן, רדיאנו עזב את אשתו וילדיו ונשא את בלה לאשה. אחרי התחלה כזו לנישואין ברור, כי רדיאנו כעס שיבעתיים כאשר התגלתה לו בגידת אשתו עם חברו הטוב.

בכל אופן, בלה חזרה לבעלה וקוסטין לאשתו. אולם נראה, כי המריבות בשני הבתים לא שקטו. בשנת 1981 הגישה בלה תלונה למישטרת רמת־גן, וטענה כי בעלה מאיים עליה. בחקירה סיפרה, כי גם קוסטין נהג בה באלימות באחת הפעמים, כאשר הסתכסכו.

אחרי ששמע השופט אריה אבן־ארי את טענות התובעת והסניגורים לגבי מעצרו של קוסטין, החליט להשאירו במעצר עד תום ההליכים. נורית קוסטין, שישבה באולם לבושה בחליפת טרנינג קטיפתית, מחתה דימעה מעיניה בחיוך אמיץ. **אילנה אלון** ■

המרומה והג׳גולו דוריס ברזילי ואילן מרגלית כפי שצולמו בתקופה שבה היו ביניהם יחסים אינטימיים. אצל מרגלית נמצאו מיספר תמונות־עירום של דוריס.

„מתי אתה חותך?"

„בשבילי חוו'לה מתה!" הכריז טוביה, הוא **חיים טופול**, במחזה כנר על הגג. כשנודע לו שחוול'ה שלו נישאה לגוי, זה היה אחד מרגעי־השיא של ההצגה.

אז לא העלה טופול, אחד הצברים המוכשרים והאופייניים ביותר במדינה, על דעתו, שגם בחייו הפרטיים הוא יעמוד בריוק בפני אותה דילמה.

מספרת בתו, **ענת טופול**: „אני מתכוננת לנסוע בימים אלה לשבועיים לאנגליה, כדי לפגוש **באדריאן דנבר**. ביום השישי הקרוב תיערך ההצגה הראשונה של מחזה של **אדוארד בון** ברויאל קורט. שבו הוא מופיע. אין לי שום תוכניות חתונה. הוא בריוק בן גילי, 26. חייתי איתו שלוש שנים, כשהייתי בלונדון. מאז חזרתי לארץ ועברה כבר שנה וחצי. לא התאהבתי בשום גבר אחר, ובזמן הזה הוא ביקר אותי כבר שלוש פעמים וגם אני ביקרתי אותו. המשכורת שלי מכסה בקושי את חשבון שיחות־הטלפון שלי איתו.

„הוא בחור מקסים, לא יפה במיוחד, מצחיק, קומיקאי. אביו היה פועל, שעבד קשה בבניית־גשרים, עד שנפטר. אמו מגדלת עוד שיבעה אחים ואחיות. אני לא רואה את עתידי בחו"ל, כך אומר ההגיון, אבל לצערי הלב מנצח. אני אוהבת את החופש שלי, ועומדת ליהנות ממנו עוד שלוש־ארבע שנים. אבא טופול לא יהיה כל־כך מהר סבא ממני. אולי מהצעירים שלו. אחותי התגייסה השבוע, ואחי, בן ה־22, יוצא עם בחורה בשם **סיגל שנקר**, ישראלית נחמדה, יפה וחכמה, הלומדת מחשבים.

„אבא דווקא אוהב את אדריאן כבן־אדם, אבל יש בריחה במישפחה: אבא שואל את אדריאן 'נו, מתי אתה חותך?' אדריאן לא מוכן להתייהד. אני חושבת שאילו היה חותך, אבא היה מסכים."

ענת טופול ואדריאן דנבר
חשבון טלפון

„יוצא לי מכל החורים!"

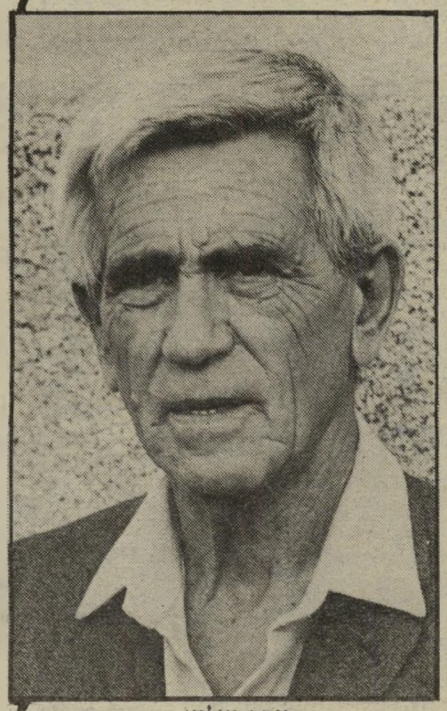
השבוע נודע לי **שיוסף מילוא**, השחקן־בימאי, סיפר לידידיו שהוא עומד לשאת בינואר את ידידתו, האלמנה הגרמניה, לאשה, אחרי שהיא תעבור תהליך גיור.

דרינג דרינג.

מדברת המרחלת. שמעתי שאתה עומד לשאת את ידידתך, שנשארה בגרמניה.

„את נשמעת נורא נחמד, אבל אני על החיים הפרטיים שלי לא מוכן לדבר. מה שאני מוכן לספר לך הוא שהפסטיבל הזה, שנערך סביבי, יצא לי כבר מכל החורים. אני טיפוס שלא שייך לנדכאים, ולא אוהב לשחק את הממורמר.

„זה נכון שכשאני עומד כל יום לפני המראה בגרמניה, אני שואל את עצמי: מה אני עושה פה?

יוסף מילוא
„מה אתה עושה פה?"

זה מזכיר לי את הסיפור על **פולה ובן־גוריון**. הייתי מאוד מיודד איתה. דויד בן־גוריון הזמין אותי לבוא לשדה־בוקר, כדי לארגן למענו מש־הו. כשהוא היה פוגש אותי, תמיד היה שואל אותי מחדש: מה אתה עושה פה? בהתחלה נורא נעלבתי, עד שגיליתי שהוא היה שואל כל אחד. הוא היה כל־כך מכונס בתוך עצמו, שהוא פשוט לא זכר.

„עוד לא הגעתי למצב שאני רק מעלה זיכרונות, ואני עוד מרגיש את עצמי צעיר. עובדה, עוד גדלות אצלי שערות שחורות!"

קבקב מאבא

ביום הרביעי בלילה חזר **רפי שאולי** מטיסה נוספת שלו ללוס־אנג'לס, משם ללונדון ומשם לארץ, טיסה הקשורה בעסקי־הקולנוע המעסי־קים אותו כיום, ושהפכו מרכז עולמו.

לא אתפלא אם לשם כך יעזוב אותנו בקרו לכמה שנים טובות.

מאחר שאני לא אוהבת שהעיר הקטנה שלי תישאר בלי הנהגה מתאימה, חיפשתי ומצאתי למענכם טיפוס שלפי מיטב ידיעתי עומד לרשת את מקומו של רפי.

„שיקפצו לי!"

דודו טופז
עוד פליטת־פה

דרינג, דרינג!

„את **דודו טופז**, בבקשה!"

„מדברת."

„מדברת המרחלת, זאת שאתה כל־כך דואג לפרסם אותה בתוכניתך ולספר שהיא משמיצה אותך. שמעתי שאתה נחקר בימים אלה על־ידי שילטונות־המס בחשד שלא שילמת מס על רווחים ממכירת קסטות של תוכניתך."

„את חושבת שזה נכון? ואם זה נכון, שיקפצו לי?"

אני מקווה שפקידי מס־ההכנסה לא קוראים את המדור. לפי מיטב ידיעתי, דודו שילם כבר מחיר כבד עבור פליטת־פה אחרת שלו.

הבעיה היחידה של הבחור היא שהסיגנון שלו שונה.

המדובר ב**שלומי פילו**, גבר נאה מאוד (31), שכדי לקבל ממני את התואר המחייב הזה הוא היה צריך לעבוד קשה. הוא ניהל כבר את הטחנה, הביץ'בר, המיסבאה, האסם, זו ארץ זו, ותל־אביב הקטנה. מספר דודו: „עד גיל 17 עוד קיבלתי מכות. גרתי בדרום־העיר. אבי, שהוא ממוצא יווני, כשנכנס הביתה הייתי צריך להגיש לו את הקבקבים, שעפו לא פעם לעברי כשהעזתי לחזור אחרי 11 בלילה. וכשהבאתי הביתה ציון פחות מ־9 ידעתי שאני אבלה את היום הבא באמבטיה. לכן, כשהלכתי מאוחר יותר לצנחנים, זה היה כמו ליפתן אחרי בית אבא.

„למרות האזהרות של אבי שאתרחק מכל אור ארום, נמשכתי רווקא לשם. מאז אני מנהל מקור־מות כאלה.

„במשך השנים הכל השתנה. אם פעם היו נותנים את הטון 1500 איש היום יש בקושי 500. מדובר בכאלה שיכולים להוציא סכום של 8000 שקל ערב־ערב. היום אין סוסייטי, לא שואלים אף פעם מי האיש. פעם שתו שוקו או תה עם נענה. היום מינימום בירה.

„את אישתי, אם בתי, פגשתי כשבאה והתחי־לה לעבוד באסם כמלצרית. דרכתי לה בטעות על הרגל. אחרי שבועיים התחתנו.

„היום כל מה שאתה צריך לדעת זה מתי מתחממת האווירה במקום, ואז לפתוח שמפניה ולהתיז אותה על הנוכחים. בעל העסק לא צריך ללוות אף אחת. הן באות בלי בעיות לבר, ותופ־סות את הגבר המתאים להן."

יותר טוב עם חתול

„נמאס לי לבשל, לכבס, ולנקות," הצהירה הזמרת **אלכסנדרה (פרידמן)**.

הפזמון הזה נשמע מוכר. „אני מסתדרת טוב מאוד עם הבלגן הפרטי שלי, והוא משגע אותי בדרישות שלו לנקיון," הסבירה אלכסנדרה ל־ידידיה בארצות־הברית את הסיבה לגירושיה מבעלה האמריקאי.

למי שלא זוכר: עד היום משמיעים ברדיו את שירה נפשי כלתה לחרוזים. היא היתה זמרת קטנת־קומה בעלת קול טוב, שהתגוררה בבית מוזר בפרדס־חנה. אלכסנדרה לא הצליחה להש־תלב בחיים החברתיים של עולם הבוהמה.

היא בלטה תמיד בזרויותיה. היא היתה מו־פיעה להופעות כשבידה מאוורר פרטי קטן, שהיא היתה מפעילה אותו בהפסקות.

היא עזבה את הארץ, התחילה להופיע בארי־צות־הברית, נישאה לאמריקאי, התגרשה. היום היא מופיעה במועדונים הקטנים בבוסטון, ו־חוזרת מאושרת לביתה, שם מחכה לה חתולה האהוב.

שלומי פילו (עם השחקנית שרי צוריאל)
הצנחנים היו ליפתן

רחל מרחלת על כל העולם

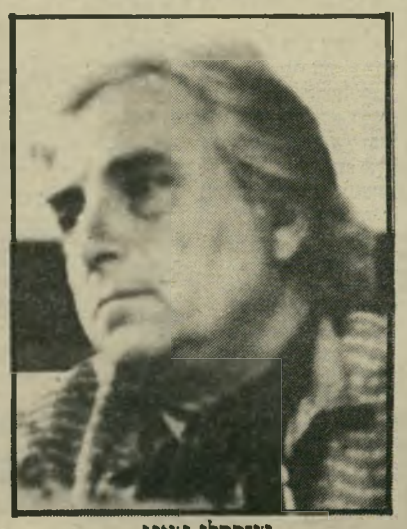
אשת המנהל מאיטליה

ביום השלישי השבוע עזבה את הארץ השחקנית **דליה להב**, אחרי שמשמש ברגע האחרון היא קיבלה את שכרה עבור הופעתה בסרט בנות בנות.

דליה שהתה בארץ חודש. היא באה במיוחד כדי להופיע בתפקיד הקצינה של הבנות. אנשים המקורבים לעולם־הקולנוע תמהו אם אי־אפשר היה למצוא בארץ שחקנית אחרת שתגלם את התפקיד.

„מישהו הפיץ את השמועה שקיבלתי את התפקיד מפני שבעלי השקיע כסף בסרט. איזה שקר! בעלי, **ז'ן־קרלו ג'אני**, אמנם שייך לקול־נוע האיטלקי, אבל הוא מנהל חברת־סרטים ממשלתית, ולא יכול להשקיע פרוטה בשום סרט זר. אך אני בהחלט מוכנה לעזור ולהפיץ את הסרט באיטליה."

דליה (38) נסעה לפני 16 שנה לאיטליה. ביום הראשון לבואה הלכה לראות הסרטה באתר־צילומים ברומא, וממש כמו שכתוב בסרטים, החל רומן בינה ובין הבימאי — ג'אני, יהודי (55), שממנו יש לה שני בנים, **גבריאל** (15) **ודניאל** (9).

ז'ן־קרלו ג'אני
לא יכול לעזור

דליה להב
אין חיים מתוקים

על החיים שלה ברומא סיפרה לי דליה: „כל הקישקושים על חיי דולצ'היטה ברומא הם לא־נכונים. הם באו רק כתוצאה מדמיונו הפורה של **פרדריקו פליני** בסרטים. החיים הרגילים שם כיום הם שמרניים יותר מאשר החיים בארץ. יכול להיות שהם היו שונים לפני 20 שנה.

„אני מכירה את כולם. אך ידידים ממש אין לי מקרב השחקנים. בנה של **ג'ינה לולובריג'ידה** כבר התחתן, והיא, לדעתי, אשת־עסקים ממולחת ביותר. היא הצליחה מאוד כצלמת, ומכרה בהצלחה ספר־צילומים שלה. כיום היא מפרסמת חברת־תמרוקים מפורסמת.

„**ג'וליטה מסינה**, אשתו של פליני, היא בכלל לא עקרת־בית קטנה. הם חיים חיים שמרניים מאוד. יש לה עוזרת, והיא מתרוצצת כל היום ופעילה מאוד בפעולות־צדקה.

„בכל שנה חוגג בעלי את יום־הולדתו ביחד עם **מוניקה ויטי**, שיום־הולדתה חל בדיוק באותו היום. אך בסך־הכל חיי רגילים, חיי עקרת־בית רומאית שהולכת לפרמיירות.

כך אמרה אמא

דפנה נוי
אמא דואגת

„אני לא הולכת ונעשית צעירה יותר, ובגיל 40 הגיע הזמן שאת חתן," הסבירה **דפנה נוי** (לשעבר רסקין) את העדרויותיה במשך חודשים מהארץ.

בארץ נשארו שני ילדיה, המתגוררים ליד בית אביהם, בעלה־לשעבר, הארכיטקט **יורם רס־קין**.

דפנה מנהלת כיום רומן עם גבר אמריקאי, שחי בנפרד מאשתו. בקיץ האחרון הוא הגיע לביקור, יחד עם דפנה לארץ.

מה שבטוח שהרומן זכה לברכתה של האם **אנטה**, הדואגת מאוד לבתה, למרות שהיא נמצאת במרחק רק ממנה במיאמי.

עם מקל ביד

עזריאל עינב
בגלל התפוחים

ידידין של הסוחר הבינלאומי הישראלי **עזריאל עינב**, נדהמו לגלות שבכל פעם שעזריאל נוסע לחוות־בריאות, הוא נראה מתהלך במקום כשהוא נעזר במקל־הליכה.

הם היו בטוחים שהוא נעזר במקל בגלל מצבו הפיסי החלוש. אך עד מהרה התבררה להם יעודו האמיתי של המקל.

מסתבר שעזריאל מרבה לטייל בסביבה בין הארוחות דלות־הקלוריות, והוא מוריד בעזרת המקל תפוחים מהעצים.

בתום כל ביקור הוא נוהג להפקיד את המקל למישמרת עד לביקור הבא.

דור חדש של זמר

מירי אלוני (עם שמואל אומני)
הבן יקיר לי

רוצים הזדמנות להרים כוסיות? תפדלו, יש! אבל אבוי לנשמתכם הדוויה אם תשתו לבד!

נתחיל בהילולה הראשונה. לרבנית־בעתיד **מירי אלוני** נולד, בסימן פעמיים כי טוב, בן. הלידה לא הלכה הכי־קל בעולם, אך כבר נאמר בעצב תלדי בנים. הזמר־לעתיד נולד באסותא. ולפי הצריחות הוא הולך להקת הנח"ל.

להי־מם שוז, **לאה לופטין** עומדת ללדת ממש בימים אלה את ילדה הבכור.

ומה עם זמרת נוספת לטריו? שבו בשקט, אני דואגת לכם. גם את **רותי הולצמן** הכנסתי בשנית להריון. הבחורה ממש תפסה שוונג, מאז שנישאה לרופא־ילדים. בנה הראשון נולד לפני שנה וחצי.

מי חסרה? נכון! **ירדנה ארזי!** אותה אינני יכולה להכניס להריון, למרות שהיא בדיוק מאותו שנתון, 35—33. בעלה שומר עליה, ורק כשתתפנה מענייני־הקאריירה הלוחצים יתפנה הוא עצמו למשימה. לשם שינוי אני מזמינה בת. שתעשה חיים לא־נורמליים עם כל הזכרים שנחפוז להגיע לפניה.

תנו עוד כוסית, קמצנים!

מוצארט או בטהובן?

סנינה רוזנבלום
שמונה תיסרוקות

בשבוע שעבר נערכו הצילומים לתוכנית של מבט שני, על הנושא „נשים יפות".

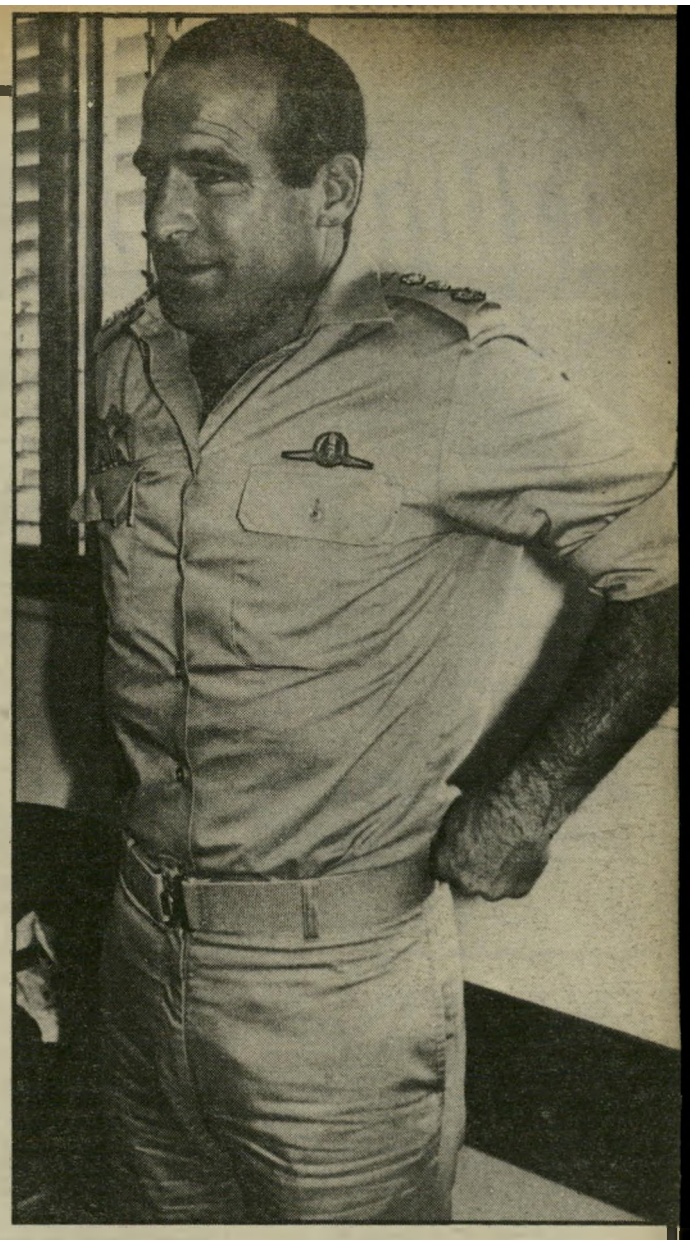
אם תשאלו אותי, אני בכלל לא מבינה מה עושות שם **קארין דונבקי** ו**רותי גלזר**. לא שאין הן יפות, ושאין להן מה להגיד. אלא איך הן תתחרינה בבחורה מיקצועית כ**סנינה רוזנבלום**?

הצילומים נערכו בביתה של סנינה. ספרית מיוחדת סירקה אותה בשמונה תיסרוקות שונות, שהותאמו לשמונה תילבושות שונות.

מורה לפסנתר עמדה ליד סנינה, כשזו ניגנה. סנינה התייעצה עם עורכי־התוכנית איזה קטע מתאים יותר: של מוצרט או של בטהובן. היא הכינה את שניהם.

אני מקווה שהטלוויזיה הישראלית תעז ותשלב גם צילום־עירום שלה מהימים הטובים, כפי שעשתה לא מכבר הטלוויזיה הגרמנית.

חפץ יעיד נגד פרידמן

טי־מישטרה, אינם זוכרים שגם בעבר היו תקופות שבהן הופנו חיצי־זעם לעבר היחידה. כי בשל אופי העבודה בה והפירסומים על כל מיבצע שנערך על־ידי אנשיה, היא חשופה יותר לציבור, ושמות הקצינים והשוטרים המשרתים בה מוכרים באיזור תל־אביב רבתי, לפחות לחלק האוכלוסיה ה־עוסק בפלילים. מיקרים של שוטר או קצין שסרח תוך כדי תפקיד, או בשל סיבה אחרת, זכו בפירסום נרחב ובתגובות שליליות ביותר.

מישטרה פרטית

סגן־ניצב בדימוס יגאל אנקורי, כיום בעל חברת־שמירה בפתח־תיקווה, העלה זיכרונות מתקופת שי־רותו.

סיפר אנקורי:

הייתי מהוותיקים שבין הקצינים ביחידה. היו תקופות שבאנו לעבוד בשביל האידיאל. כל שוטר ראה במיגור הפשע כאילו זה עסק פרטי שלו. היה כיף לבוא לעבודה. יצאתי לקורס מפקחים. פגשתי את פרידמן. אני מכיר אותו כמו שאתה מכיר את אשתך. שירתי יחד איתו תקופה ארוכה ואף היינו יחד בשני קורסים מיש־יחידות שלא היו בשטח פיקודו. הוא עשה זאת בדרכים שנגדו, לעיתים, את הנוהלים המקובלים במישטרה. פרית־מן ניסה לעשות מישטרה שלו, פרטית, בתוך הימ"ר (היחידה המרכזית).

זכריה בנאי, שהיה אז מפקד היחידה המרכזית, (והיום חזר לשמש כמפקדה), ניסה לעשות שלום־בית. אך בהרבה מן המיקרים הוא פשוט נכנע לרצונותיו של פרידמן.

פרידמן היה מקובל מאוד על שוטריו ביחידה, וראגתו היתה כה גדולה, עד שיצר מחיצה רחבה בין מדור הבילוש והמודיעין. מי שנפגע מהעניין היו השוטרים והעבודה השו־טפת. גם בשטח שפרידמן הצטיין בו, הדאגה לשוטרים, ובמסיבות שערך להם ולבני מישפחותיהם, הוא הגזים. תמיד נהג להזמין את מישפחות שוטרי הבילוש. שאר השוטרים לא השתתפו.

אני השתחררתי מהמישטרה בשל בעיות בבריאות, אולם גם עם בעיותיי אלה יכולתי להמשיך ולשרת. באווירה העכורה שנוצרה בין ראשי המדורים, בין השוטרים, וביחידה עצמה, לא היה לי טעם להמשיך בשרות.

חבל שמחשבתו של פרידמן היתה צרה בעניין זה, משום שהוא האמין שכל מעשיו הם הדרך הנכונה לפעולה. הוא עשה ימים כלילות בעבודתו לעיתים קרובות לדין מישמעתי, במיו־חד על עבירות של שימוש באלימות. שוטרים טובים ומצליחים פרשו מה־שירות. היתה להם הרגשה כאילו אין מתעניינים בהם.

שוטרים מצטיינים כמו מיכה רותם, שלום עורקבי, חיים לישינסקי, יעקב אשל, דויד דנהירש, עזבו. פיקוד המ־חוז לא ראה לנכון לבוא עימם בדברים ולבדוק ברצינות את המתרחש מאחורי הפיטורים.

ייתכן שאם מישהו היה לוקח את העניינים ברצינות, אולי היה נמצא קשר בין האווירה שהשתררה לבין הפיטורים. כלי־התיקשורת לא דממו. הם לא עסקו, כבימים עברו, בהלל ובה־צלחות המשגשגות של היחידה, אלא במישפטים מישמעתיים ובסנסציות בין־אישיות פנימיות בתוך היחידה.

חוסר מיקצועיות

כמו בתקופת קודמו, ניצב עופר, גם בתקופתו של ניצב משה טיומקין — כיום בעל תפקיד בכיר בסולל בונה — טופחה היחידה. טיומקין ראג לשבץ קצינים מצליחים ביחידה, איפשר להם לפעול על פי רוח המפקדים. הוא ראג לשלב את שוטרי טרתיים. אני גם הייתי האיש, שהמליץ בפני תת־ניצב חרון, שהיה אז מפקד היחידה (כיום חרון מפקד המיכללה לקצינים במישטרת־ישראל) לשבץ את פרידמן ביחידה.

שנינו שובצנו אחרי הקורס כראשי חוליות־רכוש. אז גם היכרתי היטב את פרידמן בעמית למיקצוע. הוא ליכד סביבו את הגרעין החזק מבין שוטרי היחידה, שכלל את כל השוטרים הוו־תיקים. באותה תקופה הצטיינה היחי־דה בתכסים ואינטריגות. אצל פרידמן במישטרה כדי להצליח, ולפעמים הר־צון להצלחה עלה על גדותיו.

לגבי שוטרים שסרחו בעבר, אני זוכר שהיו מיקרים, והמיקרים האלה העיבו על האווירה. במיוחד זכורה לי החקירה שהתנהלה על־ידי מחלקת חקירות־פנים נגד פקד שלמה מויאל, ששימש כראש מיחלק־הסמים. הוא הואשם שעסק בסחר בשעונים מוב־רחים, וכתוצאה מכך נאלץ להתפטר מהשירות.

אני גם זוכר את המיקרה של אלי

המדור המידרד

דיחידה המרכזית בתל־אביב עברה השבוע זעזוע נוסף. סגן־ניצב משה פרידמן, הוותיק שבין מפקדי היחידה, יצא לחופשה מאונס. העילה: המישפט המישמעתי. העומד ותלוי נגדו בבית־הדין למישמעת של המישטרה.

הוצאתו לחופשה של פרידמן היא חוליה שלילית נוספת במסכת האי־רועים שעירערו את מהימנותם וכוש־רם התיפקודי של שוטרי היחידה.

היחידה נחשבה בעבר יחידת עילית של המחוז והמישטרה כולה. שוטריה נחשבו מיקצועיים ובעלי הנסיון הרב ביותר מבין שוטרי־המחוז. כל שוטר שביקש לשרת ביחידה היה חייב לשרת כסייר או חוקר באחת מיחידות המחוז, ורק אם הוכיח את עצמו במיוחד והתבלט הועבר למדור — השם שבו התפרסמה היחידה בציבור.

הקצינים ששירתו ביחידה היו מהטובים והמצטיינים. גם העבריינים בגוש דן ידעו את כוחם של השוטרים והקצינים באותה תקופה. שמות כמו יהודה דורי, סירקיס, אלי דדון ויגאל אנקורי העבירו רטט־כבוד אפילו בצ־מרת העבריינית. העבריינים העריכו אותם בשל מיקצועיותם וההצלחות הרבות שצברו במשימות שביצעו.

כל אלה הם מתולדות העבר. ההווה אפור ושונה. המוראל הידרדר, ההצל־חות הסנסציוניות פסקו. שוטרים בעלי ידע ונסיון פרשו, קצינים הסתבכו בעבירות מישמעתיות. הועברו ליחי־דות אחרות וחלקם אף התפטרו.

הוותיקים בין שוטרי וקציני המדור זוכרים את היחידה, בערגה. מתקופתו של ניצב דויד עופר (בעבר מפקד מחוז תל־אביב וכיום שליח הקרן הקיימת בקנדה). „הוא היה מעורה בחיי היחי־דה. שוטרי היחידה היו כמו בנים שלו. הוא התעניין, ביקר, עודד ותמיד ידע לשאול את השאלה הנכונה במקום הנכון. לעבודת המישטרה אין פיצוי כספי נאות, ולכן מילה מעודדת. הת־עניינות מפקדים, טפיחה על השכם ועמידה איתנה מאחורי פעולות המת־בצעות בשטח הם הפיצוי העיקרי לעבודה השוחקת, הקשה והמסוכנת", אומר רב־פקד יהודה דורי, קצין לשע־בר ביחידה המרכזית שפרש מהשרות ועומד להצטרף למישרד חקירות.

השוטרים המשרתים כיום הושפעו קשות מהאירועים החריגים ביחידה בתקופה האחרונה. הם גזרו על עצמם שתיקה. הנסיונות לדובב אותם, לדלות מהם פרטים, דיעות והילכי־רוח נתקלו בסירוב: „תדרו מאיתנו, די לנו מכל הפירסומים השליליים."

הבלשים הצעירים. התווים כיום את האווירה האנטית־יחידה־מרכזית והאי־לעיתים קרובות לדין מישמעתי, במיו־חד על עבירות של שימוש באלימות. שוטרים טובים ומצליחים פרשו מה־שירות. היתה להם הרגשה כאילו אין מתעניינים בהם.

שוטרים מצטיינים כמו מיכה רותם, שלום עורקבי, חיים לישינסקי, יעקב אשל, דויד דנהירש, עזבו. פיקוד המ־חוז לא ראה לנכון לבוא עימם בדברים ולבדוק ברצינות את המתרחש מאחורי הפיטורים.

ייתכן שאם מישהו היה לוקח את העניינים ברצינות, אולי היה נמצא קשר בין האווירה שהשתררה לבין הפיטורים. כלי־התיקשורת לא דממו. הם לא עסקו, כבימים עברו, בהלל ובה־צלחות המשגשגות של היחידה, אלא במישפטים מישמעתיים ובסנסציות בין־אישיות פנימיות בתוך היחידה.

חוסר מיקצועיות

כמו בתקופת קודמו, ניצב עופר, גם בתקופתו של ניצב משה טיומקין — כיום בעל תפקיד בכיר בסולל בונה — טופחה היחידה. טיומקין ראג לשבץ קצינים מצליחים ביחידה, איפשר להם לפעול על פי רוח המפקדים. הוא ראג לשלב את שוטרי

היחידה המרכזית בתל־אביב (או „המדור") מתפוררת בגלל אינטריגות אינסופיות בין המפקדים — המועמדים למישפט בזה אחר זה. מה קורה ביחידה באמת? מה מתרחש מאחורי הקלעים?

כל האמצעים היו מקודשים כדי להגיע למטרה, והמטרה אצלו היתה להתקדם לפני כולם.

הקצינים האחרים ביחידה נחשבו בעיניו כנחותים מבחינה מיקצועית. הצרה היתה שאנחנו, הקצינים המק־בילים לו, עבדנו ועשינו את העבודה בשקט וללא גלים. הסיכסוכים והמרי־בות שהיו לי איתו לעיתים קרובות נסבו. בעיקר, בנושאי עבודה.

פרידמן ביקש לספח אליו מדורים דדון, שנחשב למעולה שבבלשים והועבר מהיחידה המרכזית למרחב יפו, בשל עבירות מישמעת תכופות.

אלה היו מיקרים בודדים. המיקרים של אסף ושל פרידמן התרחשו תוך זמן קצר, וזו גם הסיבה להתקפות ולכתבות בכלי התיקשורת.

עד כאן דבריו של יגאל אנקורי. החיצים המופנים כיום לכיוון היחי־דה המרכזית אינם לשווא. זוהרה של יחידת־הפאר דעך. שוטריה הועמדו במישטרה כדי להצליח, ולפעמים הר־צון להצלחה עלה על גדותיו.

לגבי שוטרים שסרחו בעבר, אני זוכר שהיו מיקרים, והמיקרים האלה העיבו על האווירה. במיוחד זכורה לי החקירה שהתנהלה על־ידי מחלקת חקירות־פנים נגד פקד שלמה מויאל, ששימש כראש מיחלק־הסמים. הוא הואשם שעסק בסחר בשעונים מוב־רחים, וכתוצאה מכך נאלץ להתפטר מהשירות.

אני גם זוכר את המיקרה של אלי

נכון שבתקופת אסף, ובתקופתי, היתה פרישה מוגברת ביחידה, אבל היא היתה על רקע תנאי־השכר, בכלל לא על רקע יחסים אישיים.

אני זוכר שאסף התריע בפני ניצב תורגמן שמתהווה תופעה של עזיבת שוטרים, אבל מפקד המחוז התעלם ממנה. בשלב הקריטי, כשהשוטרים פרשו, האשים תורגמן את אסף.

בתקופה זו ביקשתי מתורגמן לצאת לחופשה ללא תשלום. הסיבה היתה מכלול היחסים העכורים בין אסף חפץ למשה פרידמן ובין תורגמן לבין חפץ. תורגמן ניסה בכל דרך לחבל בדרכו ובעבודתו של אסף. הבקשה לחופשה לא אושרה לי ונאלצתי להתפטר.

עד כאן סיפורו של אמנון הלפר.

תורגמן לא ויתר

ב עבר הדחוק נעשו נסיונות לשבץ קצינים מצה"ל ביחידה המרכזית. סגן־ניצב בני מרום, היום ראש מדור בעלי־חיים במישטרה, הוצב לתפקיד בכיר ביחידה ולא השתלב. גם הנסיון לשבץ את רב־פקד בן־צבי, השוהה עתה בחו"ל, לתפקיד ראש מ־דור מודיעין, לא עלה יפה.

באותה תקופה הועבר פרידמן מתפ־קידו ביחידה למרחב יפו, שם שימש כסגן־מפקד המרחב.

המינוי הבולט ביותר היה מינויו של ניצב־מישנה חפץ כמפקדה החדש של היחידה, אחרי סיום תקופת כהונתו של ניצב־מישנה זכריה בנאי.

ניצב תורגמן כמפקד המחוז לא פינק את היחידה. הוא דרש ביצועים, ועמד מקרוב בכל החקירות שהתנהלו ביחידה. הוא השתתף בתחקירים, ותמיד מצא את הזמן לעמוד על אופי ומהלך המבצעים. הוא לא ויתר ולא נרתע מלהעיר. הוא דרש תוצאות. שוטרי היחידה וקציניה לא אהבו זאת. הם לא הורגלו שמפקד־מחוז מתערב בעבודתם השוטפת.

אסף חפץ שימש להם כפה, הביע את התמרמרותו בפומבי. תורגמן, הי־רוע כאדם שלא אוהב מפקדים הממ־רים את פיו, במיוחד בנושאים שבהם הוא שולט, לא ויתר לאסף. המצב הלא־בריא שיכנע את תורגמן להחזיר את משה פרידמן הביתה — ליחידה המרכזית. הוא מונה כסגנו של אסף.

סגן־ניצב יגאל אנקורי נזכר ומ־חייך: „המצב היה מצחיק. תורגמן הע־ביר הוראות־ביצוע למשה פרידמן, וזה הפעיל את השוטרים. פרידמן היה מעדכן את אסף חפץ, אחרי הפעולה והיו מיקרים שחפץ שמע על פעולות שונות של יחידתו אחרי שנעשו."

פרשה מפורסמת. שהציבור נרדם לשמוע אודותיה, היתה הפרשה של מפקח שלמה שליט. פרשה זו עוררה שאלות ותמיהה על מצבה העגום של היחידה.

המפקח שלמה שליט (35), מהשוט־רים הוותיקים והידועים ביחידה, נתפס בפרשיית גניבת מטבע זר מכספת של נרצח. הוא גנב את הכסף יחד עם נכדו של הנרצח. הגניבה בוצעה במיסגרת צוות חקירה מיוחד, שעליו הוא היה ממונה. שליט נשפט, הורשע ונגזרו עליו חמש שנות מאסר. שוטרי היחידה התביישו במעשה חברם, והאורחים לא עיכלו את המעשה.

המצב הפך בלתי־נסבל. הלפר, שהתפטר מהשירות במישטרה, ניהל מאבקים הדדיים מעל דפי העיתונות עם ניצב אברהם תורגמן. מאבקים אלה לא הוסיפו כבוד למישטרה. הלפר הוכרז או כסיכון ביטחוני, והכניסה למטה המחוז נאסרה עליו.

פרשת ההדלפות לעיתונאים, שבה הואשם חפץ, יצרה מחדש את ירי החיצים לכיוון היחידה. הניתוב המודיעיני והטיפול בידיעות כפי שהם נעשו במישטרה, לא מצאו חן בעיני חפץ. הדרך שבה הוא נקט כדי להביע את מחאתו ואת חוסר שביעות־רצונו מהטיפול הכושל של המחוז הדרומי בנושא המידע על הר־הבית היתה פשוטה: הוא אישר ידיעות שכבר היו בידי העיתונאים.

חפץ אינו נחשב, בקרב קציני המ־חוז, לקצין מיקצוען בנושאי עבורת המישטרה. הוא החל את דרכו במישט־רת ישראל בפיקוד על היחידה המיוח־דת ללוחמה בטירור. הוא הגיע למישטרה מצה"ל, שם שימש במיכלול תפקידים ברמת הגדוד, ואף שימש כמפקד גדוד סדיר בחטיבת צנחנים. אופי הפיקוד וההתייחסות שלו לפקו־דים היו שונים מהגישה המישטרתית המקובלת.

הוא היה חברי יותר. שוטרים הרגי־שו בנוח כשאסף נמצא איתם, וליווה אותם בביצוע תפקידיהם. אצלו לא היתה קיימת מחיצה בין מפקדים ופ־קודים.

גישתו החברתית והאוהדת מחד וחוסר מיקצועיותו מאידך יצרו מצב מתוח בינו לבין מפקד־המחוז, תורגמן.

שובו של פרידמן ממרחב יפו והצבתו בתפקיד סגן־מפקד היחידה יצרו בעיה כפולה ומכופלת. תורגמן הערין והוקיר את נסיונו האישי של פרידמן בנושאי בילוש ומודיעין, וזו גם הסיבה שהוא הירבה להתייעץ איתו ולהעביר לו ישירות הוראות־ביצוע.

השוטרים והקצינים הרגישו את שעמד להתרחש. נוצרו שני מחנות. המחנה שתמך בחפץ כלל את סגן־ניצב הלפר, פקד אלי ארזי, פקד חיים בולקינד וסגן־ניצב יורם וינר (שפרש, בינתיים, לגימלאות). מנגד היה המחנה של פרידמן, שבו בלטו רב־פקד זאבי דנה ושוטריה הוותיקים של היחידה.

„לא לקשקש!"

ד מאבק של חפץ, שהתנהל באמצעות התיקשורת ובבית־הדין למישמעת של המישטרה, פתח צוהר דק לציבור. ההתמודדות על כס הפי־קוד ביחידה ועל מילחמת־הסמכויות קיבל גיבוי מלא מהתומכים העיקריים, הניצבים במישטרה. תורגמן, שהחזיר את פרידמן מיפו ליחידה המרכזית, עמד מאחוריו ונתן לו גיבוי. ואילו את הגיבוי לחפץ נתנו ניצב צבי בר (מפקד־דו לשעבר של חפץ וכיום ראש אגף מיבצעים במישטרה) וניצב דויד קר־אוס, כיום מפקד מחוז תל־אביב.

אי־הסדר עדיין נמשך. לפני שבו־עיים כינס ניצב קראוס את קציני היחידה והודיע להם שפרידמן יוצא לחופשה. הוא ביקש להבהיר שהחופ־שה היא יזומה על־ידי פרידמן, והיא מתבקשת בגין המישפט המישמעתי העומד ותלוי נגדו בבית־הדין למישמ־עת.

הקצינים קפאו על מקומם. חלקם הכיר את פרידמן שנים רבות. השמו־עות על המישפט המישמעתי הילכו עור קודם במיסדרונות היחידה. אולם לרגע הזה הם לא ייחלו.

משה פרידמן (39), נשוי לשרה, ואב לשלושה — אפריים (15), טובית (9) ויונת (7) — החל את שירותו ביחידה בשנת 1970, מייד בתום קורס המ־פקחים. שמו נקשר כמעט בכל פרשיה בה עסקה היחידה. גם מתנגדיו לא שוכחים לציין את ההשקעה המרובה שהשקיע בעבודתו במישטרה, ובטי־פוח הגאווה של היחידות שעליהן פיקד.

פרידמן נמצא כעת בחופשה, בביתו ברמת־השרון. הוא מתכונן היטב למישפטו. שני עורכי־דין ייצגו אותו במישפט, אורי וגמן ואברהם לנר־שטיין.

פרידמן מואשם בשישה סעיפי־אישום. הנחשבים כחמורים במיכלול עבירות המישמעת, על־פי פקודות המישטרה. בסעיף הראשון הוא מואשם שקיבל משימעון גרובר, בעל בית־דפוס בתל־אביב, חבר וידיד־מישפחה, חמש תמונות שמן, תמונה נוספת, ביגדי ילדים וחבילות ממתקים. את כל אלה קיבל במישרין, וללא רשות הק־ציץ הממונה עליו.

באישום השני הוא מואשם שהמ־שיך להתרועע עם חברו גרובר, שקי־בל מעמד של עד־מדינה במישפטו של מפקח שלמה שליט בפרשת הגניבה מהכספת. גרובר היה שותף סור, וביודעין סייע בידי שליט בהסתרת הכסף ובאי־מסירת המידע על הגניבה.

האישום השלישי קשור בתשלום להזמנות לבר־מיצווה של בנו בכורו, אפרים. פרידמן מואשם בעשיית פעו־לה המכוונת להכשיל חקירה או פעולה מישפטית, בכך ששוחח עם גרובר והזכיר לו את התשלום במזומן של 2000 שקלים, אחרי שהתברר לו שה־צ'ק שהוא נתן בהתחלה לא נפרע.

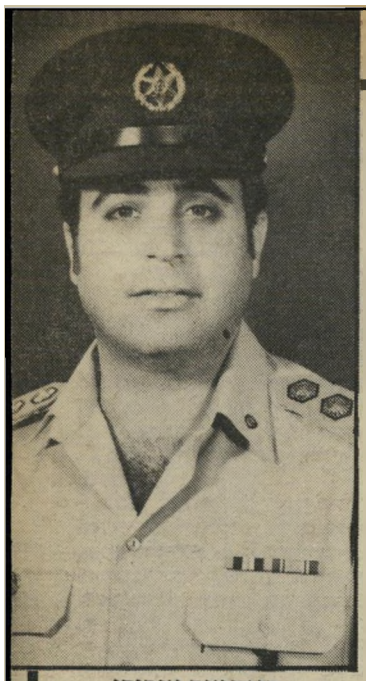
האישום הרביעי קשור ביחסים הבין־אישיים בתוך היחידה. פרידמן מואשם, שבישיבה של קציני היחידה בחדרו של חפץ, ביקש מרב־פקד תליו (כיום סגן־ניצב המשרת ביחידה המר־כזית) „שלא יקשקש" יותר מדי, כאשר יגיע החוקר מיחידת חקירות־פנים של המישטרה. החוקר, פקד יגאל אלון, הגיע באותו בוקר כדי לגבות עדויות בפרשה.

גם באישום החמישי מואשם פריד־מן בעשיית פעולה המכוונת להכשיל חקירה או פעולה מישפטית, וזאת בפנייתו לרב־סמל ראשון שלמה וייס, איש חוליית הכייסים ביחידה. וייס נחקר יום קודם לכן בירושלים. הוא סיפר לחוקריו שיחד עם שוטר אחר ביחידה שהה בבית־הדפוס של גרובר, לצורך הדפסת הזמנות. וייס העיד ששמע את גרובר אומר: „אין צורך לשלם, גם פרידמן לא שילם."

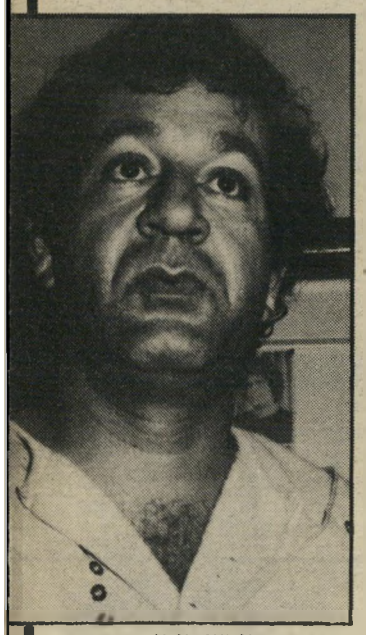
החברים הם העדים

ד אישום האחרון שבו מואשם פרידמן, מייחס לו התחברות שלא לצורך לאנשים הידועים כעבריינים. פרידמן מואשם, שמשנת 1975 הוא קיים מערכת יחסים חברית עם אדם בשם דויד חבקוק. היחסים כללו ביקורים מישפחתיים הדדיים האחד אצל חברו וידידות אישית קרובה. חבקוק, כך נאמר בכתב־האישום, הינו עבריין, ורשום ביחידה המרכזית כבדוקאי — עובדה שהיתה ידועה לפרידמן.

לכל סעיפי־האישום שבהם מואשם פרידמן התוסף סעיף־אישום נוסף: התנהגות שלא כהלכה בשעת מילוי תפקיד. עדי התביעה המרכזיים במיש־פטו של פרידמן הם חוקרי היחידה לחקירות פנים של המישטרה וחבריו ליחידה: אסף חפץ, רז ותליו.

סגן־ניצב אנקורי
מילחמת סמכויות

פורש דורי
חברמנויות ואמביציות

ניצבים תורגמן וקראוס
שני הפטרונים של שני המחנות

טריקים זולים

א פשר לסכם עם רב־פקד יהו־דה דורי, לשעבר קצין ביחידה. הוא מריר וכואב. הוא ידע ימים יפים ביחידה. „כואב לי כל המצב הזה. גם היום אני גאה להיכלל בין מקימיה ו־ראשוניה של היחידה. המערכת ה־פנימית אצלנו היתה גולת הכותרת של אחוות יחידה, גיבוש ומוראל, דבר ש־התבטא בפיקוד נכון ובדאגה אישית של מפקדים.

„אני אישית נפגעתי מאוד. היה לי הכבוד להיות עצור: בהיותי קצין בכיר ביחידה הארצית ללוחמה בפשע, הא־שימו אותי שבעתי את דירתו של משה פרידמן. הרגשתי כחפץ שאין בו שימוש. השתמשו נגדי בטריקים זו־לים. נגרם לי עוול וסבלתי דיי. באיזה שטות האשימו אותי שאני, יהודה דורי, אצבע לפרידמן את הדירה?"

המורל במדור המשיך להידרדר. הדלפת המיסמך המישטרתי הסודי, שבו המליצה העוזרת ליועצת המישפ־טית של המישטרה, סגן־ניצב חנה אורנשטיין, להעביר לאלתר את פריד־מן מתפקידו, היוותה סממן נוסף לחוסר מישמעת ולתככים בין־אישיים. דווקא העובדה, שהשוטרים רס"ר איתן סער וסמ"ר יוסי שניידר, ששימשו בתפקיד רגיש ביחידה, הם המדליפים, אינה מעידה טובות על האווירה במדור.

ישראל גפן ■

ספורט

אתלטיקה

מדוע לא אנחנו?

הוא היה אלוף, הוא יכול לגדל אלופים, אבל צריכים לאפשר לו

הוא עלה פעמים לארץ. לראשונה ב־1970, כאתלט־על, אלוף מארוקו וצרפת בריצות הקצרות, 100 מטר (ב־10.3 שניות) ו־200 מטר (20.5). אך כעבור שנה וחצי הוא חזר לצרפת, כי לא מצא בארץ תנאי אימון ויריבים, כדי להישאר בצמרת האירופית.

בשנה שעברה שב ראול סולומון לישראל. הפעם, במטרה לקדם את האתלטיקה ואת ה־אצנים הצעירים. את זה הוא עושה במרכז הלאומי החדש בהדר־יוסף שבצפון־מיזרח תל־אביב, שם הוא מאמן שתי קבוצות של 30 מחונגים (19 בנים ו־11 בנות).

בגדיד הספורטאים. סולומון מקווה לגדל שם דור של אצנים: „אם אעבוד איתם לאורך זמן, ואתן להם מה שאצן צריך לקבל — את היחס האבהי, את האימונים הנכונים, את התזונה המתאימה ואת התנועות הנכונות — יהיו תוצאות. הפוטנציאל קיים. ארבעה מקבוצת גילאי ה־14 מסוגלים לרוץ 100 מטר ב־10.5 שניות!"

סולומון בן ה־40 יודע על מה הוא מדבר. פעם, כשעור נקרא לולו בן־אקון היה שם־דבר באירופה. ועוד קודם לכן, כבר בגיל 17, היה סולומון־בן־אקון אלוף מארוקו ב־100 ו־200 מטר, תואר שהחזיק בו תשע שנים רצופות.

כאשר גוייס לצבא הצרפתי, לגדוד המיוחד של הספורטאים המצטיינים, גילה עוד יותר יכולת. באימונים הגיע לתוצאות של 10.2 ב־100 מטר.

דאגה לקאריירה. כיהודי גם הגיע למכ־ביות של שנות ה־60, זכה פעמים במדליות־זהב. וכאשר עלה בחורף 1970 קיוו הכל שייצג את ישראל באולימפיאדת מינכן.

אך תנאי האימון היו קשים עבורו. לא היה לו איצטדיון מתאים ומסלול נוח, כפי שהורגל להם בפאריס. לא היו לו יריבים כמו בצרפת. והוא גם סבל מפציעות שונות.

לבסוף התחיל לדאוג לקאריירה שלו. אברהם גרין, מאמן האתלטיקה של מכבי תל־אביב, ניסה לעזור לו, אך זה היה מעבר לכוחו.

שכנוע בריבירה. סולומון חזר לפאריס, הצליח לרכוש לעצמו מחדש את מקומו בין רביעיית הרצים של מועדון רסינג.

אך למינכן, לאולימפיאדה, כבר לא נסע.

זאת גם לא היתה האולימפיאדה הראשונה בחייו שהחמיץ. גם ב־1964 בוטלה, ברגע האחרון, נסיעתו לטוקיו. ארבע שנים יותר מאוחר, ממש בדרך למכסיקו, נאלץ לשוב כלעומת שבא. אחותו נפטרה לפתע והוא נשאר עם המישפחה.

אחר־כך החליט סולומון גם לעשות לביתו. הוא פתח סופרמרקט, שממנו התפרנס בכבוד. מאוחר יותר עבר למרסיי, שם פתח חנויות בגדים ותמרוקים, הקים חברה ליצוא ויבוא מכשירי־אלקטרוניקה.

כשבאה, בקיץ 1983, מישלחת של 30 עיתונאים ישראליים לאולימפיאדת העיתונאים בניצה שבריבירה, היה סולומון במקום, שמח לראות את נבחרת הכדורגל של עיתונאי ישראל זוכה במדליית הזהב ושוכנע, תוך כדי כך, על־ידי ידידים־עיתונאים, לעלות לארץ בשנית, כדי לנסות ולקדם את האתלטיקה הדלה בהישגים.

האיצטדיון מהתשדיר. כשנחת בארץ נדהם לגלות כי אין לו זכויות עולה, כי בגלל עלייתו הראשונה ב־1970 הוא נחשב תושב חוזר.

זאת היתה הפתעה לא נעימה. אך הוא בלע אותה, עבר עם מישפחתו הגדולה (שלוש בנות ובן־זקונים) לנתניה, החל עובר בהדר־יוסף כשכיר של עיריית תל־אביב.

אך אימון הילדים המחוננים בריצות קצרות ובקפיצה למרחק לא סיפק אותו, לא כהגשמת מאווייו ולא כמקור־פרנסה.

הוא נפגש עם אריה קוקס, יו"ר ועדת האת־לטיקה, ועם המאמנים אברהם גרין ויאיר פנ־טילט. ביקש להרחיב את מעגל עיסוקיו. אך דבר לא זז.

למרות הכל יש לסולומון, באיצטדיון האת־לטיקה החדיש בהדר־יוסף, רגעים של התרו־ממות־רוח. זהו האיצטדיון מתשדיר־הפירסומת של מועצת־ההימורים, עם הפנסים רכי־העוצמה, הרקורטן (ציפוי המסלול הסינתטי) המשובח והשעון האלקטרוני.

ב־1970 לא היה מסלול כזה. היום, לפחות, הוא יכול לגדל דור־המשך, המתאמן בתנאים מצו־יינים.

אבל כואב לו שאין נוער המתעניין באתלטי־קה.

הוא איננו תופס כיצד מארוקו כן וישראל לא: „אני לא מאמין שאיננו מסוגלים לגדל אלופים אולימפיים. כשהם (המארוקאים) זכו בשתי מדל־יות־זהב באולימפיאדת לוס־אנג'לס באתלטיקה, שאלתי את עצמי — מדוע לא אנחנו?

כדורגל

כשלא הולך...

12 ניחושים בטוטו זה לא 13 ניחושים

כשהולך, זה הולך, וכשלא הולך, זה לא הולך — אבל עד הסוף. את העקרון הזה חווה לאחרונה אלי כהן, כדורגלן־הקישור הנוקשה של הפועל תל־אביב, על גופו.

עוד לפני שהתחילה העונה נעצר כהן על־ידי שוטר, אחרי ויכוח־סרק שהיה ליד הגלידריה שבבעלותו בטיילת בת־ים. כהן ישב יומיים בבית־המעצר באבו־כביר והחמיץ את מישחק קבוצתו, במיסגרת גביע הליגה, נגד מכבי חיפה.

כעבור כמה שבועות הורחק ממישחק ליגה נוסף. הושעה לארבעה מישחקים. וכשחזר להרכב בשבוע שעבר, אחרי ההפסקה מאונס, שמח מאוד יחד עם חבריו על הנצחון על מכבי יפו (1:0). אך כששב לביתו בערב, התברר לכהן שבטופס הטוטו ששלח, יחד עם עוד ארבעה שותפים (ביניהם: חברו לקבוצה, משה סיני) ניחש נכונה רק 12 תוצאות ובכך פיספס את הפרס הראשון, שהיה נותן לחמישה כמה עשרות אלפי דולארים.

המישחק שהפיל את אלי כהן היה זה שהתקיים בירושלים, בין הפועל ירושלים ובני־יהודה. כאשר פגש כהן, השבוע, את מבקיע שער־הנצחון של בני־יהודה, יעקב סגל, שהוא בת־ימי גם כן, אמר לו כהן כמה מילים קשות.

אבל זה עדיין לא היה הסוף. גם השבוע ניחשו כהן וחבריו בטוטו רק 12 ניחושים, ושוב חמק מהם הפרס הגדול. נחמתם היחידה: הפעם הם הוציאו לפחות את ההשקעה בתוספת רווח סימלי.

רכיבה

ישועה מן הסוסוטו

250 דולר להרבעה

ו־10 דולר לחבר

אינם סותרים את הבעיה

קבוצת כדורגל, כדורסל או כדוריד, הנקלעת לקשיים כספיים, מוכרת, בדרך כלל, שחקנים.

מה מכרו ראשי ענף הרכיבה, כאשר הברזים הכספיים נסגרו ולא היו להם מצלצלין כדי לממן את ההוצאות השוטפות של הענף? הם מכרו אחד מן הסוסים של התאחדות הרכיבה.

הסכום הפעוט שקיבלו עבור הסוס, 200 אלף שקל, לא פתר את מצוקת הנזילות שלהם ועכשיו הם שוקלים למכור עוד שלושה או ארבעה משמונה הסוסים שלהם.

היפודרום בדרך. מה שבטוח הוא שאת הסוס אינדיאנו הם לא ימכרו. לא שלא יהיה לו קונה, שישלם את מחירו הגבוה (העלול לנוע בין 30 ל־50 אלף דולר), אלא שבינתיים מכניס אינדיאנו, סוס ערבי טהור־גזע, לקופה, כ־250 דולר על כל הרבעה שהוא שותף לה.

אינדיאנו מוחזק בחווה, בכנות שבקירבת גדרה, ולא משמש לתחרויות. שני סוסים אחרים בכנות משמשים להדרכה בבית־הספר המקומי לרכיבה, שבו משתלמים 105 חניכים.

אך לישועה האמיתית מצפה רויר מוזס, מזכיר ההתאחדות, מאישור הממשלה להפעלת ההי־מורים למירוצי־סוסים, שליצנים הציעו לקרוא לו „סוסוטו". אבל עד לאישור ולבניית ההיפודרום (איצטדיון מירוצי־הסוסים) ניזונה התאחדות הר־כיבה מהשתתפות מיוערת של רשות הספורט, מרכז הפועל ותשלום מיסי־חבר, של 10 דולר לחבר לשנה.

כדורסל

ג'ק צימרמן, אזרח ישראלי?

צובר הנקודות המיקצועי מבקש לשוב לארץ

ג'ק צימרמן יפה־התואר, בן ה־27, המתנשא ל־1.93 מטר, מי שהיה שחקן־החיזוק של מכבי תל־אביב לפני שנתיים, רוצה לחזור ולשחק בארץ. למעשה רצה צימרמן להמשיך ולשחק בארץ כבר כשמכבי ויתרה על שירותיו, אך חוק שיתוף־הזרים באיגוד הכדורסל לא איפשר לו לממש את רצונו.

החוק קובע, ששחקן זר יכול לשחק בקבוצה אחרת רק אחרי שנתיים של הפשרה. והשנתיים האלה, במיקרה של צימרמן, תחלופנה רק בתום העונה הנוכחית.

הכל תלוי. צימרמן, שהוא נוצרי קאתולי, השוהה עתה בעיר הולדתו דייטון שבמדינת אוהייאו באמריקה, סרב בזמנו להתגייר או להתחתן עם ישראלית, כדי לזכות באזרחות ישראלית, שהיתה, אולי, משאירה אותו במכבי.

עכשיו כבר התרצה, ולא מן הנמנע שצימרמן יתאזרח ולוא רק כדי לשוב ולשחק כדורסל בארץ. אבל ייתכן שגם זה לא יעזור לו. כי הכל תלוי בתוצאות הוויכוח העקרוני בין ראשי הפועל ומכבי.

אנשי מכבי דורשים לאפשר שיתופם של שני שחקנים זרים בכל קבוצה, ואילו אנשי הפועל רוצים לאפשר שיתופו של שחקן זר או מתאזרח אחד בלבד.

אם הכל יסתדר, עשוי צימרמן, שהוא קלע מעולה ממרחקים גדולים, לעניין כמה קבוצות

אצן סולומון
יחס אבהי, תזונה מתאימה, תנועות נכונות

מה הוא אומר

לפעמים מכות זה טוב

שבשבת שעברה היו מכות בין האוהדים, והמישטרה חוששת מליבוי יצרים.

עזבת את שפרעם וכעת הולכים שם מכות!

הלכו מכות גם כשהייתי. אפילו הלכו מכות בשבילי, כשהאוהדים ראו שפוגעים בי, בצורה בולטת, במיגרש.

אתה מצדיק מכות!

לא יודע. לפעמים זה טוב, לפעמים זה גרוע. אתה מאמין שהרוחות בשפרעם ישקטו!

בוודאי. אני בטוח שיהיה שקט והמישחק יתקיים. הרי חייבים לשחק, בסופו של דבר.

אתה עוקב אחרי מכבי שפרעם!

כן. אני יודע מה קורה בקבוצה. יש להם הרבה שחקני־רכש וזה לא בריא לקבוצה.

ומה קרה למכבי חיפה, שהפסידה להפועל לוד בשבת האחרונה!

המכונה של חיפה לא עובדת, חסר לה שמן. קשה לנו במישחקי־חוץ. המאמן יודע זאת ומנסה להתגבר על הבעיה. בשנה שעברה שיחקנו במישחקי־חוץ כמו בבית. השנה, מתוך ארבעה מישחקי־חוץ, הפסדנו בשלושה.

ומה קורה לזאהי ארמלי? הוא נעצר וחדל להבקיע.

כן, קיימת אצלי אתנחתה. נחים מהבקעות. אבל זה יסתיים ואני אחזור להבקיע. ככה זה אצל חלוץ. לפעמים לא הולך ולפעמים הכל הולך. זה יבוא. אני לא דואג.

כדורגלן ארמלי
למכונה חסר שמן

מישחק הכדורגל בין מכבי שפרעם ו־הפועל בני־נצרת, שאמור היה להיערך ב־שפרעם, בוטל השבוע בעיקבות הוראת ה־מישטרה. היא חששה מאלימות בין מחנות שתי הקבוצות, אחרי שבשבוע שעבר היתה תקרית אלימה בנצרת, במישחק בין מכבי בני־נצרת ומכבי שפרעם.

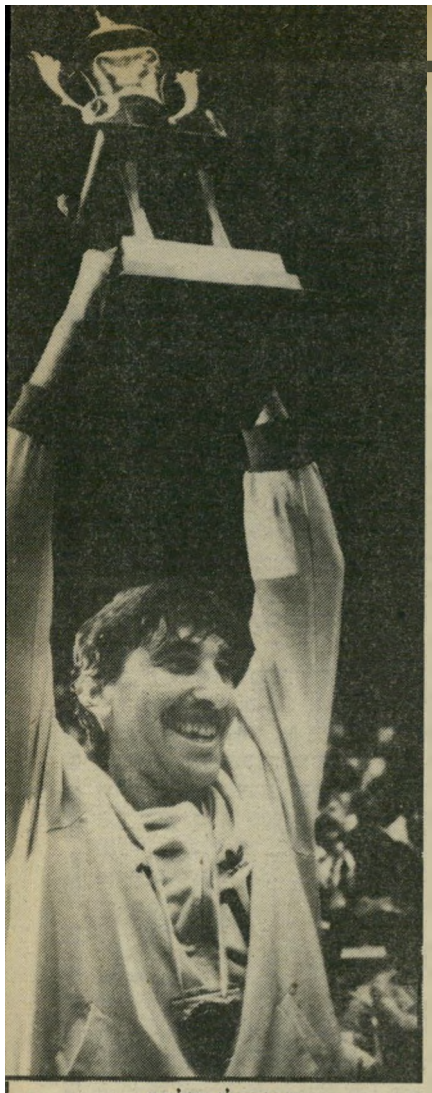
כשמדברים על שפרעם, נזכרים מייד בזאהי ארמלי, חלוץ מכבי חיפה, המוביל בטבלת מלכי השערים עם עמיתו משה סלקטר (כל אחד מהם כבש שיבעה שערים), ושגדל במכבי שפרעם.

ארמלי גר בשפרעם, חי ונושם את אווירת הכדורגל במקום.

זאהי, מה קורה בשפרעם!

הכל בסדר. אין בעיות. מה שקרה הוא

לו רוצה בגביע

כדורסלן סילבר
נמוך אך מוצלח

בעבר היו לסילבר חיכוכים עם ראשי הנבחרת, בפרט כשהיה צורך לבוא ולהתאמן עם סיום העונה. כיום אין בעיות. האימונים נעשים במ־רוצת העונה.

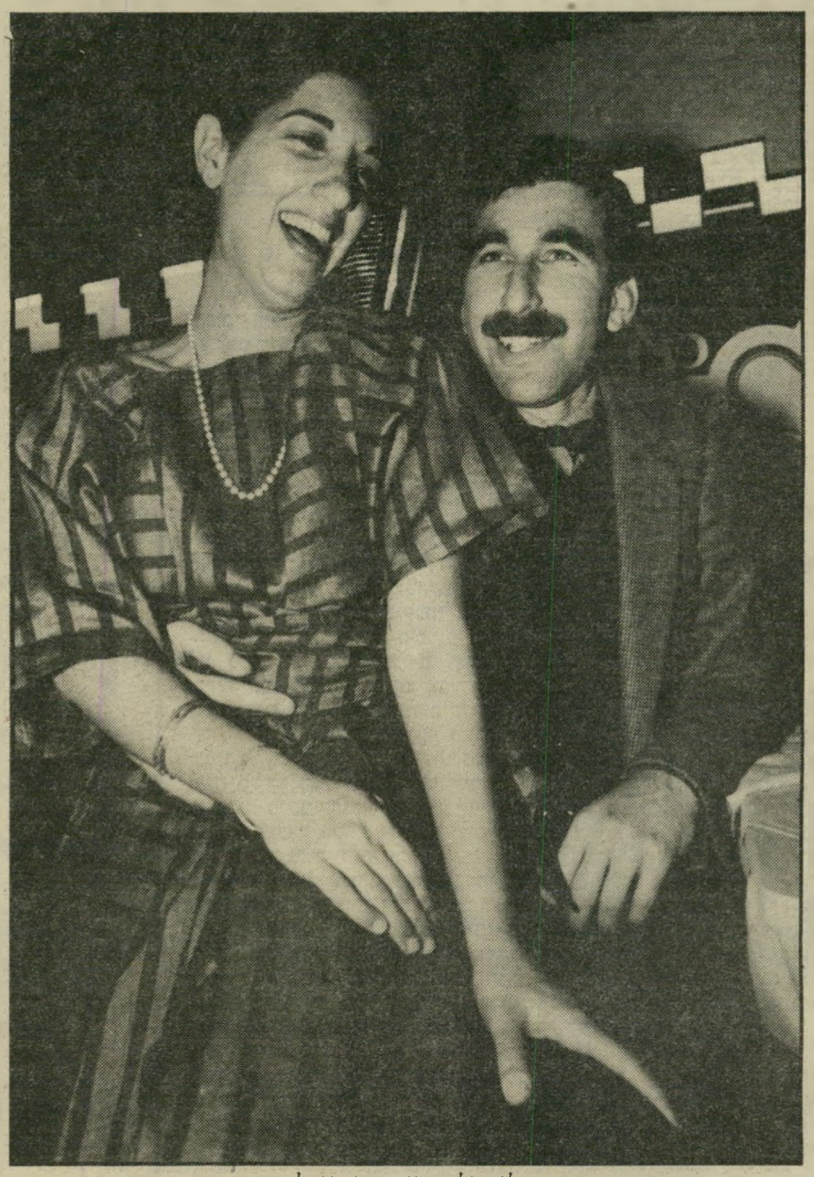
אשר לקבוצתו, הוא חושב שמכבי יכולה לח־שוב על גדול — וזכיה בגביע אירופה.

מדגיש סילבר: „כל שנה אנחנו הולכים על הגביע. השנה באמת אפשר לקוות לטוב. יש לנו

204 הסנטימטרים של לו גברו על 216 הסנטימטרים של השווייצי

קבוצה מעולה, עם שחקני־חיזוק מצויינים. כמו קווין מגי ולי ג'ונסון. הוסף את הגרעין של הקבוצה, הבנוי ממיקי ברקוביץ, מוטי ארואסטי, אולסי פרי ואני. עדיין לא הנפתי את גביע אי־רופה כקפטן של הקבוצה. אולי זה הזמן."

בינתיים צפויים ללו סילבר וחבריו חיים קשים גם בליגה. הוא יודע שקבוצות רבות קוראות תגר על ההגמוניה של מכבי תל־אביב, הגמוניה הנמ־שכת כבר 15 שנים ברציפות. אבל בעניין זה הוא נוקשה: „לא אוותר על האליפות. עד שאפרוש!"

לו סילבר ואשתו מיכל
קולע מכל מצב

„אולראונד פלייר" הוא שחקן המצטיין בכל המרכיבים של המישחק. בכדורסל אלה הם קליעה טובה, יכולת ריכוז, מסירה, כירורור, קליטת כדורים חוזרים, מנהיגות.

„אולראונד פלייר" זאת גם ההגדרה הטובה ביותר ללו סילבר, קפטן מכבי תל־אביב, ושחקן מפתח בנבחרת ישראל.

ביום החמישי האחרון, בז'נבה, הוכיח סילבר שוב. במישחק הנצחון על שווייץ (99:122), ב־מיסגרת מוקדמות הגביע העולמי. מדוע הוא נחשב לשחקן מושלם כל־כך. הוא קלט 22 כדורים חוזרים, קלע 18 נקודות ובסוף המישחק, כאשר הרכז ישראל אלימלך יצא בחמש עבירות, והרכז המחליף עמוס פרישמן נפצע בראשו, הוא ריכז את המישחק בצורה מרשימה.

אינו פוחד מעין הרע

הפתיעה במיוחד העובדה שסילבר הצליח לקלוט כמות גדולה של כדורים חוזרים מול שחקנים גבוהים ממנו. גובהו 204 סנטימטר בלבד, ואילו אחד מן השוויצים מתנשא ל־216 סנטימטר.

האם הפך סילבר לארל ויליאמס של הנבחרת? התשובה: חיוך. הוא נזכר שבאחד ממישחקי הדרבי, לפני כמה שנים, קלט אפילו 28 כדורים חוזרים. כך שזה לא המישחק הראשון שבו הצטיין במישחק הגובה. ומה עוד שבנבחרת תפקיד קליטת הכדורים החוזרים הוא חשוב במיוחד, מכיוון שאין בה שחקנים גבוהים ואתלטיים כמו לי ג'ונסון (2.11), אולסי פרי (2.09), או קווין מגי (2.02), המשחקים עם סילבר במכבי. בנבחרת יכולים לעשות זאת רק האוורד לאסוף (2.10) ג'ון ויליס (2.06) וסילבר עצמו.

המישחק בז'נבה היה הוכחה נוספת כי סילבר נמצא באחרונה בכושר מעולה. הוא מאשר עובדה זאת, איננו פוחד מעין הרע, ומה עוד שבשנתיים האחרונות סבל מביקורות נוקבות על יכולתו הירודה. חלק מהמקטרגים כבר הספידו אותו וטענו שגמר את הקאריירה.

אבל העונה, מתחילתה, הוא שב ליכולת העבר שלו. שוב זה אותו לו סילבר, הקולע מכל מצב, מוסר בתיחכום, עוזר בהגנה והעיקר, מנהיג את הקבוצה.

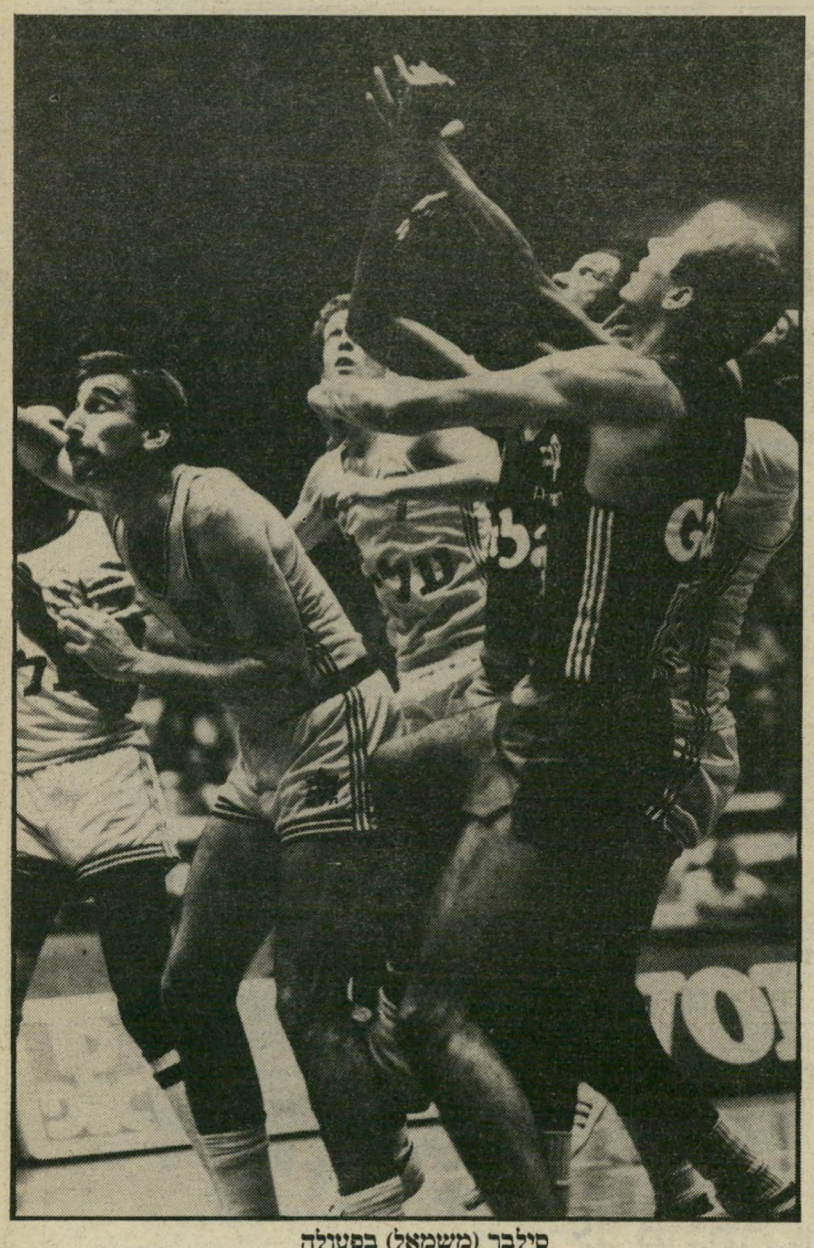
אינו מוותר על האליפות

האם נפתח בז'נבה עידן חדש לנבחרת הלאומית, שנכשלה במישחקים המוקדמים לאולימפיאדה? אומר לו סילבר: „לא הייתי רוצה להרחיק לכת ולומר שהניצחון על שווייץ מחזיר אותנו לעידן הצלחות העבר. זה היה מישחק טוב נגד נבחרת לא כל־כך חזקה. המישחק, השבוע, בהיכל הספורט בירושלים נגד אנגליה, יהווה מיבחן חשוב יותר."

אבל סיבלר עצמו, כאמור, עבר כבר את המיבחן, חזר לכושר מצויין. האם העובדה שבסוף העונה יסיים את חוזהו עם מכבי ויצטרך לשבת עם ההנהלה על חוזה חדש דירבנה אותו? עוד חיוך של סילבר: „עורך־דין לא מגלה פרטים על הלקוח שלו."

מי שלא יודע, סילבר הוא העורך־דין והלקוח גם יחד. הוא סיים את הפקולטה למישפטים ועושה את הסטאז' שלו בתחום סחר בינלאומי ודיני־עסקים במישרד עורכי־דין בתל־אביב. הוא מקווה להצליח במישפטים כמו שעשה זאת על המישטח.

השבוע גם מלאו לו 31. זו עונתו העשירית במכבי. עד כה זכה תשע פעמים באליפות המדינה, שמונה פעמים בגביע המדינה ופעמיים בגביע אירופה. לכן הנבחרת היא יותר מתמיד אתגר עבורו.

סילבר (משמאל) בפעולה
מוסר בתיחכום, עוזר בהגנה

דירה פרטית על שפת הכינרת
אפיק השקעה פופולרי

מומחים ממליצים על השקעה בדירות פרטיות לאבטחת ערך הכסף וכמקור נושא הכנסה אזור הצפון זוכה לעדיפות אצל משקיעים מכל הארץ

מצב המשק, חוסר הוודאות והגזירות הכלכליות, הביאו אנשים רבים לחיפוש פתרון בטוח לכסף שברשותם. הבורסה שהכזיבה ושערי המטבע הבלתי בטוחים, מפנים לאחרונה ל־אפיק שלא היה מקובל בעבר — השקעה בדירה. ערך הדירות, כפי שנימסר על־ידי מומחים, נישמר היטב ועם השכרת הדירות מהווה הש־קעה מקור הכנסה טוב שאינו דורש השקעת זמן או טיפול מקצועי. זוהי השקעה, מוסיפים המומחים, המתאימה לכל מי שברשותו סכום כסף מבינוני ומעלה, מבלי כל צורך ב־מומחיות בענף.

דירה פרטית

חברת קלרין, הבונה בטבריה את „מגדלי המלכים" על שפת הכינרת, מהווה אבן שואבת למשקיעים רבים. אלה הם שני מגדלי מגורים בני מאה דירות כל אחד, הבנויים בסיגנון מודרני במרחק של מטרים ספורים מן הכינרת. הדירות, בנות שניים ושלושה חדרים, מצויידות בכל הדרוש: חדר שינה, חדר אורחים, שטיחים מקיר אל קיר, אמבטיה, שרותים, מטבחון עם ארונות ומקרר. הרוכש דירה ב„מגדלי המלכים" זוכה גם באפשרות להנות מפעילות בידור וספורט. אל המגדלים מצורפים מועדון לילה, מסעדת רונדו ומועדון חברים. כל המערכת מתופעלת על־ידי חברת ניהול מקצועית, האחראית לאיכות החיים הגבוהה במקום.

עסק טוב

בשילוב הזה, של מיקום גיאוגרפי מרהיב (נשקף אל הכינרת), מחיר נוח (מכ־18 מ' שקל), ואפשרות להכנסה כספית, הביאה למכירה מהירה למדי של מרבית הדירות. עד כה נמכרו מאה שישים ושש דירות, מתוך מאתיים הדירות המתוכננות. עבודות הפיתוח והתשתית שנעשות בשטח, מושכות אליהן מתעניינים רבים.

ראוי לציין כי כל דירה יכולה להרכש במשותף על־ידי שניים־שלושה שותפים, דבר המקל מאוד על הרכישה. מספרים אחדים עשויים להבהיר את התמונה היטב: השכרת הדירה למשך תשעה חודשים בשנה (כאשר ביתר שלושה חודשים מבלה בה בעל הדירה) תכניס בין 2,500 ל־3,600 דולר בשנה. כך אפשר להחזיר את ההשקעה תוך שמונה עד עשר שנים.

פרטים נוספים ניתן לקבל במשרדי החברה ברחוב הירקון 305 בתל־אביב, טלפונים: 03־445812, 458606.

(מ.)

שולה

השתלת ציפורניים מלאכותיות בשיטה אמריקאית — בידיים וגם ברגליים וכן השתלת ריסים.

תל־אביב, המלך גזרג' 89

טל. 284919—295318

נואק הטוב במצברים

גם לך מגיע בקלות להתניע

שנתיים אחריות יבוא ושיווק: בזק סוללות בע"מ נגרת 7 בני־ברק (סול מ.מ.מ.) טל. 7 791105, 701672

המרכז לעיוור בישראל
משרד ראשי: רח' ביאליק 28 תל־אביב
ת.ד. 4427, טל' 653569

אזרח נכבד!

בישראל חיים כ־8,000 עיוורים, מרביתם קשישים החיים מקיצבאות הביטוח הלאומי. רבים לא נקלטו בעבודה בגלל גיל גבוה, מחלות ומגבלות נוספות.

עיוורים אלה זקוקים לעזרתך!

ההכנסות ממבצע „אור לעיוור" מסייעות למרכז ולאגודות למען העיוור ליזום, לקיים ולפתח שרותים, שמטרתם – שיפור רמת חייהם של אלפי עיוורים.

ב־4 לדצמבר יפקדו את ביתך תלמידי בתי הספר על מנת להעלות תרומה למבצע „אור לעיוור". קבל אותם בסבר פנים יפות ותרום בעין יפה למבצע.

ההכנסות מתרומות אלה הם קודש לרווחת העיוור בישראל החי בתוכנו.

עזור להם לעזור לעצמם!

בכל הכבוד וההוקרה,

הרצל מוכתר, מנהל

במדינה

(המשך מעמוד 42)

חיים טופול העפיל לשיא הצלחתו, נסעו החברה במכונית להצגה מחוץ־לעיר ואז פתח בר את חלון המכונית וקרא: „אלוהים, למה אתה מסתכל רק על טופול? אז מה אם אני מרומניה? אתה לא יכול להסתכל, פעם, גם עלייך?"

משפט

שופט זהב

לשופט קובע־הגורלות היתה מחשבה שניה

האולם היה מלא ורחוס, נאשמים רבים חיכו לתורם להישפט לפני השופט משה חסון, ולכן היה זה מפתיע שהשופט לקח פסק־זמן והחל חוקר את הנאשם על תולדות חייו.

רק דקה לפני כן הודה הנאשם הצעיר באשמתו, גניבת רימון־עשן מצה"ל ופיצוצו ליד ביתו בהרצליה. הסניגור והתובע עשו עיסקת־טיעון, הנאשם הודה באשמתו והתובע ביקש עונש של קנס בלבד. השופט כבר כתב את פסק־הדין ועמד לגזור את העונש.

לפתע החל השופט לחקור את הנאשם. „כמה חדרים יש לכם?" שאל השופט והנאשם בין ה־19 סיפר, כי הוא בן למישפחה מרובת־ילדים. שגדל בבית שבו שלושה חדרים. אביו מת בעודו בן 8 והוא גדל בפנימיות שונות עד גיל הצבא. תיקוותו היתה לשרת במישמר־הגבול, אך אחרי שנפתח נגרו תיק פלילי בגין גניבת רימון־העשן עזב את מישמר־הגבול, כי ידע שלא יוכל להמשיך בקאריירה של שוטר כשהרשעה פלילית מאחוריו.

מחיר יקר. נראה, כי השופט ת־רשם עמוקות מכנותו ויושרו של ה־נאשם. הוא פנה לתובע, עמרם בלום, ושאל אותו מה הוא חושב על ריבוי הנאשם. „ניכרים דברי־אמת," ציין ה־תובע, ואמר כי בבית־המישפט רק לעיתים נדירות שומעים אמת צרופה, ויש להעריך זאת.

השופט הירהר רגע ואמר: „מדוע אי־אפשר לגמור את התיק הזה בהע־מדה למיבחן בלי הרשעה?"

החוק הפלילי מאפשר, במיקרים מסויימים, למרות הודאתו באשמה של הנאשם, לא להרשיעו באופן פורמלי אלא להעמיד במיבחן בלבד. אפשרות זו עשויה במיוחד עבור אנשים צעירים, שהרשעה בפלילים תכתים אותם בכתם של עבריין, ועל עבירה שנבעה מ־משובת־נעורים ישלמו מחיר יקר כל חייהם.

השופט חסון מצא, כי הצעיר מהר־צליה זכאי ליהנות מהסדר חוקי זה. השופט ביטל את ההרשעה והיפנה את הצעיר לשירות־המבחן כדי לקבל תס־קיר.

„איזה שופט זהב," אמר אחד הנו־כחים באולם.

„אנחנו מתעסקים כאן בגורלות של אנשים." הסביר השופט לתובע ול־סניגור.

לשחרר או לא לשחרר

להסתכל בקנקן ולהמתין למישפט

בכתב־האישום שהוגש נגד בנימין מיכאלשווילי נאמר, כי הוא אשם ב־פריצה לבית־מרקחת וגניבת סמים מתוכו. לחילופין, נאשם בכך שהחזיק את הסמים סמוך לפריצה.

הסניגור, עורך־הדין אלי כהן, טען כי הסמים זוהו על־ידי המישטרה אך ורק על פי הכתוב על האריזה. איש לא מסר דוח על תכולת החומר שנמצא באריזה. לדברי הסניגור, לא היתה גם כל אפשרות להוכיח, כי החומר שנמצא אצל הנאשם הוא אותו הסם עצמו שנגנב מבית־המרקחת.

עומס עבודה. השופט התלבט בשאלה אם יש צורך לעצור את הנאשם עד תום ההליכים, או שמא אפשר לשח־ררו בערובה: „אומנם יש לו הרשעות ...אך, לצערי הרב, מחמת עומס הע־בודה, המישפטים לא נקבעים בתקופה קרובה."

הנאשם שוחרר בערובה של 400 אלף שקל, ובהפקדת דרכונו במיש־טרה.

מישטרה

חומה בצורה

המסגין צעק לבהנא „כלב אשכנזי!" והשוטר איים: „אפגור איתך חשבון!"

לשולחנו העמוס של שר־המישטרה החדש, חיים בר־לב, הצטרפה עוד תלונה נגד המישטרה. המתלונן, מוני יקים, פעיל עדות המזיח מזה שנים למרד המיזרחיים נגד המימסד האשכנ־זי, טען כי הותקף על־ידי שוטר ונעצר שלא כדין.

הדבר היה כשהשתתף יקים, לפני כמה שבועות, במישמרת בשערי קול־נוע לב בתל־אביב. מישמרת שמנעה את נסיונו של מאיר כהנא לשבש את הקרנת הסרט הישראלי מאחורי הסורגים (העולם הזה 9.10).

מספר יקים:

הייתי בין מפגיני־הנגד לכהנא, וצ־עקתי לעברו „כלב אשכנזי!" בין ה־

שופט חסון
לא להכתים בכתם עבריין

שוטרים במקום היה גם שוטר, שאותו היה לי הכבוד להכיר בהפגנות קוד־מות.

לפני יותר משנה, נתקלתי בשוטר הזה על שפת־הים, בחוף שרתון. הוא פנה אליי בלשון מתגרה ופלט לעברי גידופים. לא הייתי מרוצה מהתנהגותו של לובש־מדים. החי על חשבון מש־לם־מיסים כמוני. משהמשיך להטרי־דני, ניסיתי להסתלק מהמקום. אך השוטר עמד בדרכי כחומה בצורה ומנע ממני ללכת. כשהוא מרעיף עליי קרי־אות כמו „מצפניסט!" „קומוניסט!" ו־„שלום עכשיו!"

ולבסוף הבטיח „לסגור את החשבון, בפעם אחרת".

מאז מיקרה זה השתדלתי להתרחק ממנו, אם זה בשפת־הים, בהפגנות או באירועים אחרים. אך בהפגנה נגד כהנא לא עזרו לי נסיונות ההתחמקות שלי. כאשר זזתי — זז גם הוא. כאשר התרחקתי ממנו — הוא התקרב אליי. הוא השתמש בכל הזדמנות לדחוף מרפקיו בצלעותיי, ובשלב מסויים, בין המילה „כלב" למילה „אשכנזי", הוא תפס בגרוניי והחל לחבוט בי. הנוכחים התערבו וביקשו ממנו להניח לי.

עזבתי את המקום, ויחד עם כמה מחבריי עמדנו במרחק־מה ושוחחנו. אז ניגש אלינו השוטר, בחברת שוטרת שמנה, תפס באצבעותיו בשרוול חול־צתי, החל להתגרות בי ולטעון שאני גיזען.

לא נכנסתי איתו לוויכוח, אך בי־קשתי שיניח לי. ואז הוא עצר אותי: „על תקיפת והעלבת שוטר."

חיש

WTN

מיליון ש׳ מייד!

כן! חיש גד 4 מיליון מייד.

אתה לא מחכה ליום שלישי לתוצאות ההגרלה. גם לא ליום חמישי או שבת. לך, יש עסק עם חיש גד. בחמש שניות סוגרים עניין. ניגשת לדוכן, גרדת כרטיס חיש גד חדש ו־4 מיליון שקל, הפרס הגבוה ביותר בתולדות חיש גד, משתלשלים לכיסך. שים לב, (גם את): בחיש גד חדש, חמשה עשר (15!) זוכים על המקום ב־4 מיליון שקל. סך כל הפרסים בחיש גד חדש 1,330,000,000 שקלים. גרד את המטמון ותתעשר על המקום.

חיש גד – הזכיה המהירה ביותר במדינה.

מפעל הפיס

העולם הזה
מיסטר 2465 ד' כסלו תשמ"ה 28.11.1984
שקלים (כולל מע"מ)

הנשים של עורך-הדין

הפרקליט הנאשם בסחיטת המיליונים נעזר באהובתו — ובמישרדו נמצאו תמונות העירום של אהובותיו האחרות

אלכסנדר קוסטין

נורית קוסטין

אלכסנדר קוסטין עם בלה רדיאן

יעל